JAMES REDFIELD

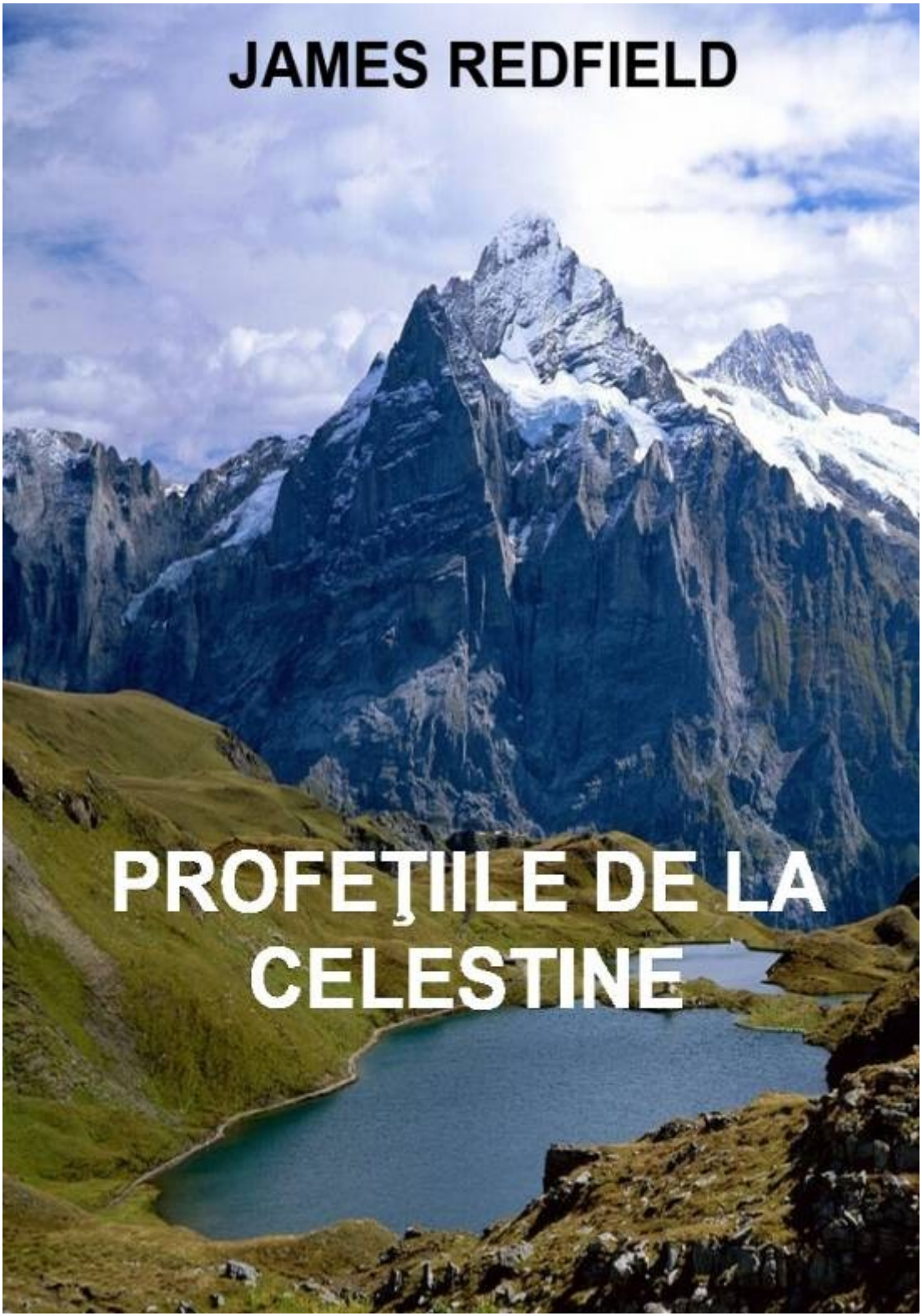

PROFEŢIILE DE LA CELESTINE

James Redfield

PROFEŢIILE DE LA CELESTINE

[Celestine 01]

Traducerea CRISTINA DANASEL

Editura MIX
2000

I.S.B.N.: 973-98504-2-1

Titlul original:
The Celestine Prophecy - An Adventure, 1993

Pentru
Sarah Virginia Redfield

„**C**ei înţelepţi vor străluci
ca strălucirea cerului,
şi cei ce vor învăţa pe mulţi
să umble în neprihănire
vor străluci ca stelele,
în veac şi în veci de veci.
Tu însă, Daniele,
ţine ascunse aceste cuvinte
şi pecetluieşte cartea până la vremea sfârşitului.
Atunci mulţi o vor citi,
şi cunoştinţa va creşte.”

DANIEL 12:3-4

CUPRINS

Masa critică.....6

Un prezent mai amplu.....25

Este vorba despre energie.....49

Lupta pentru putere.....81

Mesajul misticilor.....107

Lumină asupra trecutului.....141

Pe firul lucrurilor.....173

Etica interpersonală.....206

Viaţa care va urma.....249

MASA CRITICĂ

Am ajuns la restaurant şi am parcat. Apoi m-am lăsat pe scaun un moment, gândindu-mă. Ştiam că Charlene era deja înăuntru, aşteptând să vorbim. Dar de ce? Nu mai auzisem nici un cuvinţel despre ea de şase ani. De ce să apară acum, chiar când m-am hotărât să mă ascund în pădure o săptămână?

Am ieşit din camionetă şi am pornit spre intrare. În spatele meu, ultima strălucire a apusului se scufunda, aruncând reflexe aurii peste parcarea udă. Totul fusese bine udat de ploaie cu o oră în urmă, în timpul unei scurte furtuni, iar acum seara de vară era proaspătă şi răcoroasă şi aproape ireală în lumina palidă. O jumătate de lună stătea atârnată deasupra întregului peisaj.

Cum mergeam spre intrare, imagini din trecut, cu Charlene, îmi treceau prin minte. Era tot atât de frumoasă, tot atât de energică? Cum o fi schimbat-o timpul care a trecut? Ce trebuia să cred eu în legătură cu manuscrisul de care mi-a povestit - o scriere veche, găsită în America de Sud, despre care de-abia aştepta să-mi povestească?

„Am vreo două ore libere, între două avioane”, îmi spusese la telefon. „Putem să ne întâlnim, să cinăm împreună? O să-ţi placă la nebunie manuscrisul acesta. E genul de mister care te atrage…”

Genul de mister care mă atrage… Ce vroia să spună cu asta?

Restaurantul era plin de-a binelea. Mai multe perechi

aşteptau eliberarea unei mese. Gazda mi-a spus că Charlene era deja la masă şi m-a îndreptat spre o terasă care se afla deasupra sălii principale de mese.

Urcând cele câteva scări care duceau acolo, am băgat de seamă mulţimea care înconjura una din mese. Printre oamenii aflaţi acolo erau şi doi poliţişti. Deodată, poliţiştii s-au întors şi au trecut în fugă pe lângă mine. Cum aproape imediat mulţimea a început să se împrăştie, am văzut şi eu ce fusese în centrul atenţiei: o femeie care stătea la masă… Charlene!

M-am grăbit spre ea.

— Charlene, ce s-a întâmplat?

A întors capul spre mine cu o expresie zeflemitoare şi trufaşă, cu zâmbetul ei binecunoscut. Părul ei părea să fie puţin diferit, dar faţa-i era exact aşa cum mi-o aminteam: cu trăsături mici şi delicate, cu o gură generoasă, cu ochi mari, albaştri.

— N-o să-ţi vină să crezi, a spus. Îmbrăţişează-mă prieteneşte. Acum câteva minute m-am dus în sala de aşteptare şi cineva mi-a furat valiza în cât timp am lipsit.

— Ce era în ea?

— Mai nimic, doar câteva cărţi şi revistele pe care le-am cumpărat pentru călătorie. Ce prostie! Cei de la mesele vecine mi-au spus că omul acela a intrat, a luat pur şi simplu valiza şi a plecat cu ea. Poliţiştii i-au luat toate semnalmentele şi au spus că vor căuta în tot aeroportul.

— Poate că ar trebui să-i ajut.

— Nu, nu. Las-o aşa. N-avem prea mult timp, şi vreau să vorbesc cu tine.

Am acceptat şi ne-am aşezat la masă. Chelnerul s-a apropiat cu meniul, am văzut ce oferea, am făcut şi comanda… Apoi am discutat vreo zece-cincisprezece minute generalităţi. Am încercat să minimalizez izolarea pe care mi-o auto-impusesem, dar Charlene m-a prins: deveneam vag. S-a aplecat spre mine şi mi-a zâmbit din

nou.

— Prin urmare, ce *anume* se întâmplă cu tine? m-a întrebat.

Am privit-o direct în ochi, la fel de intens cum mă privea şi ea.

— Vrei toată povestea pe loc, acum şi imediat, aşa-i?

— Ca întotdeauna, a spus ea.

— Ei bine, adevărul e că mi-am luat ceva timp liber, aşa, numai pentru mine, şi stau la lac. Am muncit mult, dar acum mă gândesc să-mi schimb cursul vieţii.

— Îmi aduc aminte de poveştile tale despre lac. Credeam că tu şi sora ta aţi fost nevoiţi să-l vindeţi până la urmă.

— Nu, încă nu, dar impozitul pe proprietate ne sufocă. Pământul e aproape de oraş, şi impozitele nu fac decât să crească mereu.

M-a aprobat, cu o uşoară mişcare a capului.

— Îmi pare că eşti la fel de agitat ca toată lumea.

— Cam aşa ceva, am spus. Dar de ce mă întrebi?

— Scrie în Manuscris.

Într-un moment de linişte, am privit-o fix.

— Povesteşte-mi despre manuscris, am spus.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile, şi apoi m-a privit din nou în ochi.

— Ţi-am spus cred, mai devreme, la telefon, că am plecat de la ziar acum câţiva ani şi m-am alăturat unui grup de cercetători care studiază pentru ONU schimbările culturale şi demografice. Ultima mea misiune a fost în Peru.

Cât am stat acolo, lucrând la Universitatea din Lima, am auzit zvonuri despre un manuscris vechi, recent descoperit, dar nimeni n-a putut să-mi ofere detalii, nici măcar departamentele de arheologie şi antropologie. Când am contactat autorităţile guvernamentale, acestea au negat că ar cunoaşte ceva în legătură cu acest subiect. Cineva, care nu cunoştea nimic în mod direct despre Manuscris, mi-a spus că guvernul se străduia de fapt să facă să dispară

acest document, din diferite motive. Mă cunoşti, a continuat ea, sunt o fire curioasă. Când misiunea mea s-a terminat, m-am hotărât să mai rămân acolo câteva zile, să văd ce mai pot afla. La început, fiecare fir pe care l-am urmat părea să ducă spre un drum înfundat, dar mai încolo, pe când luam prânzul într-o cafenea din afara Limei, am observat că un preot se tot uita la mine. După câteva minute a venit spre mine şi mi-a spus că mă auzise mai devreme, în ziua aceea, întrebând despre Manuscris. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar a acceptat să-mi răspundă la câteva întrebări.

A ezitat o secundă, privindu-mă cu aceeaşi intensitate.

— El a spus că Manuscrisul datează cam din anul 600 î. Hr. şi că prezice transformări uriaşe în societatea omenească.

— Începând de când? am întrebat.

— Începând cu ultimele decenii ale secolului al douăzecilea.

— Acum?!

— Chiar acum.

— Şi ce fel de transformări ar trebui să se întâmple? am întrebat.

Ea păru stânjenită pentru moment, apoi, cu o sforţare, a spus:

— Preotul mi-a vorbit despre un fel de renaştere a conştiinţei, care va începe foarte încet. Nu este de natură religioasă, dar e spirituală. Vom descoperi ceva nou despre viaţa omului pe această planetă, despre semnificaţia existenţei noastre şi, spunea preotul, această cunoaştere va modifica dramatic cultura omenirii.

S-a oprit puţin, apoi a adăugat:

— Preotul mi-a spus că Manuscrisul e împărţit în mai multe părţi, sau capitole, fiecare fiind dedicat unei anume Viziuni a vieţii, unui anume gen de intuiţie. Manuscrisul prezice că în această perioadă fiinţele umane vor începe să

aibă şi să înţeleagă aceste intuiţii în mod secvenţial, una după alta, şi astfel ne vom schimba din ceea ce suntem într-o cultură complet spiritualizată pe Pământ.

Am dat din cap, ridicând puţin sceptic din sprâncene.

— Şi tu chiar crezi toate astea?

— Ei bine, a spus ea, eu cred…

— Uită-te în jur! am întrerupt-o, arătând spre mulţimea care stătea la mese în încăperea de sub noi. Asta-i lumea adevărată. Vezi ceva schimbându-se pe aici?

Exact când spuneam aceste cuvinte, o replică furioasă spusă la una din mesele alăturate a ajuns până la noi. N-am înţeles cuvintele, însă intensitatea vocii s-a auzit în întreaga încăpere, provocând o tăcere adâncă. Am crezut că era vorba despre un alt furt, dar apoi mi-am dat seama că nu era decât o ceartă. O femeie de vreo treizeci de ani se ridicase în picioare şi îl privea cu indignare pe bărbatul aşezat la masă, în faţa ei.

— Nu! a strigat. Problema e că relaţia asta nu merge aşa cum vreau eu. Înţelegi? Nu merge!

S-a îndreptat, şi-a împăturit şervetul de e masă şi a ieşit din sală.

Charlene şi cu mine ne-am privit unul pe altul, surprinşi de ieşirea aceasta, întâmplată chiar în momentul în care vorbeam de oamenii din încăperea de sub noi. În sfârşit, Charlene a arătat cu capul spre masa la care bărbatul rămăsese singur şi a spus:

— Iată lumea reală care se schimbă.

— Cum? am întrebat, neînţelegând încă.

— Transformarea începe cu Prima Viziune, şi după cum a spus preotul, această intuiţie iese la suprafaţă în mod inconştient, la început ca o profundă agitaţie.

— Agitaţie?

— Da.

— Şi ce căutăm?

— Asta e! La început nu prea ştim. Conform

Manuscrisului, începem să percepem străfulgerări dintr-un tip de experienţă alternativă... Momente din viaţa noastră în care ne simţim oarecum diferiţi, mai inspiraţi, mai intenşi. Dar nu ştim nici ce este această experienţă, şi nici cum să o facem să dureze mai mult, iar când se termină ne simţim nesatisfăcuţi şi obosiţi de o viaţă care devine din nou banală.

— Crezi că această agitaţie era în spatele furiei acelei femei?

— Da. E şi ea ca noi toţi. Toţi căutăm mai multă împlinire în viaţa noastră, şi nu ne împăcăm cu întâmplările care par să ne doboare. Această căutare neobosită a fost în spatele atitudinii de *mai întâi eu*, care a caracterizat deceniile trecute, şi care ne afectează pe toţi, de la Wall Street, până la găştile de cartier.

M-a privit ţintă:

— Şi când e vorba de relaţii, pretindem atât de mult încât aproape că le facem imposibile.

Remarca ei mi-a adus în memorie ultimele mele două relaţii. Amândouă au început cu mare intensitate, şi tot amândouă, într-un an, s-au ofilit. M-am uitat din nou spre Charlene, care aştepta, răbdătoare.

— Ce facem din relaţiile noastre amoroase? am întrebat.

— Am vorbit multă vreme cu preotul pe această temă, mi-a răspuns ea. Mi-a spus că atunci când ambii parteneri cer prea mult, când fiecare se aşteaptă ca celălalt să vină în lumea lui şi să fie întotdeauna acolo, cu preocupările lui, inevitabil apare o luptă între egouri.

Cuvintele ei m-au atins în plin. Ultimele mele relaţii au degenerat într-adevăr într-o luptă pentru putere. În ambele situaţii ne-am găsit în conflict cu programarea timpului. Ritmul a fost prea rapid. Aveam prea puţin timp pentru punerea de acord a intenţiilor legate de ceea ce urma să facem, unde să mergem, ce interese să urmărim. Şi aceste intenţii erau mai mereu diferite. Până la urmă, problema

care nu s-a rezolvat niciodată a fost: cine să conducă, să hotărască o direcţie, măcar pentru o zi.

— Din cauza acestei lupte pentru control, a continuat Charlene, Manuscrisul spune că va fi foarte greu să stai cu aceeaşi persoană o perioadă de timp, lungă sau scurtă.

— Nu pare un lucru prea spiritual, am remarcat.

— Asta i-am spus şi eu preotului, mi-a replicat ea, dar el mi-a zis să nu uit că atâta vreme cât majoritatea bolilor recente ale societăţii îşi au rădăcina în această agitaţie şi căutarea neobosită, problema este temporară şi va avea un sfârşit. În final, devenim conştienţi de ceea ce căutăm cu adevărat şi de ceea ce înseamnă o experienţă mai împlinită. Şi când prindem ideea în întregul ei, am atins Prima Viziune.

Între timp a venit chelnerul cu cina şi am tăcut câteva minute, gustând fiecare din mâncarea celuilalt, în timp ce el turna vinul în pahare. Charlene mi-a zâmbit, şi câteva cute simpatice i-au brăzdat năsucul, în timp ce se întindea peste masă, ca să ia o bucăţică de somon din farfuria mea. Mi-am dat seama cât de bine mă simţeam în compania ei, cât de firesc era totul.

— Bine, am spus. Care este experienţa pe care o căutăm? Care este Prima Viziune?

Ea a ezitat, neştiind cum să înceapă.

— Greu de explicat, a spus. Dar preotul a formulat-o cam aşa: Prima Viziune apare atunci când devenim conştienţi de *coincidenţele* din viaţa noastră.

S-a aplecat spre mine.

— N-ai avut niciodată vreo impresie sau intuiţie despre ceva ce vroiai să faci? Despre cursul pe care vroiai să-l ia viaţa ta? Şi să te întrebi cum s-ar putea întâmpla? Apoi, după ce aproape că ai uitat de asta şi te concentrezi asupra altor lucruri, dintr-o dată întâlneşti pe cineva, citeşti ceva sau mergi undeva, şi eşti condus exact către ocazia pe care o doreai. Ei bine, a continuat, după părerea acelui preot

coincidenţele de acest fel se întâmplă tot mai frecvent şi atunci când se întâmplă ne izbesc, fiind mai mult decât ne puteam aştepta de la o şansă oarecare. Apar ca predestinate, programate, ca şi cum viaţa ne-ar fi condusă de o forţă inexplicabilă. Experienţa induce un sentiment al misterului, al aventurii şi, prin urmare, ne simţim mai vii. Preotul mi-a spus că aceasta este experienţa pe care o cunoaştem într-o străfulgerare, şi pe care încercăm să o manifestăm apoi tot timpul. Cu fiecare zi, tot mai mulţi oameni se conving că această mişcare misterioasă e reală şi că înseamnă ceva, că există ceva care se întâmplă dincolo de viaţa obişnuită, de fiecare zi. Această conştiinţă este Prima Viziune.

S-a uitat la mine, aşteptând, dar eu n-am spus nimic.

— Nu vezi? a întrebat. Prima Viziune e o reconsiderare a misterului care înconjoară vieţile noastre pe această planetă. Trăim aceste coincidenţe misterioase şi, chiar dacă nu le înţelegem încă, ştim că ele sunt reale. Simţim din nou, ca în copilărie, că există o altă faţă a vieţii, pe care încă n-am descoperit-o, că există alte procese care se desfăşoară în spatele scenei.

Charlene se aplecase mai mult spre mine, gesticulând în timp ce vorbea.

— Eşti într-adevăr prinsă de toate astea, nu-i aşa? am întrebat.

— Îmi amintesc, a replicat ea cu asprime, că erau vremuri în care şi tu vorbeai despre acest gen de experienţe.

Acest comentariu m-a cutremurat. Avea dreptate. A existat o perioadă în viaţa mea când am trăit asemenea coincidenţe şi am încercat să le înţeleg din punct de vedere psihologic. Dar undeva, pe drum, vederile mele s-au schimbat. Am început să tratez percepţiile de acest fel drept imature şi nerealiste, dintr-un motiv sau altul, şi cu timpul am încetat să le mai observ.

Am privit-o direct pe Charlene şi am spus, cu un aer defensiv:

— Pe atunci citeam probabil filozofie orientală sau cine ştie ce mistici creştini. Asta-ţi aminteşti tu. Oricum, ceea ce numeşti tu Prima Viziune a apărut în scris de multe ori până acum, Charlene. De ce ar fi ceva diferit acum? Cum ar putea să ducă la o transformare culturală perceperea întâmplărilor misterioase?

Charlene a privit o clipă masa, apoi s-a întors spre mine.

— Nu înţelege greşit, a spus. Sigur că această conştiinţă a fost trăită şi descrisă înainte. De fapt, preotul a insistat să spună că această Primă Viziune nu este ceva nou. A spus că oamenii au fost conştienţi de aceste coincidenţe inexplicabile de-a lungul istoriei, şi că aceasta a fost şi percepţia din spatele marilor îndrăzneli în filozofie şi religie. Numai că acum diferenţa constă în număr. După spusele preotului, acum are loc o transformare pentru că numărul persoanelor care au simultan această conştiinţă este mare.

— Ce vroia să spună? am întrebat.

— Mi-a spus că Manuscrisul afirmă că numărul oamenilor conştienţi de aceste coincidenţe va creşte simţitor în cel de-al şaselea deceniu al secolului al douăzecilea. Această creştere va continua până aproape de începutul secolului următor, când vom ajunge la un nivel specific de asemenea indivizi - eu văd asta ca pe o „masă critică”. Manuscrisul prezice, a continuat ea, că odată atinsă această masă critică, întreaga cultură va începe să ia în serios aceste coincidenţe. Ne vom întreba, în masă, ce proces misterios se desfăşoară pe această planetă în spatele vieţii oamenilor. Şi această întrebare, pusă în acelaşi timp de un număr suficient de oameni, va aduce în conştiinţă celelalte Viziuni, pentru că - spune Manuscrisul - atunci când suficienţi oameni se vor întreba la modul serios ce se întâmplă în viaţa noastră, vom începe să aflăm. Celelalte Viziuni se vor revela apoi una după alta…

S-a oprit un moment, şi a luat puţină mâncare.

— Şi atunci când ne vom „prinde” şi de celelalte Viziuni, am întrebat, cultura va face un salt?

— Cel puţin asta mi-a spus preotul, a zis ea.

Am privit-o un moment, cu gândul la ideea de „masă critică”, apoi am spus:

— Ştii, sună al naibii de elaborat, pentru un Manuscris datând din anul 600 î. Hr.

— Ştiu, mi-a replicat. Am ridicat şi eu aceeaşi problemă. Dar preotul m-a asigurat că învăţaţii care au tradus primii acest Manuscris erau absolut convinşi de autenticitatea lui. În principal pentru că era scris în aramaică, limba în care a fost scrisă şi o bună parte a Vechiului Testament.

— Aramaică în America de Sud? Cum să ajungă acolo în 600 î. Hr.?

— Preotul nu ştia.

— Biserica susţine acest Manuscris? am întrebat.

— Nu, a zis ea. Mi-a spus că majoritatea clerului încearcă din greu să-l facă să dispară. De aceea nu mi-a dezvăluit nici identitatea lui. Părea că însuşi faptul că vorbeşte despre acest lucru este foarte periculos.

— A spus şi de ce oficialităţile bisericeşti sunt împotrivă?

— Da, pentru că provoacă şi contestă atotputernicia religiei lor.

— Cum?

— Nu prea ştiu. N-a spus prea multe despre asta, dar se pare că următoarele Viziuni extind unele dintre ideile tradiţionale ale bisericii în asemenea fel, încât mai marii bisericii s-au alarmat. Ei spun că lucrurile sunt bune aşa cum sunt.

— Înţeleg.

— Preotul a spus, a continuat Charlene, că el nu crede că Manuscrisul subminează principiile bisericii. Cel mult clarifică aceste adevăruri spirituale. El era ferm convins că şefii bisericii vor vedea acest lucru dacă vor încerca să

privească din nou viaţa ca pe un mister, şi vor urma astfel celelalte Viziuni.

— A spus şi câte sunt?

— Nu, dar a menţionat o A Doua Viziune. Mi-a spus că aceasta ar fi o interpretare mai corectă a istoriei recente, care clarifică mult mai bine transformarea.

— A detaliat această temă?

— Nu, n-a avut suficient timp. A spus că trebuie să plece cu nişte treburi. Ne-am înţeles să ne întâlnim din nou după-amiază, la el acasă, dar când am ajuns nu era acolo. Am aşteptat vreo trei ore şi n-a apărut. Într-un sfârşit, a trebuit să plec, ca să prind avionul către casă.

— Adică n-ai putut să mai vorbeşti cu el?

— Nu, nu l-am revăzut.

— Şi n-ai primit de la guvern nici o confirmare a Manuscrisului?

— Nici una.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum o lună şi jumătate.

Am mâncat în linişte timp de câteva minute. În sfârşit, Charlene şi-a ridicat ochii din farfurie şi a întrebat:

— Ce părere ai?

— Nu ştiu, am spus.

O parte din mine rămânea sceptică la ideea că oamenii se vor putea schimba. Dar o altă parte era uluită că un Manuscris care vorbea în aceşti termeni putea exista cu adevărat.

— Ţi-a arătat vreo copie, ceva? am întrebat.

— Nu. Tot ce am sunt notiţele mele.

Am tăcut din nou.

— Ştii, a spus, am crezut că vei fi încântat de aceste idei.

Am privit-o.

— Cred că am nevoie de o dovadă că spusele acestui Manuscris sunt adevărate.

A zâmbit din nou, larg.

— Ce-i? am întrebat.

— Cam asta am spus şi eu.

— I-ai spus-o preotului?

— Da.

— Şi el ce-a zis?

— A spus că experienţa e dovada.

— Adică?

— Adică experienţele noastre validează spusele Manuscrisului. Când noi reflectăm cu adevărat asupra a ceea ce simţim în noi, despre viaţa noastră şi mersul ei în acest moment al istoriei, vom vedea că ideile din Manuscris au sens, sunt adevărate.

A ezitat.

— Toate astea au vreun sens pentru tine?

Un moment de gândire. Au sens? Este toată lumea la fel de agitată şi neobosită ca mine? Şi dacă e aşa, agitaţia asta vine dintr-o simplă intuiţie - o conştiinţă construită în treizeci de ani - că viaţa înseamnă mai mult decât cunoaştem noi, mai mult decât ştim noi să trăim?

— Nu sunt sigur, am răspuns într-un târziu. Cred că am nevoie de puţin timp de gândire.

M-am plimbat puţin prin grădina din spatele restaurantului, apoi m-am aşezat pe o bancă de lemn de cedru, cu faţa la fântână. În dreapta mea se vedeau luminile intermitente ale aeroportului şi se auzea zgomotul unui avion gata de decolare.

— Ce flori minunate, a spus Charlene din spatele meu.

M-am întors şi am văzut-o că venea pe alee către mine, admirând rândurile de petunii şi begonii. S-a aşezat lângă mine şi i-am cuprins umerii cu braţul. M-au năpădit amintirile. Cu ani în urmă, pe când locuiam amândoi în Charlottesville, Virginia, ne petreceam frecvent serile cu tot felul de conversaţii. Eram amândoi fascinaţi de dialog şi fiecare de către celălalt. M-a izbit ideea de cât de platonică a fost întotdeauna relaţia noastră.

— Nu-ţi pot spune, vorbi ea, cât de mult m-am bucurat să te revăd.

— Ştiu, am răspuns. Mi-ai adus înapoi o mulţime de amintiri.

— Mă întreb cum de nu am ţinut legătura…

Spusele ei m-au trimis din nou înapoi în timp. Mi-am amintit de ultima dată când o văzusem. Era lângă maşină şi îmi spunea „la revedere”. Pe vremea aceea aveam capul plin de idei noi şi plecam spre oraşul meu natal, ca să lucrez cu copiii grav molestaţi. Credeam că ştiu cum vor putea acei copii să treacă de reacţii dure, de abuzurile care îi împiedicau să-şi ducă viaţa. Dar pe măsură ce timpul a trecut, am văzut că abordarea mea a eşuat. A trebuit să-mi recunosc ignoranţa. Este pentru mine încă o enigmă cum reuşeşte omul să se elibereze de trecut.

Privind înapoi, peste cei şase ani care au trecut, am simţit că experienţa aceasta a fost un lucru bun. Am simţit şi o nevoie imperioasă de a merge înainte. Dar unde? Ca să fac ce? M-am gândit rar la Charlene după ce mă ajutase să-mi cristalizez ideile cu privire la traumele copilăriei, iar acum iat-o înapoi în viaţa mea - şi conversaţia noastră era la fel de incitantă ca şi înainte.

— Cred că am fost absorbit cu totul de muncă, am spus.

— Şi eu la fel, a replicat ea. La ziar, scriam un articol după altul. N-aveam timp să-mi iau ochii de pe hârtie. Am uitat de orice altceva.

Am mângâiat-o pe umăr.

— Ştii Charlene, uitasem cât de bine era când discutam noi amândoi. Conversaţia noastră e atât de uşoară, de spontană.

Ochii şi zâmbetul ei mi-au confirmat această senzaţie.

— Ştiu, a spus, conversaţiile cu tine îmi dau atâta energie…

Era gata-gata să deschid gura şi să vorbesc din nou, când am văzut-o pe Charlene privind fix peste umărul meu, spre

intrarea în restaurant. A pălit, şi o umbră de teamă s-a ivit pe faţa ei.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, întorcându-mă să privesc şi eu în aceeaşi direcţie.

Câţiva oameni mergeau spre parcare, discutând. Nimic nu părea ieşit din comun. M-am întors din nou spre Charlene, care era încă alarmată, confuză.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Dincolo de primul rând de maşini… L-ai văzut pe omul cu cămaşa gri?

Am privit din nou spre parcare. Un alt grup ieşea din restaurant.

— Care om?

— Cred că nu mai e acolo, a spus ea, căutând din privire.

Apoi m-a privit direct în ochi.

— Când oamenii de la mesele vecine l-au descris pe cel care mi-a furat valiza, au spus c-avea puţină chelie, barbă, şi purta cămaşă gri. Mi s-a părut că-l văd, adineauri, lângă maşină. Se uita către noi…

Am simţit un nod în stomac. I-am spus că mă întorc imediat şi am pornit-o spre parcare să arunc o privire, având grijă să nu mă îndepărtez prea mult. N-am văzut pe nimeni care să se potrivească descrierii.

Când m-am întors la bancă, Charlene a făcut un pas spre mine şi mi-a spus foarte încet:

— Crezi că omul acela presupune că am o copie după Manuscris şi de aceea mi-a luat valiza? Oare încearcă să o recupereze?

— Nu ştiu, am spus. Dar o să mă duc la poliţie şi o să spun ceea ce ai văzut acum. Cred că ar trebui să-i verifice şi pe pasagerii din avionul tău.

Ne-am dus în aeroport şi am chemat poliţia. Când au venit le-am povestit şi lor întâmplarea care tocmai se petrecuse. Au verificat toate maşinile, timp de vreo douăzeci de minute, după care au spus că nu mai pot

pierde vremea. Au fost de acord să verifice toţi pasagerii de la zborul cu care urma să plece Charlene.

După plecarea poliţiştilor, Charlene şi cu mine ne-am dus înapoi, lângă fântână.

— Despre ce vorbeam înainte să-l văd? m-a întrebat ea.

— Despre noi. Charlene, de ce m-ai căutat să-mi spui toate astea?

M-a privit surprinsă.

— Când eram în Peru şi preotul îmi vorbea despre Manuscris, imaginea ta îmi tot apărea în minte.

— Nu mai spune!

— Nu mi-am dat seama atunci, a continuat ea, dar mai târziu, când m-am întors în Virginia, de câte ori mă gândeam la Manuscris, mă gândeam la tine. Am vrut să te sun de câteva ori, dar ceva mi-a distras mereu atenţia. Apoi am primit postul din Miami, spre care mă duc acum, şi am descoperit în orarul zborului că aveam escală aici. Când am aterizat, am căutat imediat numărul tău. Robotul mi-a transmis că pot să te caut la lac doar în caz de urgenţă, dar mi-am spus că fac bine dacă te sun.

Am privit-o un moment, nesigur pe propriile mele gânduri.

— Bineînţeles, am spus într-un târziu. Mă bucur că ai făcut-o.

Şi-a privit ceasul.

— Se face târziu. Mai bine mă întorc la aeroport.

— Te conduc, am spus.

Am mers spre terminalul principal şi apoi spre zona de îmbarcare. Eram atent la orice lucru care ar fi putut fi neobişnuit. Când am ajuns, avionul era pregătit pentru decolare, iar un poliţist dintre cei pe care îi întâlnisem mai devreme observa fiecare pasager. Când ne-am apropiat de el, n-a spus că nimeni nu prezenta semnalmentele hoţului.

I-am mulţumit şi după ce a plecat, Charlene s-a întors către mine şi a zâmbit.

— Trebuie să plec, a spus, întinzându-se să mă îmbrăţişeze. Iată numerele mele de telefon. Sper că de data asta vom păstra legătura.

— Aş vrea să mă asculţi, i-am spus, şi să fii prudentă. Dacă vezi ceva ieşit din comun, cheamă imediat poliţia.

— Să nu-ţi faci griji pentru mine, a spus. O să fie bine.

Pentru o clipă, ne-am privit adânc în ochi.

— Şi cu Manuscrisul cum va fi? am întrebat.

— Nu ştiu. Bănuiesc că voi fi cu ochii pe ştiri.

— Şi dacă vor fi cenzurate?

Mi-a dăruit din nou unul din zâmbetele ei largi.

— Ştiam eu, mi-a spus. Eşti prins. Eram sigură că o să-ţi placă. Mai bine spune-mi ce ai să faci *tu.*

Am dat din umeri.

— Voi vedea dacă pot afla mai multe.

— Bine. Şi dacă afli, dă-mi de veste.

Ne-am despărţit şi ea s-a îndepărtat. S-am mai întors o dată, făcându-mi semn cu mâna, apoi a dispărut pe un coridor. M-am întors la camionetă şi am plecat acasă, spre lac, având o singură oprire, pentru benzină.

Am ajuns şi m-am aşezat în balansoarul meu preferat de pe verandă. Seara răsuna de cântecul greierilor şi al broaştelor de iarbă, iar în depărtare se auzea o privighetoare. Dincolo de lac, luna se cufundase în adânc, la apus, şi-şi trimitea spre mine imaginea tremurândă pe luciul apei.

Seara fusese interesantă, dar eu eram încă sceptic în legătură cu ideea de transformare culturală. Ca şi mulţi alţii, fusesem prins de idealismul social al anilor şaizeci şi şaptezeci, şi chiar de interesul pentru spiritualitatea anilor optzeci. Dar mi-era greu să judec ce se întâmplă. Ce fel de informaţie este aceea care are puterea să schimbe întreaga lume? Totul suna mult prea idealist, mult prea îndepărtat. Oamenii trăiesc pe această planetă de multă vreme. De ce am câştiga o viziune asupra existenţei tocmai acum, atât

de târziu?

Am privit câteva minute luciul apei, apoi am stins lumina şi m-am retras în dormitor, să citesc.

*

* *

A doua zi de dimineaţă m-am trezit brusc, păstrând încă proaspăt în minte un vis. Am privit tavanul dormitorului timp de câteva minute, reamintindu-mi visul din plin. Se făcea că îmi croiam drum prin pădure, căutând ceva. Pădurea era mare şi extraordinar de frumoasă.

În căutarea mea, m-am pomenit în câteva situaţii în care m-am simţit pierdut, rătăcit şi incapabil de a decide ce urma să fac. Incredibil, în toate aceste momente cineva apărea din senin, tocmai pentru a-mi limpezi intenţiile şi faptele imediat următoare. N-am aflat care era obiectul căutărilor mele, dar m-am trezit din acest vis incredibil de optimist şi încrezător.

M-am ridicat şi am văzut o rază de soare brăzdând camera. Strălucea de particule de praf în suspensie. Am dat la o parte draperiile. Ziua era minunată: cer albastru, soare strălucitor. O briză uşoară legăna copacii. Lacul se încreţea şi sclipea în mii de lumini în această parte a zilei, iar vântul răcorea plăcut pielea udă a cuiva care tocmai ar fi ieşit din apă.

Aşa că am ieşit şi am făcut un plonjon. După un timp, am ieşit la suprafaţă şi am înotat spre mijlocul lacului pe spate, privind la munţii mei iubiţi. Lacul acesta se găsea într-o vale înconjurată de trei masive, şi fusese descoperit de bunicul meu în tinereţile lui.

Erau aproape o sută de ani de când bătuse el aceste văi, un explorator copil, un om prodigios, care creştea într-o lume încă sălbatică, în care bizonii şi indienii mai trăiau în legea lor, pe versantul dinspre nord. Se jurase atunci că va

locui odată în această vale cu copaci bătrâni şi uriaşi, cu şapte izvoare. În final a ajuns să construiască o cabană pe malul lacului şi să-l înconjoare în nenumărate plimbări împreună cu tânărul nepot. N-am înţeles niciodată fascinaţia pe care această vale o exercita asupra bunicului meu, dar am încercat întotdeauna să menţin acest tărâm în afara civilizaţiei, care în cele din urmă l-a înconjurat de-a binelea.

Din mijlocul lacului vedeam o stâncă răsărind lângă creasta masivului nordic. Cu o zi înainte, păstrând tradiţia moştenită de la bunicul, urcasem spre acea piatră îndrăzneaţă, încercând să-mi aflu pacea în peisajele şi miresmele unice, în vântul care mângâia crestele arborilor. Şi cum stătusem acolo, privind lacul şi frunzişul des al văii de dedesubt, m-am simţit dintr-o dată extraordinar de bine, ca şi cum energia şi panorama făcuseră să dispară nişte idei fixe pe care le aveam în minte. La doar câteva ore după aceasta, vorbeam deja cu Charlene şi aflam că există un Manuscris.

Am înotat înapoi şi m-am urcat pe podeţul de lemn din faţa cabanei. Era prea mult... Adică, stăteam singur printre aceste coline, simţindu-mă cu totul nefericit de viaţa mea, când, din senin, a apărut Charlene şi mi-a explicat cauzele neastâmpărului meu, vorbindu-mi despre un vechi Manuscris, care promitea revelarea secretului existenţei umane.

Am ştiut că sosirea Charlenei era exact acel gen de coincidenţă despre care vorbea Manuscrisul, care era mai mult decât un eveniment ce izvora din hazard. Oare documentul avea dreptate? Am adunat noi încet, încet, în ciuda negărilor şi criticilor, o „masă critică” de oameni conştienţi de aceste coincidenţe? Există în acest moment oameni capabili să înţeleagă acest fenomen şi, odată cu aceasta, scopul vieţii înseşi.

Şi cum va fi această înţelegere? Nu pot să nu mă întreb.

Ne-o vor spune oare celelalte Viziuni ale Manuscrisului? A avut preotul dreptate?

Mă aflam în faţa luării unei decizii. Am simţit că o nouă cale, un nou punct de vedere se deschide în viaţa mea datorită acestui Manuscris. Problema era: ce trebuia făcut acum? Puteam rămâne aici, sau puteam găsi o cale să cercetez mai departe. Mi s-a strecurat în minte şi gândul unor posibile pericole. Cine a furat valiza Charlenei? Cineva care vroia să tăinuiască Manuscrisul? Nu aveam de unde şti...

M-am gândit îndelung la posibilele riscuri, dar într-un sfârşit a învins optimismul din mine. M-am hotărât să nu-mi mai fac probleme. Voi fi atent şi cu băgare de seamă, nu mă voi grăbi.

Am revenit în casă şi am sunat la o agenţie de turism, prima pe care am găsit-o în cartea de telefoane. Mi s-a spus că puteau foarte uşor să-mi aranjeze o excursie în Peru. De fapt, chiar aveam noroc: cineva tocmai renunţase la o rezervare de zbor şi de hotel la Lima. Puteam să beneficiez de acest serviciu şi aveam şi o reducere - mi-a spus agentul - dacă plecam peste trei ore.

Trei ore?!

UN PREZENT MAI AMPLU

După un împachetat agitat şi o cursă rapidă pe autostradă, am ajuns la aeroport exact la timp pentru a-mi lua biletul şi pentru a mă îmbarca în zborul către Peru. Am intrat în avion, m-am aşezat pe locul meu de la fereastră şi m-a năpădit oboseala.

Mă gândeam la un pui de somn, dar după ce m-am întins şi am închis ochii, mi-am dat seama că nu puteam să mă relaxez. M-am simţit dintr-o dată nervos şi nehotărât în legătură cu această excursie. Nu e oare o prostie să plec aşa, fără nici o pregătire? Şi unde mă duc în Peru? Cu cine iau legătura?

Încrederea pe care o simţisem la lac a dispărut rapid, lăsând locul scepticismului. Prima Viziune şi ideea de transformare culturală mi s-au părut din nou superficiale şi lipsite de realism. Tot gândindu-mă aşa, chiar şi ideea unei A Doua Viziuni părea la fel de neverosimilă. Cum ar putea o nouă perspectivă asupra istoriei să instituie percepţia acestor coincidenţe şi să le păstreze în mod conştient în mintea tuturor?

M-am mai întins o dată şi am respirat adânc. „Probabil că va fi o excursie inutilă - mi-am spus - doar o fugă în Peru şi înapoi”. Pierdere de bani, probabil fără vreun alt rezultat.

Avionul s-a pus în mişcare. Am închis ochii şi am simţit o uşoară ameţeală când am atins viteza critică şi aparatul s-a ridicat spre nori. M-am relaxat de-abia când am ajuns în sfârşit la altitudinea de croazieră şi am reuşit să adorm. M-

am trezit însă după doar o jumătate de oră, când avionul a trecut printr-o zonă de turbulenţă, şi m-am decis să merg să mă întind în camera de dormit.

Cum mergeam pe culoar, am remarcat un bărbat înalt, cu ochelari rotunzi, care stătea de vorbă cu o însoţitoare de bord, lângă un hublou. Avea părul şaten închis, şi părea ca de vreo patruzeci şi cinci de ani. Pentru o clipă am crezut că îl cunosc de undeva, dar privindu-l mai atent, mi-am spus că nu face parte din cunoscuţii mei. Trecând pe lângă ei, am auzit o frântură de conversaţie.

— Mulţumesc oricum, spunea bărbatul. Am crezut că în călătoriile atât de dese pe care le faceţi în Peru aţi auzit de Manuscris.

Apoi s-a întors şi a pornit spre partea din faţă a avionului.

Am rămas trăsnit. Vorbea despre acelaşi Manuscris? Am mers totuşi în camera de dormit, ca să mă gândesc ce voi face. O parte din mine ar fi vrut să uite întâmplare. Poate că vorbise despre altceva, despre cu totul altă carte.

M-am întors la locul meu şi am închis din nou ochii, hotărât să dau uitării incidentul de mai înainte, bucuros că n-ar mai fi trebuit să-l întreb pe omul acela despre ce a vorbit. Stând aşa, m-a izbit amintirea stării pe care o trăisem la lac. Dacă acest om chiar avea informaţii despre Manuscris? Ce s-ar întâmpla în acest caz? Evident, dacă nu întrebam, n-aveam să ştiu niciodată.

M-am învârtit puţin printre aceste idei din mintea mea şi, într-un final, m-am ridicat şi m-am îndreptat şi eu spre partea din faţă a avionului. L-am găsit pe individ la jumătatea compartimentului. Exact în spatele lui era un loc liber. Am revenit la locul meu, mi-am luat lucrurile şi m-am mutat acolo. După câteva minute l-am bătut pe umăr.

— Scuze, am spus, dar v-am auzit vorbind despre un manuscris. Este cumva cel găsit în Peru?

A părut pe rând surprins şi precaut.

— Da, acela, a spus, ezitând.

M-am prezentat şi i-am povestit cum am fost informat de existenţa Manuscrisului. S-a relaxat vizibil şi s-a prezentat: Wayne Dobson, asistent la catedra de Istorie a Universităţii din New York.

Pe măsură ce vorbeam, am observat o urmă de iritare la domnul care şedea chiar lângă mine. Îşi lăsase scaunul pe spate şi încerca să doarmă.

— Ai văzut Manuscrisul? l-am întrebat pe profesor.

— O parte din el. Dar tu?

— Nu, însă o prietenă mi-a povestit despre Prima Viziune.

Omul de lângă mine şi-a schimbat poziţia.

Dobson a privit către el.

— Vă rog să ne scuzaţi. Ştiu că vă deranjăm. Nu v-ar fi mai comod să schimbăm locurile?

— Ba da. Ar fi de preferat.

Ne-am aşezat alături.

— Spune-mi ce ai auzit despre Prima Viziune, a spus Dobson.

Am tăcut o clipă, încercând să adun în minte tot ce înţelesesem.

— Cred că Prima Viziune constă în conştientizarea întâmplărilor misterioase care schimbă viaţa omului, îţi dă sentimentul că mai există şi altceva.

M-am simţit absurd şi ridicol spunând acestea.

Dobson a sesizat stânjeneala mea.

— Şi ce crezi despre Viziunea aceasta? m-a întrebat.

— Nu ştiu.

— Nu aduce cu bunul-simţ din zilele noastre, nu-i aşa? Nu te-ai simţi mult mai bine dacă ai da uitării totul şi te-ai întoarce la chestiuni mai practice?

Am râs şi am dat din cap.

— Ei, oricine ar face-o. Chiar dacă uneori avem o intuiţie clară că în viaţă se petrec mai multe lucruri, modul nostru obişnuit de gândire spune că acestea sunt imposibil de cunoscut, şi ideea de conştiinţă este dată la o parte. De

aceea este necesară a Doua Viziune. Odată ce vom vedea perspectiva istorică a conştienţei noastre, totul va părea mai adevărat.

Am dat din cap.

— Şi, ca istoric, crezi că prezicerea din Manuscris în ceea ce priveşte transformarea globală este exactă?

— Da.

— Ca istoric?!

— Da. Doar că trebuie să priveşti istoria într-un mod corect.

A respirat adânc.

— Crede-mă, spun asta ca unul care şi-a petrecut mulţi ani cu studiul şi predarea istoriei în mod greşit. M-am concentrat aproape exclusiv pe realizările tehnologiei şi pe marii oameni care au adus civilizaţiei acest fel de progres.

— Şi ce-i rău în această abordare?

— Nimic, la o privire mai rapidă. Dar cu adevărat importantă este viziunea asupra lumii în fiecare perioadă istorică, sentimentele şi gândurile oamenilor. Mi-a luat foarte multă vreme să înţeleg asta. Istoria ar trebui să furnizeze cunoaşterea unui context mai larg în care are loc viaţa noastră. Istoria nu e numai o evoluţie tehnologică, ci şi evoluţia gândirii. Prin înţelegerea realităţii celor care au existat înaintea noastră, vedem de ce noi privim lumea aşa cum o privim şi care e contribuţia noastră la progresul care vine. Putem să marcăm locul în care ne vine rândul, ca să spun aşa, în lunga dezvoltare a Civilizaţiei şi asta ar trebui să ne arate încotro ne îndreptăm.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— Efectul celei de A Doua Viziuni este să furnizeze exact acest tip de perspectivă istorică, cel puţin din punctul de vedere al gândirii occidentale. Ea plasează predicţiile Manuscrisului într-un context mai larg, care le face să apară nu numai plauzibile, ci d-a dreptul inevitabile.

L-am întrebat pe Dobson câte viziuni văzuse şi mi-a spus

că doar pe primele două. A dat de ele, după spusele lui, auzind un zvon despre Manuscris şi făcând apoi o scurtă excursie în Peru, cu trei săptămâni în urmă.

— Odată ajuns în Peru, a continuat el, am întâlnit câţiva oameni care mi-au confirmat existenţa Manuscrisului, dar mi s-au părut speriaţi de moarte când le-am cerut să-mi vorbească despre el. Spuneau că guvernul era înnebunit de chestiunea aceasta şi ameninţa cu torturi fizice pe oricine avea copii sau răspândea informaţii despre asta.

A devenit deodată serios.

— Asta m-a înfuriat. Mai târziu, un chelner de la hotel mi-a povestit despre un preot, cunoscut de-al lui, care vorbea deseori despre Manuscris. chelnerul a spus că preotul încerca să împiedice efortul guvernului de a distruge documentul. Evident, n-am rezistat tentaţiei şi m-am dus în locul unde preotul acela îşi petrecea majoritatea timpului.

Probabil că s-a văzut surpriza pe faţa mea, pentru că Dobson m-a întrebat, în mijlocul poveştii:

— E totul în ordine?

— Prietene, i-am spus, persoana care mi-a vorbit mie despre Manuscris mi-a spus că ştia amănuntele de la un preot. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar se pare că au reuşit să stea de vorbă o dată despre Prima Viziune. Ar fi trebuit să-l întâlnească din nou, dar el n-a mai apărut.

— Poate că e vorba despre una şi aceeaşi persoană, a spus Dobson, pentru că nici eu nu l-am găsit. Casa era goală şi părea nelocuită.

— Nu l-ai văzut niciodată?

— Nu, dar m-am hotărât să caut pe-acolo. În spatele casei era un depozit vechi. Uşa era deschisă, aşa că m-am decis să intru. După nişte gunoaie, sub o bucată dintr-un perete prăbuşit, am găsit traducerile primelor două Viziuni.

M-a privit cu înţeles.

— Le-ai găsit cu totul întâmplător?

— Da.

— Şi le ai cu tine în această călătorie?

A dat din cap.

— Nu. Le-am citit cu atenţie şi le-am lăsat la nişte colegi.

— Poţi să-mi faci un rezumat al celei de-a Doua Viziuni?

După o lungă tăcere, Dobson mi-a zâmbit, dând din cap:

— Presupun că pentru asta suntem aici. A Doua Viziune aşează conştienţa noastră prezentă într-un context istoric mai larg. De fapt, când deceniul anilor nouăzeci se va sfârşi, nu numai că vom încheia un secol, ci şi un mileniu de istorie. Vom fi încheiat al doilea mileniu. Înainte ca noi, occidentalii, să înţelegem unde ne aflăm şi încotro mergem, trebuie să ne fie foarte clar ce s-a întâmplat în timpul acestei mii de ani.

— Mai exact, ce spune Manuscrisul despre asta? am întrebat.

— Spune că la sfârşitul mileniului al doilea - adică acum - vom fi capabili să vedem această perioadă ca pe un întreg şi vom identifica o preocupare specială care s-a dezvoltat în ultima jumătate a acestui mileniu, pe care obişnuim să o numim Epoca Modernă. Conştienţa noastră despre coincidenţele de astăzi este ca o trezire din această preocupare.

— Şi care ar fi preocuparea? am întrebat.

Mi-a zâmbit pe jumătate, neîncrezător.

— Eşti gata să retrăieşti mileniul?

— Da, sigur. Povesteşte-mi!

— Nu ajunge să-ţi povestesc eu. Adu-ţi aminte ce am spus: să înţelegi istoria, modul în care a evoluat zi de zi viziunea asupra lumii, să vezi care era realitatea oamenilor care au trăit înaintea ta. A trebuit să treacă o mie de ani, pentru ca lucrurile să fie privite astfel, să înţelegem unde ne aflăm acum. Trebuie să te iei pe tine şi să te aşezi pe linia de start acum o mie de ani, apoi să vii spre prezent, trecând prin toate experienţele mileniului ca şi cum le-ai trăi pe toate într-o singură viaţă.

— Şi cum fac asta?

— O să te ajut eu.

A ezitat o clipă, privind pe fereastră relieful care se desfăşura dedesubt. Timpul începea deja să se simtă altfel.

— Am să încerc, am spus până la urmă.

— Bine. Imaginează-ţi că trăieşti în anul o mie, în ceea ce noi am numit Evul Mediu. Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi este că realitatea acelui timp era definită de puternicii oameni ai bisericii creştine. Prin poziţia lor, aceştia aveau o foarte mare influenţă asupra minţii populaţiei. Şi lumea pe care aceşti oameni ai bisericii o descriu ca reală este, mai presus de toate, spirituală. Ei au creat o realitate în care în centrul vieţii era ideea că Dumnezeu are un plan pentru omenire. Închipuie-ţi acest lucru, a continuat el. Te găseşti în poziţia socială a tatălui tău - care poate fi ţăran sau aristocrat - şi ştii că întotdeauna vei fi „închis" în această clasă. Dar fără să conteze clasa căreia îi aparţii sau activitatea pe care o desfăşori, realizezi curând că această poziţie socială este cu totul secundară faţă de realitatea spirituală a vieţii, aşa cum este ea definită de oamenii bisericii. Descoperi că viaţa înseamnă trecerea unui test spiritual. Oamenii bisericii spun că Dumnezeu a pus omenirea în mijlocul universului său, înconjurată de întregul cosmos, pentru un singur scop: acela de a câştiga sau a pierde salvarea sufletului. În acest proces, trebuie să alegi corect între două forţe opuse: puterea lui Dumnezeu şi tentaţiile înşelătoare ale diavolului. Dar înţelege că nu eşti singur în această încercare, a continuat el. De fapt, fiind un simplu muritor, nu eşti în măsură să-ţi determini statutul în această privinţă. Acesta este terenul oamenilor bisericii. Ei sunt aceia care interpretează scripturile şi îţi spun cum să faci fiecare pas pe drumul către Dumnezeu, sau pe drumul ispitirii de către Satana. Urmând instrucţiunile lor, poţi fi sigur că vei fi răsplătit la dispariţia din această viaţă. Dar dacă dai greş şi

nu urmezi cursul prescris de ei, atunci... vei fi excomunicat sau damnat în vreun alt fel.

Dobson m-a privit intens.

— Manuscrisul spune că aspectul important care trebuie înţeles aici este că lumea medievală este definită în termeni nelumeşti. Toate fenomenele din viaţă - de la hazardul fulgerului sau cutremurului, până la bogăţia recoltelor sau moartea unui om drag - sunt definite fie ca voinţa lui Dumnezeu, fie ca răutatea diavolului. Nu există noţiunile de climă, vreme, horticultură, boală. Toate acestea au apărut mai târziu. În acest moment tu îi crezi pe oamenii bisericii. Lumea pe care tu o iei aşa cum este funcţionează numai prin mijloace spirituale.

S-a oprit din vorbit şi m-a privit.

— Înţelegi?

— Da, pot vedea această realitate.

— Bine. Acum imaginează-ţi că începe să se fisureze.

— Cum adică?

— Viziunea medievală, înţelegerea ta asupra lumii începe să se destrame în secolele al paisprezecelea şi al cincisprezecelea. Mai întâi, observi discrepanţe chiar la oamenii bisericii: violarea în secret a jurămintelor de castitate, de exemplu, sau luarea de mită pentru a se face că nu văd cum conducătorii vremii ignoră legile sau scripturile. Aceste discrepanţe încep să te alarmeze, pentru că oamenii bisericii sunt singura legătură între tine şi Dumnezeu. Ei pretind acest lucru şi tu îi crezi. Să nu uiţi că ei sunt singurii cunoscători ai cheii scripturilor, singurii arbitri ai salvării tale. Dintr-o dată te afli în mijlocul unei rebeliuni. Un grup condus de Martin Luther cere ruperea completă de creştinătatea papală. Oamenii bisericii sunt corupţi - spun ei - şi cer sfârşitul domniei preoţilor asupra minţii oamenilor. Se formează biserici noi, bazate pe ideea că fiecare om are dreptul să aibă acces la scrierile sfinte în mod direct şi are dreptul să le interpreteze cum doreşte,

fără mijlocire. Tu priveşti lucrurile cu neîncredere, rebeliunea îşi urmează cursul şi reuşeşte. Oamenii bisericii încep să piardă. Timp de secole, ei au făcut realitatea şi acum, în faţa ochilor tăi, îşi pierd acest atu. În consecinţă, întreaga lume se vede aruncată în îndoială. Consensul clar despre natura universului şi scopul omului în lume, bazat pe descrierile preoţilor, se prăbuşeşte, lăsându-vă pe tine şi pe toţi ceilalţi care aparţineţi culturii occidentale, într-o situaţie foarte precară. În fapt, tu ai crescut fiind obişnuit cu o autoritate care să-ţi guverneze viaţa, care să-ţi definească realitatea, şi fără acea direcţie exterioară te simţi confuz, pierdut. Dacă realitatea descrisă de oamenii bisericii şi motivul existenţei umane sunt greşite, atunci ce este corect?

S-a oprit un moment.

— Vezi impactul acestui colaps asupra oamenilor acelor zile?

— Presupun că lucrurile erau oarecum instabile, am spus.

— Puţin spus, a replicat el. A fost un val cutremurător. Vechea viziune asupra lumii era zdruncinată peste tot şi în toate. De fapt, prin anii 1600, astronomii au dovedit, fără orice urmă de îndoială, că Soarele şi astrele nu se învârtesc în jurul Pământului, aşa cum susţinea biserica. Pământul este doar o planetă mică, care se mişcă în jurul unui Soare minor al galaxiei, galaxie care conţine miliarde de stele asemănătoare.

S-a înclinat spre mine.

— Acest lucru este important. Omenirea şi-a pierdut locul de centru al Universului creat de Dumnezeu. Îţi dai seama ce efect a avut? Acum, când observi clima, sau cum cresc plantele, sau moartea fără de veste a cuiva, ceea ce simţi este un acces de nelinişte. Altădată ai fi spus că Dumnezeu sau diavolul a vrut aşa, toate lucrurile pe care înainte le-ai luat de bune, au nevoie acum de o nouă definire, mai ales când este vorba despre natura lui Dumnezeu şi a relaţiei

tale cu El. Cu această conştiinţă, a continuat el, începe Epoca Modernă. Spiritul democratic câştigă teren, creşte neîncrederea în autoritatea papală şi cea regală, acest lucru manifestându-se ca fenomen de masă. Nu mai sunt acceptate definiţiile spirituale ale universului, bazate pe speculaţii sau pe credinţa în scripturi. În ciuda pierderii siguranţei, nu se mai riscă, nu se mai acceptă ca societatea să fie condusă de un singur grup, cum fusese cazul cu oamenii bisericii. Dacă ai fi fost acolo, ai fi participat la crearea unui nou mandat pentru ştiinţă.

— Un ce?

— Ai fi privit acest univers nedefinit şi ai fi gândit - cum au făcut şi gânditorii acelor zile - că avem nevoie de o metodă de construire a consensului şi o cale de explorare sistematică a lumii noi. Ai fi numit acest nou mod de a descoperi realitatea „metodă ştiinţifică”, ceea ce nu înseamnă altceva decât testarea ideilor despre cum funcţionează legile universului, tragerea unor concluzii şi prezentarea lor, pentru obţinerea acordului celorlalţi. Apoi, a continuat, ai fi pregătit exploratori care să iasă în acest nou univers, înarmaţi cu metode ştiinţifice şi le-ai fi dat istorica misiune de a cerceta locuri şi lucruri, de a afla cum funcţionează şi ce înseamnă faptul că noi existăm aici. Ştii că ţi-ai pierdut încrederea în Universul-condus-de-Dumnezeu şi, din această cauză, şi certitudinea asupra existenţei lui Dumnezeu însuşi. Simţi că ai o metodă, o posibilitate de construire a unui context şi aşa poţi descoperi natura a tot ceea ce te înconjoară, inclusiv a lui Dumnezeu, inclusiv a adevăratului scop al existenţei omenirii pe această planetă. Trimiţi exploratori care să determine adevărata natură a situaţiilor şi să-ţi dea raportul.

S-a oprit şi m-a privit.

— Manuscrisul, a continuat, spune că din acest punct începe preocuparea din care ne trezim acum. Am trimis

exploratori care să ne aducă explicaţii complete asupra existenţei noastre, dar din cauza complexităţii universului, ei nu s-au putut întoarce imediat.

— Care a fost preocuparea?

— Priveşte din nou din perspectiva acelei perioade. Când metoda ştiinţifică n-a putut veni cu un nou portret al lui Dumnezeu şi cu un nou tablou al scopului omenirii, cultura vestică a fost afectată foarte puternic de lipsa de certitudine şi de sens. Trebuia să facem altceva până când primeam răspunsul la întrebărilor noastre. Mai târziu, s-a ajuns la o situaţie care părea logică. Ne-am privit şi ne-am spus: ei bine, de vreme ce exploratorii noştri n-au venit înapoi cu adevărata noastră situaţie spirituală, de ce să nu o ducem bine aşa cum suntem, atâta timp cât suntem în aşteptare? Ştim destul ca să manipulăm această nouă lume în beneficiul nostru, aşa că de ce să nu ne ridicăm între timp standardul de viaţă şi gradul de securitate în lume?

S-a uitat la mine şi a râs.

— Şi asta am şi făcut. Acum patru secole. Ne-am scuturat de sentimentul că suntem pierduţi şi am luat frâiele în mâinile noastre, concentrându-ne pe cucerirea Pământului şi folosirea resurselor lui pentru îmbunătăţirea situaţiei noastre, şi doar acum, la apropierea sfârşitului de mileniu, vedem ceea ce am făcut. Lucrul asupra căruia ne-am concentrat a devenit preocuparea noastră. Ne-am pierdut pe noi înşine, creând o siguranţă secundară, economică, înlocuind siguranţa spirituală pierdută. Întrebări de genul: „*De ce existăm?*", „*Ce se petrece în lume din punct de vedere spiritual?*" au fost marginalizate şi reprimate în acelaşi timp.

M-a privit foarte intens şi a adăugat:

— Munca pentru a ne face supravieţuirea mai uşoară a devenit o raţiune de a trăi în sine şi pentru sine şi noi am uitat, puţin câte puţin, întrebarea iniţială. Am uitat că încă nu ştim pentru ce existăm.

Pe fereastră, departe, sub noi, se vedea un oraş mare. Judecând după traseul zborului nostru, am dedus că era Orlando, în statul Florida. M-a izbit geometria regulată a bulevardelor şi străzilor, ordinea şi planificarea limpede cu care au construit oamenii. L-am privit pe Dobson. Avea ochii închişi şi părea să doarmă. Aproape o oră îmi vorbise de A Doua Viziune, apoi, în timpul prânzului, i-am povestit despre Charlene şi despre decizia mea de a merge în Peru. Apoi, n-am mai putut decât să urmăresc norii şi să mă gândesc la spusele lui.

— Ce crezi despre toate astea? m-a întrebat brusc, privindu-mă oarecum somnoros. Ai prins sensul celei de A Doua Viziuni?

— Nu sunt sigur.

A salutat un pasager care trecea pe culoar.

— Nu te simţi că şi cum ai avea o perspectivă mai clară asupra lumii? Vezi cât de preocupat a fost fiecare? Această perspectivă explică totul. Câţi oameni cu grupa sanguină A2 cunoşti, care sunt asudaţi de muncă, sau suferă de boli generate de stres şi nu se pot linişti? Nu se liniştesc pentru că folosesc tot felul de obişnuinţe de a se distrage şi reduc viaţa la aspectul ei practic. Fac asta pentru a evita să-şi amintească cât sunt de nesiguri în legătură cu viaţa lor. A Doua Viziune extinde conştienţa noastră asupra timpului istoric, a adăugat el. Ne arată cum să observăm cultura, nu numai din perspectiva vieţii noastre, ci şi din perspectiva întregului mileniu. Ne revelează preocuparea pe care am avut-o şi ne ridică deasupra ei. Tocmai ai experimentat această lungă istorie. Acum trăieşti într-un *prezent mai amplu*. Când priveşti omenirea acum, ar trebui să fii capabil să-i vezi obsesia, enorma preocupare pentru progresul economic.

— Şi ce e rău în asta? am protestat eu. Asta a făcut civilizaţia occidentală.

L-a pufnit râsul…

— Sigur, ai dreptate. Nimeni nu spune că ar fi ceva rău. De fapt, în Manuscris se spune că preocuparea a fost necesară pentru dezvoltare, a fost un stadiu în evoluţia omului. Acum, în mod clar, omenirea a petrecut destul timp în bunăstare. Ce este în spatele vieţii pe această planetă? De ce suntem noi aici?

L-am privit îndelung, apoi am întrebat:

— Crezi că următoarele Viziuni vor explica acest „*de ce*”?

Dobson a făcut un gest cu capul.

— Cred că merită o privire. Sper că nimeni nu va distruge restul Manuscrisului până avem noi şansa să aflăm.

— Dar cum crede guvernul peruan că poate să distrugă un document atât de important şi să treacă cu uşurinţă peste toate acestea? am întrebat.

— O fac pe ascuns, mi-a răspuns el, versiunea oficială este că Manuscrisul nici nu există.

— Bănuiesc că lumea ştiinţifică este cu ochii pe ei.

M-a privit cu o expresie hotărâtă.

— Suntem. De aceea mă întorc în Peru. Reprezint zece oameni de ştiinţă importanţi, care cer ca acest Manuscris să fie făcut public. Am şi trimis o scrisoare conducătorilor guvernului peruan, spunându-le că le cer şi că le aştept colaborarea.

— Înţeleg. Mă întreb care va fi răspunsul.

— Probabil că vor nega. Dar măcar ar fi un început oficial…

S-a întors, adâncit în gânduri şi eu m-am uitat din nou pe fereastră. Cum priveam în jos, m-a izbit faptul că avionul în care călătoream era rezultatul a patru secole de progres. Am învăţat mult despre folosirea resurselor pe care le-am găsit pe Pământ. Oare câţi oameni, m-am întrebat, câte generaţii au fost necesare pentru a crea toate produsele şi a le înţelege suficient pentru a construi acest avion? Şi câţi nu şi-au petrecut întreaga viaţă concentraţi pe un aspect mărunt, pe un singur pas, fără măcar să ridice capul de la

această preocupare?

Într-o clipă, întreaga perspectivă istorică pe care Dobson mi-o prezentase mai devreme a părut să se integreze pe deplin în conştiinţa mea. Mileniul se contura cu claritate, ca şi cum ar fi făcut parte din viaţa mea. Acum o mie de ani am trăit într-o lume în care Dumnezeu şi spiritualitatea umană erau bine definite. Apoi, acest lucru s-a pierdut, sau mai bine zis oamenii au hotărât că povestea era ceva mai cuprinzătoare. În consecinţă, au fost trimişi exploratori care să descopere adevarul-adevărat şi să vorbească despre el, iar când am văzut că aceasta durează prea mult, am devenit preocupaţi de un scop nou, material: acela de a ne crea confort.

Am descoperit că pepitele de metal pot fi topite şi modelate, formând tot felul de obiecte. Am inventat surse de energie, mai întâi aburul, apoi produsele petroliere, electricitatea şi fisiunea nucleară. Am sistematizat agricultura şi producţia de masă şi am creat astfel stocuri foarte mari de bunuri şi uriaşe reţele de distribuţie.

Motorul acestor fapte a fost chemarea progresului, dorinţa individului de a-şi obţine siguranţa, scopul lui intermediar, în aşteptarea adevărului. Ne-am decis să ne facem viaţa confortabilă şi plăcută, nouă şi copiilor noştri, iar în patru sute de ani această simplă preocupare a creat această lume în care aproape orice poate fi produs şi consumat. A mai apărut însă o problemă: în concentrarea noastră obsesivă asupra cuceririi naturii în scopul de a ne spori confortul, am lăsat în urma noastră resursele naturale poluate şi consumate, în pragul colapsului. Nu se poate merge mai departe pe acest drum.

Dobson are dreptate. A Doua Viziune face cu adevărat din conştiinţă un lucru inevitabil. Am atins climatul scopului nostru cultural. Am îndeplinit ceea ce, ca şi colectivitate, am hotărât că era de făcut şi pe măsură ce acest lucru s-a întâmplat, preocuparea a scăzut şi s-a deşteptat în noi

altceva. Aproape că văd încetinind avântul Epocii Moderne la apropierea sfârşitului de mileniu. Se conturează şi se întregeşte acum o obsesie veche de patru sute de ani. Am creat mijloacele siguranţei materiale şi acum pare-se că suntem gata - croiţi, de fapt - să aflăm de ce am făcut-o.

Vedeam pe feţele pasagerilor din jur semnele preocupării, dar şi străfulgerări instantanee de conştiinţă. Mă întreb, câţi oare au remarcat de fapt aceste coincidenţe?

Avionul a început să coboare, însoţitoarea de zbor ne-a anunţat apropiata aterizare la Lima.

I-am spus lui Dobson numele hotelului unde aveam rezervare şi l-am întrebat unde va locui. Am constatat că nu prea departe de mine.

— Ce planuri ai? am întrebat.

— M-am tot gândit la asta, mi-a răspuns. În primul rând, cred că voi trece pe la ambasada americană, să le spun că sunt aici, ca să nu zică după aceea că nu au ştiut.

— Bună idee.

— Apoi am să încerc să discut cu oamenii de ştiinţă peruani, cu cât de mulţi voi putea. Cei de la Universitatea din Lima mi-au spus deja că nu au cunoştinţă de nici un Manuscris, dar mai sunt şi alţii care lucrează pe la ruine şi care s-ar putea să vrea să-mi spună câte ceva. Dar tu? Care sunt planurile tale?

— N-am nici un plan, am răspuns. Te deranjează dacă vin cu tine?

— Nu, chiar vroiam să-ţi propun să mă însoţeşti.

După aterizare, ne-am luat bagajele şi ne-am înţeles să ne întâlnim puţin mai târziu în hotelul lui Dobson. Am ieşit din aeroport şi am luat un taxi, în ultimele raze ale amurgului. Aerul era uscat şi vântul tăios.

Cum am pornit, am observat un alt taxi plecând imediat după noi şi care apoi a rămas în urmă, blocat în trafic. O vreme ne-a urmărit şi nu am putut să mă împiedic să

privesc mereu înapoi. Am simţit nervozitatea drept în stomac. I-am cerut şoferului, care înţelegea engleza, să nu mă ducă direct la hotel, ci să ocolească puţin pe străzi, pentru că eram interesat de panoramă. S-a executat fără să comenteze. Taxiul din spate m-a urmat. Oare ce însemnau toate astea?

Când am ajuns la hotel, i-am spus şoferului să nu iasă din maşină şi m-am prefăcut că vreau să plătesc şi să plec. Taxiul urmăritor a oprit într-o curbă, la o oarecare distanţă, şi din el a coborât un bărbat care s-a grăbit către intrarea în hotel.

Am sărit înapoi în taxiul meu, trântind uşa, şi i-am spus şoferului să demareze. Îndepărtându-ne, l-am văzut pe bărbatul de mai înainte fugind spre mijlocul străzii şi uitându-se după noi. Vedeam faţa şoferului în oglinda retrovizoare. Era cu ochii pe mine, vizibil încordat.

— Îmi cer scuze, i-am spus eu. M-am decis să schimb hotelul.

Am încercat să zâmbesc şi apoi i-am spus să mă ducă la hotelul lui Dobson, deşi o parte din mine simţea nevoia imperioasă de a merge la aeroport şi de a lua primul zbor spre State.

Cam la cincizeci de metri de destinaţie, i-am spus şoferului să oprească.

— Aşteaptă aici. Revin imediat.

Străzile erau pline de lume, majoritatea peruani. Din când în când mai vedeam şi americani sau europeni şi asta m-a făcut să mă simt mai sigur. M-am oprit la câţiva metri de intrarea în hotel. Ceva părea să nu fie în ordine. Deodată, cum stăteam eu şi mă uitam, s-au auzit împuşcături, ţipete... Mulţimea din faţa mea s-a aruncat la pământ, eliberându-mi vederea spre alee. Dobson fugea spre mine, speriat. Câteva siluete îl urmăreau. Unul a tras în aer şi l-a somat pe Dobson să se oprească.

Acesta m-a văzut în timp ce alerga.

— Fugi! mi-a strigat. Fugi, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am întors şi am fugit şi eu, speriat. În faţă am observat un gard înalt de vreo doi metri. M-am chinuit să mă prind de el şi să mă ridic. Când m-am împins în sus, pe gard, am privit înapoi. Dobson alerga disperat. S-au mai tras câteva focuri şi, în final, s-a împiedicat şi a căzut.

Am continuat să alerg orbeşte, agăţând lăzi de gunoi şi stive de cutii. Un moment am crezut că aud paşi în urma mea, dar n-am îndrăznit să mă uit înapoi. În faţă, aleea dădea într-o altă stradă, plină de lume, care părea să nu fi băgat nimic de seamă. Ajungând acolo, am privit în urmă, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu mă urmărea nimeni. Am mers grăbit pe trotuarul din dreapta, încercând să mă pierd în mulţime. Mă tot întrebam de ce fugise Dobson? Fusese oare ucis?

— Stai puţin, am auzit o şoaptă peste umărul stâng.

Am încercat să fug, dar am fost prins de braţ.

— Te rog, stai puţin, mi-a spus din nou. Am văzut totul. Încerc să te ajut.

— Cine eşti? am întrebat tremurând.

— Mă numesc Wilson James, a spus. Îţi voi da explicaţiile mai târziu. Acum trebuie să plecăm de aici.

Ceva în vocea lui mi-a dat încredere, mi-a calmat panica şi m-am hotărât să-l urmez. Am intrat într-un magazin de articole de piele. I-a făcut semn omului de la tejghea şi m-a condus într-o cămăruţă din spate. A închis uşa după noi şi a tras draperiile.

Era un bărbat ca la vreo şaizeci de ani, dar care părea mult mai tânăr.

Poate din cauza luminiţei din ochi. Pielea îi era arămie şi părul negru. Arăta ca un peruan, însă engleza pe care o vorbea suna autentică. Purta un tricou albastru şi blugi.

— Eşti în siguranţă aici, cel puţin pentru o vreme, mi-a spus. De ce te-au fugărit?

N-am răspuns.

— Eşti aici din cauza Manuscrisului, nu-i aşa? m-a întrebat.

— De unde ştii?

— Presupun că bărbatul care era cu tine era aici din acelaşi motiv.

— Da. Numele lui e Dobson. Dar cum de ştii că eram doi?

— Locuiesc într-o cameră pe strada aceea. Eram la fereastră şi am văzut toată urmărirea.

— Dobson a fost împuşcat până la urmă? am întrebat, speriat de răspuns.

— Nu ştiu, mi-a spus. N-aş putea fi sigur. Când am văzut că tu ai scăpat, am fugit pe scara din dos ca să-ţi ies înainte. Am vrut să-ţi vin în ajutor.

— De ce?

Pentru o clipă m-a privit ca şi cum n-ar fi fost sigur cum să răspundă la întrebare. Apoi expresia i s-a schimbat.

— Nu mă vei înţelege, dar stăteam acolo la fereastră şi mă gândeam la un vechi prieten, care acum este mort. A murit pentru că a crezut că oamenii trebuie să afle despre manuscris. Când am văzut ce se întâmplă pe stradă, am simţit că trebuie să te ajut.

Avea dreptate. N-am înţeles, dar am avut sentimentul că mi-a spus adevărul-adevărat. Eram gata să-i pun o altă întrebare, când a început din nou să vorbească.

— Vom discuta toate acestea mai târziu. Mai bine ne-am duce într-un loc mai sigur.

— Wilson, aşteaptă puţin, i-am spus. Eu aş vrea să mă întorc în Statele Unite. Cum aş putea să fac asta acum?

— Spune-mi Wil, a zis. Nu cred că trebuie să mergi la aeroport, cel puţin nu încă. Dacă te vor mai căuta, vor încerca şi acolo, mai mult ca sigur. Am nişte prieteni care locuiesc în afara oraşului. Te vor ascunde ei. Mai există posibilităţi de ieşire din ţară, poţi să alegi chiar. Când vei dori, îţi vor explica ei unde trebuie să te duci.

A deschis uşa camerei şi s-a uitat atent prin magazin,

apoi a ieşit şi a făcut un scurt control şi pe stradă. S-a întors şi mi-a făcut semn să-l urmez. Ne-am îndreptat amândoi spre un jeep albastru. Când am urcat în maşină am observat că pe bancheta din spate se găseau, împachetate cu grijă, hrană, saci de dormit, un cort, ca pentru o excursie mai lungă.

Am demarat în tăcere. M-am lăsat pe speteaza scaunului pe care stăteam, în dreapta, şi am încercat să mă gândesc. Stomacul îmi era contractat de frică. Nu mă aşteptasem la asta. Dacă m-ar fi prins, m-ar fi arestat şi m-ar fi aruncat într-o închisoare peruană, sau chiar m-ar fi ucis. Trebuia cumva să-mi dau seama de situaţie. Eram fără haine, dar, din fericire, aveam bani, o carte de credit şi, din cine ştie ce motiv, încredere în Wil.

— Ce-aţi făcut, tu şi tipul acela, Dobson, ca să-i puneţi pe oamenii ăia pe urmele voastre? a întrebat Wil, fără de veste.

— Nimic de care să am ştiinţă, am răspuns. M-am întâlnit cu Dobson în avion. Este istoric şi e în Peru pentru o investigare oficială asupra Manuscrisului. Reprezintă aici un grup mai mare de oameni de ştiinţă.

Wil a părut surprins.

— Guvernul ştia că vine?

— Bineînţeles, pentru că scrisese deja câtorva oficiali, cerându-le colaborarea. Nu pot să cred că aceştia au încercat să-l aresteze. Nu avea nici măcar copii ale Manuscrisului asupra lui.

— Are copii după Manuscris?

— Numai ale primelor două Viziuni.

— N-aveam idee că există copii şi în Statele Unite. Când a făcut rost de ele?

— Într-o călătorie mai veche i s-a povestit despre un preot care cunoştea Manuscrisul. Pe preot nu l-a găsit, în schimb a găsit copiile, ascunse în spatele casei acestuia.

Wil s-a întristat dintr-o dată.

— José! a spus.

— Cine?

— Prietenul despre care ţi-am vorbit mai devreme, cel care a fost ucis. Era hotărât să facă tot ce poate ca tot mai mulţi oameni să audă de Manuscris.

— Dar ce s-a întâmplat cu el?

— A fost ucis. Nu ştim de către cine. Trupul lui a fost găsit departe, în pădure, la câţiva kilometri buni de casă. Mă gândesc că avea duşmani.

— Guvernul?

— Oameni din guvern sau dintre capii bisericii.

— Biserica ar putea merge atât de departe?

— Poate că da. Biserica este, pe ascuns, împotriva Manuscrisului. Există câţiva preoţi care îi înţeleg mesajul şi îl apără, dar trebuie să fie cât se poate de atenţi. José vorbea deschis cu oricine vroia să ştie. L-am prevenit încă de acum câteva luni, i-am spus să fie puţin mai diplomat, să nu dea copii oricui i se întâmplă să i le ceară. Dar de fiecare dată mi-a spus că face ceea ce ştie că trebuie să facă.

— Când a fost descoperit Manuscrisul?

— A fost tradus prima oară acum trei ani, dar nimeni nu ştie când a fost găsit. Originalul a circulat ani de zile, cel puţin aşa credem, printre indieni, unde a fost găsit de către José. A reuşit să-l traducă singur. Bineînţeles, când biserica a aflat despre ce era vorba în Manuscris a încercat să-l elimine complet. Acum tot ce avem sunt doar nişte copii. Credem că au distrus deja originalul.

Am ieşit din oraş înspre est şi ne-am angajat pe un drum îngust, cu două benzi, printr-o zonă foarte intens irigată. Am trecut pe lângă câteva cabane de lemn, apoi pe lângă o fermă mare, cu garduri scumpe.

— Dobson ţi-a povestit despre primele două Viziuni? m-a întrebat.

— Mi-a povestit despre A Doua Viziune. Despre prima îmi povestise mai înainte o prietenă. Şi ea vorbise mai demult

cu un preot. Chiar José, presupun.

— Şi înţelegi aceste două viziuni?

— Cred că da.

— Înţelegi că întâlnirile întâmplătoare au, deseori, un înţeles mai profund?

— Pare că această călătorie a mea nu e altceva decât un lung şir de coincidenţe.

— Asta începe să se întâmple atunci când devii atent şi conectat la energie.

— Conectat?

Wil a zâmbit.

— Aceasta apare mai târziu în Manuscris.

— Aş vrea să aud mai multe pe tema asta, am spus.

— O să vorbim mai târziu, mi-a spus, intrând cu jeepul pe un drum de ţară. La o sută de metri mai departe, se ridica o casă simplă, din lemn. Wil a oprit sub un copac mare, undeva în dreapta construcţiei.

— Prietenul meu lucrează pentru un mare latifundiar, a spus el, şi îi dă spre folosinţă casa aceasta. Proprietarul e foarte puternic şi susţine în secret Manuscrisul. O să fii în siguranţă aici.

O luminiţă s-a aprins pe verandă şi un bărbat scund, corpolent, cu aspect de băştinaş peruan, s-a grăbit să ne întâmpine, cu un zâmbet larg şi câteva replici pline de entuziasm, în spaniolă. Când a ajuns lângă noi, l-a bătut pe umăr pe Wil şi m-a privit cu amabilitate. Wil i-a cerut să vorbească în engleză, apoi a făcut prezentările.

— Are nevoie de puţin ajutor, i-a spus Wil, vrea să se întoarcă în State, dar trebuie să fie foarte atent. Cred că am să-l las la tine.

Omul l-a privit atent pe Wil.

— Iar pleci după *A Noua Viziune*, nu-i aşa? a întrebat.

— Da, i-a răspuns Wil.

Am coborât din maşină şi am pornit-o spre casă, în urma lui Wil şi a prietenului său, care discutau ceva, dar nu-i

puteam auzi. La un moment dat omul s-a despărţit de Wil, spunând:

— Mă duc să fac pregătirile.

— Ce-a vrut să spună, am întrebat în timp ce mă apropiam, despre *A Noua Viziune*?

— Este o parte a Manuscrisului care nu a fost găsită niciodată. În textul original erau opt Viziuni, dar exista şi o menţiune a celei de-a noua. Mulţi au plecat în căutarea ei…

— Ştii unde se află?

— Nu, nu chiar.

— Şi atunci cum o vei găsi?

Wil a zâmbit.

— În acelaşi fel în care José le-a găsit pe celelalte opt. În acelaşi fel în care tu le-ai găsit pe primele două şi apoi ai dat peste mine. Dacă te poţi conecta şi poţi construi suficientă energie, evenimentele pe care tu le numeşti coincidenţe vor începe să se întâmple foarte coerent.

— Spune-mi, cum se face asta? Care Viziune o spune?

Wil m-a privit ca şi cum ar fi vrut să-mi evalueze nivelul de înţelegere.

— Nu e numai o Viziune care-ţi spune cum să te conectezi. Această informaţie se găseşte în toate. Adu-ţi aminte de A Doua Viziune, care spune cum exploratorii vor fi trimişi în lume ca să utilizeze o metodă ştiinţifică de descoperire a sensului vieţii omului pe această planetă şi cum aceştia nu se vor întoarce imediat.

— Da.

— Ei bine, restul Viziunilor reprezintă răspunsurile care vin, în sfârşit, înapoi. Dar nu izvorăsc doar din ştiinţă. Răspunsurile despre care vorbesc ei vin din multe, multe domenii de investigaţie. Descoperirile fizicii, psihologiei, misticismului, religiei, revin împreună într-o nouă sinteză, bazată pe perceperea coincidenţelor. Învăţăm în amănunt ce înseamnă coincidenţele, cum lucrează ele, şi pe măsură ce facem asta, construim o nouă abordare a vieţii, Viziune

cu Viziune.

— Atunci, vreau să ştiu despre fiecare Viziune, am spus. Poţi să mi le explici, înainte să pleci?

— Am aflat că lucrurile nu se fac aşa. Le vei descoperi pe rând, pe fiecare în alt mod.

— Cum?

— Pur şi simplu. Nu e de-ajuns numai să ţi se povestească. Ai avea informaţia, dar ţi-ar lipsi intuiţia, Viziunea în sine. Trebuie să le descoperi în decursul vieţii.

Ne-am privit în linişte. Wil a zâmbit. Conversaţia cu el mă făcea să mă simt incredibil de viu.

— Şi de ce porneşti după *A Noua Viziune* acum? l-am întrebat.

— Este momentul potrivit. Am fost ghid aici, cunosc locurile, înţeleg toate cele opt Viziuni... Când stăteam la fereastră şi mă uitam în stradă, gândindu-mă la José, am luat hotărârea să pornesc încă o dată spre nord. *A Noua Viziune* trebuie să fie pe undeva pe acolo. Ştiu asta. Pe de altă parte, nu întineresc. Ştiu că este cea mai importantă dintre Viziuni. Le pune pe toate celelalte într-o perspectivă unică şi ne dezvăluie adevăratul scop al vieţii.

S-a oprit deodată, cu o expresie gravă pe faţă.

— Aş fi fost deja plecat de o jumătate de oră, dacă n-aş fi avut senzaţia supărătoare că am uitat ceva.

S-a oprit din nou.

— Atunci când ai apărut *tu.*

Ne-am privit îndelung.

— Crezi că trebuie să vin cu tine? am întrebat.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, am spus, nesigur pe mine.

Mă simţeam confuz. Povestea călătoriei mele în Peru mi se perinda în minte: Charlene, Dobson şi acum Wil... Venisem în Peru de curiozitate şi acum mă ascundeam ca un fugar şi nu ştiam care-mi va fi pasul următor. Ciudat însă, în loc să fiu îngrozit şi panicat cu totul, eram într-o

stare de efervescenţă. Ar fi trebuit să-mi mobilizez toate instinctele şi toată mintea pe care o aveam, ca să-mi găsesc drumul către casă, şi eu vroiam într-adevăr să merg cu Wil, către primejdii mult mai mari, fără îndoială.

Cum stăteam şi-mi cântăream şansele, mi-am dat seama că de fapt nu prea aveam de ales. A Doua Viziune îmi închisese toate posibilităţile de a da înapoi şi de a mă refugia în vechile mele preocupări. Dacă vroiam să rămân conştient, singurul drum era înainte.

— Vom petrece noaptea aici, a spus Wil. Aşa că numai mâine dimineaţă trebuie să iei o hotărâre.

— M-am hotărât deja, i-am spus. Vreau să merg cu tine.

ESTE VORBA DESPRE ENERGIE

Ne-am sculat dis-de-dimineaţă şi am mers spre răsărit, până pe la amiază, în linişte. Mai devreme, Wil îmi spusese că va conduce direct spre un drum care traversa Anzii către High Selva, un fel de zonă deluroasă şi împădurită, dar nu mai dăduse şi alte informaţii.

Îl mai întrebasem câte ceva despre el şi despre locul spre care ne îndreptam, dar mă „expediase” politicos, făcându-mă să înţeleg că dorea să se concentreze asupra drumului. Într-un sfârşit, am tăcut şi eu şi m-am concentrat mai bine asupra peisajului. Vârfurile munţilor se vedeau desenate pe cer, impresionante.

Cam pe la prânz, trecând de ultimul pisc, ne-am oprit şi am mâncat câte ceva, în maşină, privind către valea adâncă şi stearpă care se căsca sub noi. De cealaltă parte erau deluşoare pline de verdeaţă. Când am mâncat, Wil a spus că vom petrece noaptea la Viciente Lodge, un conac din secolul al nouăsprezecelea, care aparţinuse pe vremuri bisericii catolice spaniole. Viciente era acum proprietatea unui prieten de-al lui şi era folosită ca un loc select, pentru conferinţe ştiinţifice şi întâlniri de afaceri.

După această scurtă explicaţie, am pornit din nou la drum. După numai o oră, am ajuns la Viciente şi am intrat pe proprietate pe o poartă enormă din fier, cu stâlpi de piatră, pe o alee de pietriş. Încă o dată am început să întreb câte ceva despre Viziuni şi despre scopul vizitei noastre şi, la fel ca mai devreme, Wil mi-a retezat intenţiile,

îndemnându-mă să mă bucur de peisaj.

Frumuseţea de acolo m-a năpădit dintr-o dată. Eram înconjuraţi de livezi şi de pajişti pline de culoare, iarba părea neobişnuit de verde şi de sănătoasă. Creştea deasă, chiar şi sub stejarii gigantici ce se înălţau la fiecare cincizeci de metri. Copacii aceştia aveau ceva care mă atrăgea într-un mod neobişnuit, dar nu puteam spune ce anume.

După câteva sute de metri, drumul o lua la stânga şi urca uşor. Pe vârful acelei movile se găsea casa, o clădire mare, în stil spaniol, din lemn nefasonat şi din piatră cenuşie. De afară părea să aibă cel puţin cincizeci de camere, iar pe faţada din stânga se întindea o verandă uriaşă, cu geamuri. În curtea din jur erau stejari şi mai mari decât cei văzuţi înainte, iar pe marginile aleilor creşteau plante exotice şi tufişuri pline de flori. Se vedeau grupuri de oameni discutând, şi pe terasă şi pe aici.

Când ne-am dat jos din jeep, Wil a rămas o secundă să privească peisajul. Dincolo de casă, înspre est, dealul cobora şi apoi se ascundea între pajişti şi păduri. După el, în depărtare, se zăreau alte dealuri, aproape albăstrui din cauza distanţei.

— Ar trebui să intru, să văd dacă au camere pentru noi, a spus Wil. De ce nu te plimbi puţin pe aici? O să-ţi placă locul acesta.

— Nu mai spune! am exclamat.

S-a întors spre mine, după câţiva paşi.

— Treci pe la grădinile cercetătorilor. Ne vedem la cină.

Era evident că Wil mă lăsa singur dintr-un anume motiv, dar nu prea îmi păsa dacă îl ştiu sau nu. Mă simţeam minunat, nu aveam timp de ghicitori. Wil îmi spusese că datorită banilor grei pe care îi scotea din turism, Viciente fusese lăsat în pace de către guvern, chiar dacă era un loc unde Manuscrisul era pomenit frecvent.

Am pornit-o spre sud. M-au atras copacii impunători şi o alee şerpuitoare. Ajuns la copaci, am remarcat că mai

încolo aleea ducea spre o portiţă de fier şi apoi cobora câteva scări de piatră, într-o pajişte plină cu flori sălbatice. La distanţă se vedea o livadă, un perete abrupt de stânci şi pădure. La portiţă m-am oprit şi am respirat adânc, din plin, admirând frumuseţea ce mi se aşternea înaintea ochilor.

— E foarte frumos, nu-i aşa? m-a întrebat o voce, de undeva din spate.

M-am întors repede. O femeie trecută bine de treizeci de ani, cu un săculeţ atârnând pe spate, se oprise lângă mine.

— Este, într-adevăr, am spus. Nu am mai văzut aşa ceva asemănător.

Am privit o vreme câmpul deschis, plin cu cascade de plante tropicale atârnând peste terase, de-o parte şi de alta. Apoi am întrebat:

— Ştii cumva unde sunt grădinile cercetătorilor?

— Da, cum să nu. Chiar mă duceam într-acolo. Îţi voi arăta.

După ce ne-am prezentat, am coborât scările şi am pornit-o pe aleea care ducea spre sud. Numele femeii era Sarah Lorner. Avea părul uşor argintiu şi ochii albaştri, iar întreaga ei înfăţişare ar fi putut fi descrisă drept copilăroasă dacă nu ar fi avut o figură foarte serioasă. Am mers în tăcere câteva minute.

— E prima ta vizită aici? m-a întrebat.

— Da, am spus, şi nici nu ştiu prea multe despre acest loc.

— Eu am tot venit pe aici şi, pus cap la cap, pot spune că am fost un an în acest loc, aşa că aş putea să-ţi dau câteva lămuriri. Cam acum douăzeci de ani, această proprietate a devenit foarte populară, ca un fel de for ştiinţific internaţional. Tot felul de organizaţii ştiinţifice au ţinut conferinţe şi întâlniri aici, în special pe teme de biologie şi fizică. Acum câţiva ani…

A ezitat o secundă, scrutându-mă cu privirea.

— Ai auzit de Manuscrisul care a fost descoperit aici, în

Peru?

— Da, am spus. Am auzit de primele două Viziuni.

Aş fi vrut să-i spun cât de fascinat eram de acest document, dar m-am abţinut, întrebându-mă dacă puteam avea încredere totală în ea.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fie aşa, a spus ea. Păreai că încerci să te acordezi la energia de aici.

Treceam peste un podeţ de lemn, care traversa un mic canion.

— Ce energie? am întrebat.

S-a oprit şi s-a sprijinit de balustradă.

— Ai cunoştinţă despre a Treia Viziune?

— Nu.

— Descrie o nouă înţelegere a lumii fizice. Spune că noi, oamenii, vom învăţa să percepem ceea ce înainte era o formă de energie invizibilă. Conacul acesta a devenit loc de întâlnire pentru oamenii de ştiinţă interesaţi în a studia acest fenomen şi a discuta despre el.

— Oamenii de ştiinţă cred că această energie este reală? am întrebat.

S-a întors, pornind din nou spre pod.

— Numai câţiva. Încercăm să-i stimulăm puţin.

— Eşti om de ştiinţă, deci.

— Predau fizica la un mic colegiu din Maine.

— Şi de ce alţi oameni de ştiinţă nu sunt de acord cu voi?

A tăcut o secundă, adâncindu-se în gânduri.

— Trebuie să înţelegi istoria ştiinţei, a spus, privindu-mă de parcă m-ar fi întrebat cât anume vroiam să aprofundez acest subiect.

Am dat din cap şi ea a confirmat.

— Gândeşte-te o clipă la cea de A Doua Viziune. După eşecul viziunii medicale asupra lumii, noi, în vest, am devenit dintr-o dată conştienţi că trăim într-un univers complet necunoscut. Încercând să înţelegem natura acestui univers, am ştiut că trebuie să despărţim cumva faptele de

superstiţii. În acest sens, noi, oamenii de ştiinţă, am îmbrăţişat o atitudine specifică, cunoscută ca scepticism ştiinţific, care de fapt cere probe materiale pentru fiecare ipoteză nouă legată de felul în care funcţionează lumea. Înainte să credem ceva, am vrut dovezi care să poată fi văzute şi atinse cu mâna. Orice idee care n-a putut fi dovedită fizic a fost, în mod sistematic, respinsă. Numai Dumnezeu ştie, a continuat ea, că această atitudine ne-a fost de folos numai cu cele mai clare fenomene din natură, cu pietrele, copacii şi altele pe care toţi le percep, oricât de sceptici ar fi, a mers repede şi uşor, am devenit fiecare o părticică a lumii fizice, încercând să descoperim de ce funcţionează universul aşa şi nu altfel. În final, am ajuns la concluzia că toate se întâmplă în natură după o lege naturală şi că fiecare eveniment are o cauză fizică directă şi pe deplin logică.

Mi-a zâmbit cu înţeles şi a continuat.

— Vezi tu, în ambele privinţe, oamenii de ştiinţă ai vremii noastre n-au diferit de predecesorii lor. Au decis cu toţii că suntem stăpânii locului în care ne aflam. Ideea era să creăm o înţelegere a universului, care să facă lumea să pară sigură şi uşor de condus şi toată această atitudine sceptică ne-a ţinut focalizaţi numai pe problemele concrete, care să ne facă existenţa să pară mult mai sigură.

Am urmat poteca şerpuitoare care ducea printr-o mică pajişte spre un pâlc de copaci.

— Cu această atitudine, a continuat ea, ştiinţa a îndepărtat în mod sistematic nesiguranţa şi ezoterismul din lume. Am tras concluzia, urmând gândirea lui Isaac Newton, că universul funcţionează întotdeauna într-un mod previzibil, ca o maşinărie uriaşă, pentru că la vremea respectivă doar atât s-a putut dovedi că este. Evenimentele care se petreceau simultan cu altele păreau să nu aibă relaţie cauzală şi se spunea că apar numai din întâmplare. Apoi au apărut două concepte care ne-au deschis din nou

ochii asupra misterelor universului. S-a scris mult în ultimele decenii despre revoluţia din fizică, dar toate schimbările îşi au originea în două descoperiri majore: mecanica cuantică şi teoria relativităţii, a lui Albert Einstein. Munca de o viaţă a lui Einstein a demonstrat că noi percepem ca materie dură şi solidă ceva care este în cea mai mare parte spaţiu gol, cu un şablon energetic alergând prin el. Inclusiv corpurile noastre. Fizica cuantică a demonstrat că atunci când încercăm să descifrăm aceste şabloane energetice la scară tot mai fină, descoperim lucruri uluitoare. S-a dovedit experimental că atunci când reuşeşti să ajungi la particulele elementare şi încerci să le studiezi comportamentul, actul observării în sine alterează rezultatele, ca şi cum aceste particule elementare ar fi influenţate de aşteptările celui care face studiul. Acest lucru este perfect adevărat: particulele apar în locuri în care, teoretic, nu puteau ajunge, conform legilor universului cunoscute de noi, adică în două locuri diferite în acelaşi moment, sau înainte ori înapoi în timp, ceva de genul acesta.

S-a oprit şi s-a întors din nou către mine.

— Cu alte cuvinte, baza universului, esenţa lui, este un fel de energie maleabilă, care răspunde intenţiilor omului şi aşteptărilor lui, într-un fel care sfidează vechiul model mecanicist al universului, ca şi cum înseşi aşteptările respective cauzează fluxul energetic care curge în lume şi afectează alte sisteme energetice. Exact acest lucru îl explică A Treia Viziune.

A dat din cap.

— Din nefericire, cei mai mulţi oameni de ştiinţă nu iau în seamă această ipoteză. Mai degrabă rămân sceptici şi aşteaptă să vadă cum vom putea produce dovezi în sprijinul ei.

— Hei, Sarah, aici suntem! a ajuns până la noi sunetul unei voci îndepărtate.

Printre copaci, cam la vreo şaptezeci de metri, cineva ne făcea semne. Sarah m-a privit.

— Trebuie să vorbesc câteva clipe cu oamenii aceia. Am la mine o traducere a celei de A Treia Viziuni. Dacă vrei, aşează-te undeva şi citeşte-o până mă întorc.

— Bine, am spus.

A scos un dosar dintr-un pachet, mi l-a înmânat şi a plecat.

Cu dosarul în mână, mi-am căutat un loc unde să mă aşez. Muşchiul de pe jos era des, uşor umed şi mici tufişuri răsăreau ici-acolo. Spre est părea să se formeze o altă colină. M-am hotărât să merg într-acolo, poate că pământul era mai uscat.

Când am ajuns în vârful colinei, am rămas uluit: un alt loc minunat! Stejari uriaşi, depărtaţi unii de alţii în partea de jos, se uneau spre vârf, formând bolţi dense. Pe jos creşteau plante tropicale cu frunze late, care se ridicau până la aproape un metru şi jumătate. Printre acestea, orhidee şi tufe de flori albe. Am ales un loc uscat şi m-am aşezat. În aer plutea un miros proaspăt de frunze verzi şi parfum de flori.

Am deschis dosarul şi m-am apucat să citesc traducerea. O introducere foarte scurtă informa că A Treia Viziune aducea o altă înţelegere a universului fizic. Aceste cuvinte veneau ca un ecou la cele spuse de Sarah. Cândva, aproape de sfârşitul celui de-al doilea mileniu - suna prezicerea - oamenii vor descoperi o nouă formă de energie, care stă la baza tuturor lucrurilor şi care radiază din ele, inclusiv din noi înşine.

M-am gândit câteva clipe la această idee, apoi am citit un lucru care m-a fascinat: Manuscrisul spunea că percepţia umană asupra acestei energii începe cu o mai mare sensibilitate la frumuseţe. Am rămas pe gânduri. Între timp, am auzit zgomotul unor paşi care se apropiau. Am văzut-o pe Sarah exact în momentul în care m-a zărit şi ea.

— Locul acesta este minunat, a spus ea când a ajuns lângă mine. Ai ajuns la partea cu percepţia asupra frumuseţii?

— Da, am spus. Nu sunt prea sigur ce înseamnă.

— Vei găsi mai încolo în Manuscris mai multe detalii, mi-a spus ea, dar voi încerca să-ţi fac un rezumat. Percepţia frumuseţii este ca un fel de barometru care ne spune cât de aproape suntem de percepţia propriu-zisă a energiei. Este limpede, pentru că dacă vezi energia, îţi dai seama că face parte din acelaşi continuum ca şi frumuseţea.

— Vorbeşti de parcă ai vedea-o, am spus.

M-a privit fără cea mai slabă conştiinţă de sine.

— Da, o văd, dar primul lucru pe care l-am făcut a fost o mai profundă apreciere a frumuseţii.

— Cum asta? Frumuseţea nu este relativă?

A clătinat din cap.

— Lucrurile pe care noi le percepem ca frumoase pot fi diferite, dar caracteristicile în sine pe care le atribuim acestor lucruri sunt aceleaşi. Uite, atunci când vezi ceva frumos, îţi apare ca o prezenţă mai clară, de o culoare mai vie, nu-i aşa? Iese în evidenţă, străluceşte. Acel ceva pare incredibil de viu în comparaţie cu monotonia din jur.

Am aprobat.

— Priveşte acest loc, a continuat. Acum poate nu-ţi dai seama, pentru că ne aflăm cu toţii aici. Dar locul acesta îţi sare în ochi. Culorile, formele sunt splendide. Ei bine, următorul nivel de percepţie este de a vedea câmpul de energie care înconjoară totul.

Trebuie că am făcut o figură nedumerită, pentru că a râs, apoi a continuat, pe un ton serios:

— Poate că ar trebui să mergem în grădini. Sunt la vreo câteva sute de metri mai spre sud. O să ţi se pară foarte interesante.

I-am mulţumit pentru că şi-a sacrificat timpul ca să-mi explice Manuscrisul mie, unui străin, şi pentru că mi-a

arătat împrejurimile de la Viciente. A dat din umeri.

— Pari să fii un simpatizant a ceea ce încercăm să facem, a spus. Toţi cei de aici suntem implicaţi în relaţii mai mult sau mai puţin publice. Pentru ca acest efort al nostru să poată continua, trebuie să răspândim vestea peste tot, inclusiv în Statele Unite. Autorităţile locale nu par să ne iubească prea mult.

Deodată, o voce ne-a strigat din spate:

— Scuzaţi-mă, vă rog!

Ne-am întors la timp ca să vedem trei bărbaţi îndreptându-se spre noi cu pas grăbit. Păreau să aibă spre cincizeci de ani şi erau toţi îmbrăcaţi elegant.

— Poate cineva să ne spună unde sunt grădinile cercetătorilor? a întrebat cel mai înalt dintre ei.

— Poate cineva să ne spună ce căutaţi aici? a replicat Sarah.

— Colegii mei şi cu mine avem permisiunea proprietarului acestui domeniu de a investiga grădinile şi de a vorbi cu cineva despre aşa-zisa cercetare care se desfăşoară aici. Suntem de la Universitatea din Peru.

— Îmi pare rău că nu prea sunteţi de acord cu descoperirile noastre, a spus Sarah zâmbind, încercând vizibil să îndulcească situaţia.

— Sigur că nu, a spus un altul dintre cei trei. Credem că este un abuz şi o prostie să spui că se poate acum vedea mai ştiu eu ce energie misterioasă, care până acum nu a fost văzută.

— Aţi încercat să o vedeţi? a întrebat Sarah.

Bărbatul a ignorat întrebarea, spunând:

— Puteţi să ne îndreptaţi către grădini?

— Desigur, a spus Sarah. La vreo sută de metri mai înainte veţi vedea o alee care merge spre est. Mergeţi pe ea, şi după vreo două, trei sute de metri veţi ajunge la grădini.

— Mulţumim, a spus cel înalt, şi au pornit în grabă pe

drumul lor.

— I-ai trimis în direcţie greşită, am spus. Nu chiar, mi-a răspuns Sarah. Sunt alte grădini în partea aceea şi oamenii de acolo sunt mai bine pregătiţi să discute cu astfel de sceptici. Mai ajung şi astfel de indivizi pe aici, oameni de ştiinţă, curioşi de tot felul, oameni care nu pot să simtă ceea ce facem noi, care privesc problema stric ştiinţific.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Ce am spus şi mai înainte. Vechea atitudine sceptică a fost foarte bună pentru cercetarea fenomenelor vizibile şi evidente ale universului: copacii, răsăritul soarelui, furtunile. Dar există şi un alt grup de fenomene observabile, mai subtile, care nu pot fi studiate - de fapt nici nu pot fi observate, nu se poate spune că există - decât dacă se renunţă la scepticism şi se încearcă în orice mod să fie percepute. Odată ce sunt percepute, pot fi studiate în mod riguros.

— Interesant, am spus.

În faţa noastră pădurea se termina şi se vedeau pajişti cultivate pe parcele, fiecare cu alte plante. Majoritatea păreau să fie comestibile, de la banane la spanac. Pe partea estică a fiecărei parcele era o alee îngustă, care se îndrepta spre nord şi care părea să fie destinată publicului. Pe alee erau trei chioşcuri metalice şi patru sau cinci persoane lucrau lângă fiecare dintre ele.

— Prietenii mei, a spus Sarah, arătând spre chioşcul cel mai apropiat. Hai să mergem. M-aş bucura să-i cunoşti.

Sarah m-a prezentat prietenilor ei, trei bărbaţi şi o femeie, implicaţi în cercetare. Bărbaţii şi-au cerut scuze şi s-au întors la munca lor, dar femeia, pe nume Marjorie, de profesie biolog, părea să aibă timp pentru a continua conversaţia.

Am reuşit să-i atrag atenţia.

— Ce cercetare faceţi aici? am întrebat-o.

A părut deconcertată o clipă, dar a zâmbit şi, în final, a

răspuns:

— Nu prea ştiu de unde să încep. Cunoşti Manuscrisul?

— Primele secţiuni, am spus. Am început deja A Treia Viziune.

— Ei bine, despre asta este vorba aici. Hai să-ţi arăt.

Mi-a făcut semn să o urmez şi am ocolit chioşcul, îndreptându-ne spre o parcelă cu fasole. Părea extraordinar de sănătoasă, fără nici o urmă de insecte, fără frunze ofilite. Plantele creşteau într-un sol bogat, un humus aproape pufos, la distanţă una de alta, având grijă ca nici măcar frunzele să nu atingă planta vecină.

Mi-a arătat planta cea mai apropiată.

— Am încercat să privim aceste plante ca pe nişte sisteme energetice complete, să ne gândim la tot ce au ele nevoie - sol, nutrienţi, umezeală, lumină. Am descoperit că ecosistemul din jurul fiecărei plante este un sistem viu, un organism, şi că sănătatea fiecărei componente în parte afectează sănătatea întregului sistem.

A ezitat, apoi a continuat:

— În principiu, odată ce am început să ne gândim la relaţiile energetice care se stabilesc în jurul plantei, am obţinut rezultate uimitoare. Plantele asupra cărora făceam studiul nu erau neapărat mai mari, dar, după anumite criterii, erau mult mai puternice.

— Cum se poate măsura acest lucru?

— Conţin mai multe proteine, carbohidraţi, vitamine, minerale.

M-a privit semnificativ.

— Şi nu acesta a fost lucrul cel mai mirabil! Am observat că plantele către care s-a îndreptat mai mult atenţia omului erau încă şi mai puternice.

— Ce fel de atenţie? am întrebat.

— Ştii tu, a spus, să le aranjezi pământul în jur, să treci pe la ele în fiecare zi. Ceva de genul acesta. Am pus la cale un experiment cu un grup martor: unor plante li se acorda

atenţie specială, altora nu, şi această ipoteză s-a confirmat. Mai mult, am extins conceptul, şi un cercetător nu numai că le-a acordat atenţie, dar le-a şi cerut, mintal, să crească mai puternice. O persoană stătea cu ele şi îşi focaliza atenţia şi preocuparea asupra creşterii lor.

— Şi au crescut mai puternice?

— Vizibil. Şi mai mult: au crescut mai repede.

— Incredibil!

— Da…

Vocea i s-a stins când a zărit un om mai în vârstă, ca la vreo şaizeci de ani, îndreptându-se spre noi.

— Domnul care se apropie este micronutriţionist, mi-a şoptit. A venit aici pentru prima oară acum aproape un an, apoi şi-a dat demisia de la Universitatea de Stat din Washington, pentru a putea rămâne aici. Este domnul profesor Hains, autorul unor studii celebre.

Între timp, profesorul a ajuns lângă noi. I-am fost prezentat. Era un om solid, cu părul negru, uşor albit la tâmple. După câteva lămuriri oferite de Marjorie, profesorul şi-a rezumat cercetarea. Mi-a spus că interesul său era centrat pe funcţionarea organelor interne ale corpului - măsurabilă prin teste de înaltă sensibilitate ale sângelui - şi în special pe relaţia dintre această funcţionare şi calitatea hranei ingerate.

Mi-a spus că ceea ce-l preocupa cel mai mult erau rezultatele unui studiu special, referitor la faptul că plantele bogate în nutrienţi de la Viciente creşteau spectaculos eficienţa funcţionării corpului, această creştere fiind mult deasupra aşteptărilor. Acest lucru avea un impact şi în plan psihologic. Ceva specific structurii acestor plante producea un efect care încă nu putea fi evaluat.

Am privit-o pe Marjorie, apoi am întrebat:

— Focalizarea atenţiei asupra acestor plante produce „ceva” care dă putere omului care le consumă? Aceasta este energia despre care se pomeneşte în Manuscris?

Marjorie l-a privit pe profesor. El mi-a zâmbit uşor.

— Încă nu ştim, a spus.

I-am pus câteva întrebări asupra cercetărilor sale viitoare, şi mi-a spus că doreşte să copieze această grădină la universitatea de la care provenea şi să înceapă studii de mai lungă durată, pentru a vedea dacă oamenii care consumă aceste plante au mai multă energie, o sănătate mai bună, o viaţă mai lungă. Pe măsură ce el vorbea, nu mă puteam abţine să nu mă uit din când în când la Marjorie. Dintr-o dată, mi s-a părut incredibil de frumoasă. Cu trupul lung şi slăbuţ, frumos chiar şi în blugii şi tricoul de toată ziua. Ochii şi părul îi erau castanii-închis şi bucle lungi îi încadrau faţa.

Am simţit o puternică atracţie fizică. Exact în momentul în care am conştientizat această reacţie, ea a întors capul, m-a privit direct în ochi şi s-a îndepărtat de mine cu câţiva paşi.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, a spus. Poate ne vom revedea mai târziu. I-a spus „la revedere” şi lui Hains, mi-a zâmbit, apoi a ocolit chioşcul şi s-a pierdut pe alee.

După alte câteva minute de discuţie, m-am despărţit de profesor şi m-am îndreptat spre locul în care se găsea Sarah. Vorbea cu cercetătorii, dar m-a văzut venind şi mi-a făcut semn.

Când m-am apropiat, bărbatul care era cu ea a zâmbit, şi-a aranjat hârtiile în mapă şi a intrat în chioşc.

— Ei, ai mai aflat câte ceva? m-a întrebat Sarah.

— Mda, am răspuns distrat. Tipii ăştia fac lucruri interesante pe aici.

Mă uitam la pavajul aleii, când m-a întrebat:

— Şi Marjorie unde s-a dus?

Când am privit-o, avea o expresie amuzată pe faţă.

— A spus că trebuie să se întâlnească cu cineva.

— Nu cumva tu ai gonit-o? m-a întrebat, zâmbind.

Am râs.

— Presupun că da. Dar n-am spus absolut nimic.

— Nici nu era nevoie. Marjorie a simţit schimbarea în câmpul tău. A fost un lucru vizibil. Am văzut-o şi eu, de aici.

— O schimbare în ce?

— În câmpul de energie care înconjoară corpul tău. Mulţi dintre noi au învăţat să vadă acest lucru, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Când cineva are gânduri cu implicaţie sexuală, câmpul de energie a respectivului aproape că se aruncă asupra persoanei care constituie obiectul atracţiei sale.

Asta m-a izbit de-a binelea, dar înainte să pot face vreun comentariu, am fost înconjuraţi de câteva persoane care au ieşit din clădirea de metal.

— E timpul pentru proiecţia de energie, a spus Sarah. Ştiu că vrei să vezi asta.

Ne-am ţinut după patru tineri - păreau studenţi - care se îndreptau spre o parcelă cu porumb. Pe măsură ce ne-am apropiat, mi-am dat seama că această parcelă era subîmpărţită în două loturi, fiecare de aproape şase metri pătraţi. Porumbul de pe un lot avea aproape un metru, iar de pe celălalt, mai puţin, treizeci de centimetri. Cei trei tineri s-au aşezat fiecare în câte un colţ al lotului cu porumbul mai înalt. Toţi păreau să-şi focalizeze privirea asupra plantelor. Soarele de amiază strălucea de undeva, din spatele meu, scăldând grădina într-o lumină roşiatică. Pădurile din depărtare erau întunecate. Lotul şi studenţii îşi conturau umbra pe fundalul aproape negru.

Sarah stătea lângă mine.

— Perfect, a spus. Poţi să vezi, acum?

— Ce anume să văd?

— Îşi proiectează energia lor asupra plantelor.

Am privit foarte intens scena, dar nu am văzut nimic altceva.

— Nu se vede nimic, am spus.

— Priveşte mai jos şi focalizează-te pe spaţiul dintre

oameni şi plante.

O clipă am avut impresia că văd o strălucire scurtă de lumină, dar mi-am spus că era doar o festă pe care mi-o jucau ochii. Am mai încercat de câteva ori, şi am renunţat.

— Nu pot vedea, am spus.

Sarah m-a bătut prieteneşte pe umăr.

— Nu-ţi fă probleme. Prima oară e cel mai greu. E nevoie de ceva exerciţiu pentru a-ţi focaliza privirea.

Unul dintre studenţii care meditau ne-a privit şi şi-a dus un deget la buze, cerând linişte. Am plecat spre chioşc.

— Rămâi aici pentru mult timp? m-a întrebat Sarah.

— Probabil că nu, am spus. Persoana pe care o însoţesc se află în căutarea ultimei părţi a Manuscrisului.

A părut surprinsă.

— Credeam că a fost găsit în întregime. Deşi e posibil ca eu să nu fiu bine informată. În ultima vreme am fost atât de năpădită de problemele muncii mele, încât n-am citit şi n-am mai aflat mare lucru despre restul lumii.

Traducerea pe care mi-o dăduse era în buzunarul pantalonilor. Aproape că uitasem de ea.

— Ştii, a continuat Sarah, am descoperit că sunt două momente ale zilei foarte propice pentru detectarea câmpurilor energetice cu ochiul liber. Unul dintre ele este apusul soarelui. Celălalt este răsăritul. Dacă vrei, hai să ne întâlnim din nou mâine dimineaţă, ca să mai faci o încercare.

I-am dat înapoi traducerea.

— Am să-ţi dau şi o copie a acestei traduceri, pe care să o iei cu tine, a continuat.

M-am gândit câteva clipe şi mi-am spus că merită să fac o nouă încercare.

— De ce nu, am spus cu glas tare. Trebuie să-mi caut prietenul şi să mă asigur că avem destul timp. I-am zâmbit. Dar ce te face să crezi că o să pot să văd chestia asta?

— Hai să zicem o intuiţie…

Ne-am înţeles să ne întâlnim pe deal la ora şase dimineaţa şi am pornit spre conac singur. Soarele dispăruse complet, dar lumina lui mai scălda cei câţiva nori de la orizont, colorându-i în roşu. Aerul era răcoros, dar nu bătea nici un fir de vânt.

La conac se servea masa de seară. Mi-era foame, aşa că m-am îndreptat spre locul unde era mâncarea, să văd despre ce era vorba. Wil şi profesorul Hains erau şi ei acolo, discutând între ei.

— Ei, a spus Wil, cum ai petrecut după-amiaza?

— Excelent, am spus.

— Dânsul este William Hains, a spus Wil.

— Da, ne-am întâlnit mai devreme.

Profesorul m-a salutat din ochi.

Am povestit despre întâlnirea mea din dimineaţa următoare. Wil a spus că nu e nici o problemă, pentru că el urma să caute câţiva oameni cu care nu apucase încă să vorbească, şi că nu credea că vom pleca înainte de ora nouă.

M-am aşezat la coadă, lângă profesor.

— Prin urmare, ce părere ai despre ce facem noi aici? m-a întrebat el.

— Nu ştiu, am spus. M-am hotărât să mai las lucrurile să se domolească puţin. Ideea câmpurilor de energie este cu totul nouă pentru mine.

— De fapt, este nouă pentru toată lumea, a spus profesorul, dar interesant este că ştiinţa a căutat mereu exact această energie, ca pe ceva care înconjoară materia. Mai ales de la Einstein încoace, fizica a căutat o teorie unificată a câmpurilor. Eu nu ştiu dacă e sau nu aşa, dar acest Manuscris a provocat cercetări foarte interesante.

— Şi cum va accepta ştiinţa această idee? am întrebat.

— Măsurând cumva această energie, mi-a spus el. Existenţa acestei energii nu este un fapt chiar atât de necunoscut. Maeştrii artelor marţiale au vorbit întotdeauna

despre o energie numită CHI[1], care a făcut posibile toate acele lucruri incredibile: spargerea cărămizilor cu mâna goală, nemişcarea absolută a cuiva, în timp ce patru persoane încearcă să îl împingă de pe loc. Cu toţii am văzut atleţi făcând lucruri spectaculoase, în ciuda gravitaţiei. Toate acestea sunt rezultate ale acestei energii, la care noi avem acces. Desigur lucrurile nu vor fi acceptate, până ce nu vor fi văzute de mai mulţi oameni.

— Dumneavoastră le-aţi observat vreodată? am întrebat.

— Ceva, ceva… Depinde, în final, de ceea ce mănânci.

— Cum aşa?

— Ei bine, cei de aici, care văd cu uşurinţă câmpurile de energie, mănâncă mai ales vegetale, şi în mod regulat plantele cu putere mărită care cresc aici.

A arătat spre masa la care era aşezată mâncarea.

— Iată o parte din aceste plante şi, slavă Domnului, ceva peşte pentru conservatorii ca mine, care mai sunt încă dependenţi de carne. Dar dacă mă străduiesc să mă hrănesc altfel, da, pot vedea câte ceva.

L-am întrebat de ce nu-şi schimbă modul de alimentare pentru perioade mai mari de timp.

— Nu ştiu, mi-a spus. Obiceiurile vechi mor cu greutate.

Coada înainta rapid. Când mi-a venit rândul, am cerut numai vegetale. Ne-am alăturat toţi trei, apoi a venit şi un grup mai mare, care stătea la o altă masă şi am mâncat discutând de toate, timp de aproape o oră. Apoi Wil şi cu mine ne-am dus la maşină, să ne luăm lucrurile.

---

[1] În cultura tradiţională chinezească, Chi este un principiu activ al oricărei fiinţe vii. Energia Chi este cunoscută ca fiind viaţa, forţa, fluxul de energie, Dumnezeu, energia cosmică sau universală. Energia Chi este cea care ne dă viaţa pentru ca ea este cea care ne ţine fiecare celula în viaţă. Este asemeni unui combustibil fără de care maşina noastră nu ar putea merge. În tradiţia japoneză energia Chi este numita Ki. Aceasta energie este utilizată în Rei-ki pentru vindecare. Polinezienii numea energia Mana, iar izraeliţii au denumit-o „lumina astrală”.

— Tu ai văzut vreodată câmpurile de energie? l-am întrebat.

A zâmbit şi a dat din cap.

— Camera mea este la etajul întâi. A ta la al treilea. Camera 306. Poţi să iei cheia de la recepţie.

În cameră nu era telefon, dar cineva care vedea de coridor m-a asigurat că voi fi trezit bătându-mi-se în uşă la ora cinci dimineaţa. M-am întins şi pentru câteva minute m-am adâncit în gânduri. După-amiaza fusese lungă şi plină, şi am înţeles tăcerea lui Wil. Dorea să experimentez singur A Treia Viziune.

Nu-mi mai amintesc decât că la un moment dat am auzit o bătaie în uşă. Ceasul arăta cinci dimineaţa. „Mulţumesc!”, am spus, suficient de tare pentru ca cel ce mă trezise să mă audă, apoi m-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră. Singurul semn al dimineţii era o lumină palidă la răsărit.

M-am spălat şi m-am îmbrăcat rapid, apoi am coborât. Sala de mese era deja deschisă şi un număr surprinzător de mare de oameni erau acolo. Am mâncat câteva fructe şi am ieşit în grabă.

Fuioare de ceaţă se ridicau de pe pământ şi se uneau deasupra pajiştilor îndepărtate. Păsările se chemau unele pe altele, printre ramurile copacilor. Pe măsură ce mă îndepărtam de casă, vedeam cum soarele începe să-şi arunce razele peste orizont. Culorile erau extraordinare. Cerul era de un albastru adânc şi limpede deasupra orizontului roşiatic.

Am ajuns la locul de întâlnire cu un sfert de ceas înainte de ora stabilită. M-am aşezat şi mi-am sprijinit spatele de trunchiul unui copac mare, fascinat de reţeaua de crengi răsucite de deasupra capului meu. După câteva minute am auzit paşi pe alee şi mi-am îndreptat privirea într-acolo, aşteptându-mă să o văd pe Sarah. În locul ei însă venea un necunoscut, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani. Nu

mă observase. De-abia când s-a apropiat la vreo zece metri m-a văzut şi a tresărit. Am tresărit şi eu.

— Salut! a spus, cu un puternic accent de Brooklyn.

Era îmbrăcat în blugi, cu cizme lungi, şi părea excepţional de bine „lucrat”, aproape atletic. Părul îi era creţ şi dădea semne de calviţie.

L-am salutat cu un gest.

— Îmi cer scuze că am dat peste tine aşa brusc, a spus el.

— Nu-i nici o problemă.

Mi-a spus că numele său era Phil Stone. M-am prezentat şi eu şi i-am spus că eram în aşteptarea unui prieten.

— Probabil că te ocupi cu cercetarea, am spus.

— Nu chiar, a spus el, lucrez pentru Universitatea din California de Sud. Facem în altă parte studii despre impactul ploilor asupra pădurilor tropicale, dar de câte ori prind puţin timp liber vin aici şi mă mai destin. Îmi place aici, pădurile sunt extraordinare.

A privit în jur.

— Îţi dai seama că unii dintre copacii de aici au aproape cinci sute de ani? Aceasta este o pădure virgină, un lucru foarte rar. Totul se află aici într-un echilibru perfect: copacii gigantici filtrează lumina solară, ajutând o mulţime de plante tropicale şi alte forme de viaţă să se dezvolte sub ei. Viaţa plantelor în pădurea tropicală este veche, dar cu totul diferită. O junglă. Aici apare mai degrabă un aspect de zonă temperată, ca în Statele Unite.

— Eu unul n-am mai văzut nicăieri ceea ce văd aici, am spus.

— Ştiu, mi-a spus el, nici nu sunt prea multe locuri ca acestea. Cele mai multe dintre cele cunoscute de mine au fost vândute de către guvern fabricanţilor de cherestea. Mai mare ruşinea să distrugi un asemenea loc. Priveşte numai câtă energie este aici!

— Vezi energia de aici? am întrebat.

M-a privit atent, gândindu-se cum să se exprime.

— Da, o văd, a spus în cele din urmă.

— Eu încă n-am fost în stare, am spus. Am încercat ieri, când se făcea meditaţie cu plantele din grădină…

— Ei, nici mie nu mi-a reuşit din prima încercare, cu câmpuri atât de mari. Am început prin a-mi observa propriile degete.

— Cum aşa?

— Vino mai încoace, mi-a spus, şi ne-am îndreptat spre un loc în care, printr-un mic spaţiu între crengile copacilor, se vedea cerul. Hai să-ţi arăt. Ridică mâinile spre pata de cer, a spus când am ajuns acolo, şi atinge vârfurile degetelor arătătoare. Acum depărtează vârfurile degetelor cam cu un centimetru şi priveşte atent spaţiul dintre ele. Ce vezi?

— Praful de pe lentilele de contact.

— Ignoră-l, a spus. Defocalizează-ţi privirea, apropie vârfurile degetelor, apoi depărtează-le din nou.

El vorbea şi eu mă executam, fără să fiu sigur că am înţeles ce înseamnă să-mi defocalizez privirea. Într-un sfârşit, am privit spaţiul dintre vârfurile degetelor. Conturul acestora se pierdea şi am văzut ceva ce semăna cu mănunchiuri de fire de fum, întinzându-se între ele.

— Dumnezeule, am spus.

Apoi am descris ceea ce văzusem.

— Asta e! Asta e! a spus el. Joacă-te aşa o vreme! Încă puţin.

Mi-am atins vârfurile tuturor degetelor, apoi palmele şi antebraţele. De fiecare dată vedeam firele de energie între părţile corpului meu. L-am privit pe Phil.

— Vrei să le vezi şi la mine? a spus el.

S-a ridicat şi s-a postat pe fundalul cerului. Am încercat să-i văd câmpul timp de câteva secunde, dar un zgomot din spate mi-a stricat concentrarea. M-am întors şi am văzut-o pe Sarah.

Phil s-a îndreptat spre ea, zâmbind larg.

— Aceasta este persoana pe care o aşteptai?

Sarah zâmbea şi ea.

— Hei, ce mai faci? l-a întrebat familiar pe Phil.

S-au îmbrăţişat cu căldură, apoi Sarah m-a privit şi mi-a spus.

— Iartă-mă de întârziere. Deşteptătorul meu mental n-a funcţionat, din cine ştie ce motiv. Dar a fost mai bine că s-a întâmplat aşa. V-am dat ocazia să vă cunoaşteţi. Ce faceţi aici?

— Tocmai a învăţat să vadă câmpul energetic dintre degete, a spus Phil.

Sarah m-a privit.

— Anul trecut, Phil şi cu mine eram exact aici, învăţând să facem acelaşi lucru.

L-a privit pe Phil şi a spus:

— Hai să ne aşezăm spate în spate, poate că va vedea energia dintre noi.

S-au aşezat spate în spate în faţa mea. I-am rugat să se apropie mai mult, apoi am mers spre ei, astfel încât distanţa dintre mine şi ei să fie mai mică de doi metri. În spatele lor era cerul liber, nu prea luminos încă. Spre surprinderea mea, spaţiul dintre ei părea mai deschis la culoare, era galben-pal, sau mai bine zis, galben spre rozaliu.

— Vede, a spus Phil, urmărindu-mi expresia.

Sarah s-a întors, l-a luat pe Phil de braţ şi s-au îndepărtat de mine, la mai mult de trei metri. În jurul piepturilor lor era un câmp de energie alb-rozaliu.

— Bun, a spus Sarah, privindu-mă cu seriozitate. A venit şi s-a aşezat lângă mine. Acum uită-te la frumuseţea din jur.

Am fost furat imediat de formele care mă înconjurau. Păream să fiu în stare să mă focalizez pe fiecare dintre uriaşii stejari dintr-o dată, nu numai parţial, vedeam toată

forma deodată. Am fost uluit de unicitatea formei şi a configuraţiei fiecărei crengi. Priveam totul, jur-împrejurul meu. Am simţit astfel crescând sentimentul prezenţei pe care fiecare stejar o exercita asupra mea, am simţit că pentru prima oară vedeam cu adevărat ceea ce era în jurul meu.

Deodată, frunzişul tropical care se afla sub arborii uriaşi mi-a atras brusc atenţia: fiecare plantă avea o formă unică. Am observat, de asemenea, că plantele păreau să trăiască în mici comunităţi. Iată, de exemplu, un bananier înalt era înconjurat de filodendroni, iar aceştia aveau în jur plante din familia orhideelor. Privind aceste mini-familii, m-am simţit copleşit din nou de unicitatea formelor şi a prezenţei lor.

La mai puţin de cinci metri, un frunziş deosebit mi-a atras atenţia. Am avut adesea plante de apartament din această specie, filodendron cu frunze vărgate. Frunzele lui, de un verde-închis, avea aproape un metru în diametru. Părea perfect sănătos, vibrând de energie.

— Da, priveşte-l, dar mai puţin intens, a spus Sarah.

Făcând aceasta, m-am jucat puţin, focalizând şi defocalizând privirea. Am încercat să privesc la zece centimetri distanţă de forma fizică a plantei. Am început să captez scurte străluciri de lumină, apoi, cu o simplă refocalizare, puteam vedea un glob de lumină albă, care înconjura planta.

— Văd ceva, chiar bine acum, am spus.

— Mai priveşte în jur, m-a îndemnat Sarah.

Am dat înapoi, surprins. În jurul fiecărei plante din raza vederii mele era un câmp de lumină albicioasă, vizibilă, totul total transparentă, fără să ascundă nimic din culoarea şi forma plantei. Mi-am dat seama că ceea ce vedeam făcea parte din frumuseţea unică a fiecărei plante. Ca şi cum la început vedeam planta, apoi unicitatea şi prezenţa ei, apoi ceva amplifica frumuseţea pură a formei ei fizice, atunci

când vedeam câmpul de energie.

— Încearcă să vezi asta, a spus Sarah.

S-a aşezat în faţa mea, întoarsă spre filodendron. Un val de lumină albă din jurul corpului ei a ţâşnit spre plantă. Diametrul globului de energie care înconjura planta s-a mărit cu câteva zeci de centimetri.

— Ia te uită! am strigat, provocând râsul celor doi.

Curând am râs şi eu, conştient de ciudăţenia întâmplărilor care se petreceau, dar fără urmă de tensiune la vederea unor fenomene de care mă îndoiam, cu doar câteva zile în urmă. Mi-am dat seama că percepţia câmpurilor nu dădea nici o senzaţie de supranatural, ci făcea lucrurile mai solide şi mai reale decât înainte.

În acelaşi timp, totuşi lucrurile din jur păreau diferite. Singurul termen de comparaţie pe care îl puteam avea era poate un film în care culorile pădurii erau exagerate, pentru a o face să pară mistică, vrăjită. Plantele, frunzele, cerul aveau viaţă în ele, prezenţă, poate chiar conştiinţă, dincolo de lucrurile pe care le percepem în mod normal. După ce am văzut toate astea, pădurea nu va mai fi niciodată aceeaşi pentru mine.

Am privit spre Phil.

— Aşează-te şi proiectează-ţi energia spre filodendron, i-am spus. Aş dori să fac o comparaţie.

A rămas perplex.

— Nu pot să fac asta. Nu ştiu de ce, dar nu pot.

Am privit-o pe Sarah.

— Unii oameni pot, alţii nu, a spus ea. Încă nu ştim de ce. Marjorie trebuie să-şi scaneze studenţii, ca să vadă care pot şi care nu. Câţiva psihologi încearcă să facă o corelaţie între această abilitate şi caracteristici ale personalităţii, dar până în prezent nu ştim nimic.

— Să încerc şi eu! am spus.

— Bine, a replicat Sarah.

M-am aşezat cu faţa spre plantă. Sarah şi Phil stăteau în

unghi drept faţă de mine.

— Bine. Ce să fac ca să încep?

— Focalizează-ţi atenţia asupra plantei şi încearcă s-o învălui cu energia ta, a spus Sarah.

Am privit planta şi mi-am imaginat energia navigând în jurul ei. După câteva minute m-am întors spre cei doi.

— Îmi pare rău, mi-a spus Sarah cu bruscheţe, dar e evident că nu faci parte dintre puţinii aleşi.

Am observat la Phil o expresie batjocoritoare.

Se auzeau voci de pe alee, aşa că ne-am întrerupt conversaţia. Printre copaci am zărit un grup de bărbaţi care vorbeau tare între ei.

— Cine sunt? a întrebat Phil, privind-o pe Sarah.

— Nu ştiu, a spus ea. Alţi oameni supăraţi pe ceea ce facem noi, presupun.

Am privit pădurea din spatele nostru. Totul era ca de obicei.

— Hei, nu mai văd câmpurile de energie!

— Există lucruri care dau cu tine de pământ, nu-i aşa? a remarcat Sarah.

Phil a zâmbit şi m-a bătut pe umăr.

— O să poţi face asta oricând de acum încolo. E ca mersul pe bicicletă. Trebuie doar să vezi frumuseţea. Restul vine de acolo.

M-am uitat deodată la ceas. Soarele era sus pe cer şi lumina dimineţii se strecura printre copaci. Ceasul arăta şapte şi jumătate.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem, am spus.

Sarah şi Phil au venit cu mine. Cum mergeam, am privit înapoi, spre pădurea de pe deal.

— Este un loc minunat, am spus. Păcat că nu mai sunt asemenea locuri în State.

— Odată ce vezi câmpurile de energie undeva, a spus Phil, îţi vei da seama cât de dinamică este pădurea. Priveşte aceşti stejari. Sunt foarte rari în Peru, în schimb

aici, în Viciente, îi găseşti din belşug. Pădurea tăiată, în special cea defrişată pentru profit, are o energie foarte scăzută. Un oraş, mai ales din cauza oamenilor care locuiesc acolo, are un cu totul alt tip de energie.

Am încercat să mă focalizez asupra plantelor de pe marginea aleii, dar mersul mi-a tulburat concentrarea.

— Sunteţi sigur că voi vedea din nou energia? am întrebat.

— Absolut, a replicat Sarah. N-am auzit niciodată de cineva care a văzut-o o dată şi care să n-o mai poată vedea apoi din nou. Odată a venit aici un cercetător oftalmolog şi a fost foarte intrigat de ceea ce a văzut. Întors în lume, s-a apucat să studieze anomaliile de vedere, inclusiv lipsa vederii culorii sau a formelor. A ajuns la concluzia că unii oameni au în ochi ceea ce se numeşte „receptori leneşi”. I-a învăţat pe oameni să perceapă culori pe care nu le mai văzuseră înainte. După el, a vedea câmpurile energetice înseamnă acelaşi lucru, adică trezirea receptorilor adormiţi. Teoretic, cu toţii putem face asta.

— Aş vrea să trăiesc într-un loc ca acesta de aici, am spus.

— Cu toţii am vrea, a spus Phil. Profesorul Hains este încă aici?

— Da, a răspuns Sarah. Nu poate pleca.

Phil m-a privit.

— Profesorul Hains face cercetări interesante asupra efectului pe care această energie îl are asupra omului.

— Da, am spus. L-am cunoscut ieri.

— Ultima oară când am fost aici, a continuat Phil, mi-a povestit despre un studiu pe care intenţiona să-l facă asupra efectelor fizice pe care le produce vecinătatea acestei energii, de exemplu aceea a pădurii. Dorea să măsoare efectul asupra organismului uman.

— Cunosc deja efectul, a spus Sarah. Ori de câte ori vin aici mă simt mult, mult mai bine. Totul se amplifică. Sunt

mai puternică, gândesc mai limpede şi mai repede. Intuiţiile pe care le am în toate domeniile, inclusiv cele legate de munca mea, sunt uimitoare.

— Dar cu ce te ocupi? am întrebat.

— Mai ţii minte când ţi-am povestit despre experimentele uluitoare din fizica particulelor, în care aceste mici părţi ale atomilor apar la momentul şi în locul în care se aşteaptă fizicienii?

— Da.

— Ei bine, am încercat să extind această ipoteză, făcând câteva experimente proprii. Nu pe particule subatomice, ci întrebându-mă până la ce dimensiune universul - ca întreg compus din acelaşi tip de energie - răspunde aşteptărilor noastre? Cât de mult aşteptările noastre dau naştere întâmplărilor din viaţa noastră?

— Vorbeşti despre coincidenţe, nu?

— Exact. Gândeşte-te la evenimentele vieţii tale. Ipoteza veche, newtoniană, spune că totul se întâmplă prin hazard, că poţi lua decizii corecte şi te poţi pregăti, dar evenimentele vieţii tale au o linie cauzală independentă de atitudinea ta. După cele mai noi descoperiri ale fizicii moderne, ne putem întreba în mod legitim dacă nu cumva universul este mai dinamic decât ştiam noi. Poate că, la bază, universul are legi mecanice, dar în mod subtil răspunde energiei mentale pe care o proiectăm asupra lui. De ce nu? Dacă putem să facem plantele să crească mai repede, poate vom reuşi să determinăm ca anumite evenimente să se producă mai repede sau mai încet, după dorinţă.

— Manuscrisul vorbeşte despre toate astea?

Sarah mi-a zâmbit.

— Desigur. De acolo provin aceste idei.

A început să caute în geantă, din mers, şi a scos un dosar.

— Iată şi copia promisă, mi-a spus.

Am pus dosărelul în buzunar. Tocmai treceam peste un pod şi am ezitat o clipă, privind la culorile şi la formele plantelor din jur. Mi-am schimbat focalizarea şi am văzut instantaneu câmpurile de energie, într-o tentă galben-verzui, iar câmpul lui Sarah sclipea rozaliu.

Cei doi s-au oprit brusc, privind spre potecă. La vreo cincizeci de metri, un bărbat venea în fugă spre noi. O senzaţie de anxietate mi-a strâns stomacul, dar m-am forţat să-mi menţin privirea asupra câmpului de energie. L-am recunoscut: era cel mai înalt dintre oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Peru, care întrebase despre grădini cu o zi înainte. În jurul lui distingeam o culoare roşie.

Când a ajuns lângă noi, s-a oprit în faţa lui Sarah şi a întrebat-o de sus:

— Eşti om de ştiinţă, nu?

— Exact, a replicat ea.

— Cum poţi să tolerezi acest fel de a face ştiinţă. Am văzut grădinile şi nu pot înghiţi atâta prostie. Nu voi sunteţi cei care controlaţi ceva aici! Pot fi multe explicaţii pentru creşterea mai rapidă şi mai accentuată a unor plante.

— Este imposibil să controlăm totul, domnule. Noi studiem tendinţele generale.

Puteam auzi asprimea din vocea lui Sarah.

— Oricum, postularea unei noi energii vizibile, care stă în spatele proceselor chimice caracteristice organismelor vii este o absurditate. Nu aveţi nici o dovadă.

— Dovada este ceea ce căutăm.

— Dar cum să postulezi existenţa a ceva, fără să ai dovezi?

Vocile amândurora păreau mai aspre acum, dar eu de-abia-i mai ascultam. Ceea ce-mi reţinea atenţia era dinamica energiilor lor. De la începutul discuţiei, Phil şi cu mine ne îndepărtaserăm puţin, iar Sarah şi bărbatul cel înalt se aflau faţă în faţă, la o bună distanţă de noi. Câmpurile lor energetice au devenit mult mai dense, mai

agitate, având o vibraţie interioară. Pe măsură ce conversaţia înainta, câmpurile s-au unit. Când unul dintre cei doi făcea un gest, câmpul lui părea să „absoarbă” câmpul celuilalt, ca o pompă de vid. Când celălalt gesticula, energia se mişca înapoi, în direcţia lui. În termeni de dinamică a câmpurilor de energie, marcarea unui punct însemna captarea unei părţi din energia celuilalt şi atragerea ei către sine.

— Mai mult, îi spunea Sarah bărbatului, am observat fenomene pe care încercăm să le înţelegem.

Acesta o privea aproape cu dispreţ.

— Sunteţi şi nebuni, nu numai incompetenţi, a spus el, şi s-a întors să plece.

— Şi dumneata eşti un dinozaur! a strigat Sarah, ceea ce pe mine şi pe Phil ne-a făcut să râdem.

Sarah era încă foarte încordată.

— Ce mă enervează oamenii ăştia! a spus ea când am pornit din nou pe alee.

— Dă-i încolo, a spus Phil. Există şi ei, şi din când în când vă mai intersectaţi.

— Dar de ce atât de mulţi? Şi de ce chiar acum? a întrebat Sarah.

Cum mergeam spre conac, l-am văzut pe Wil lângă jeep. Portierele maşinii erau deschise şi toate bagajele erau legate la locul lor. De cum m-a văzut, mi-a făcut semn să merg la el.

— Ei bine, pare-se că e momentul să „decolăm”, am spus.

Comentariul meu venea după o linişte de aproape zece minute, care a început când am încercat să explic ce s-a întâmplat cu energia lui Sarah în timpul discuţiei. Evident, n-am fost prea inspirat, pentru că vorbele mele au provocat numai priviri inexpresive, apoi o lungă perioadă de interiorizare pentru fiecare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus Sarah,

întinzându-mi mâna.

Phil privea spre jeep.

— Cel de acolo e Wil James? a întrebat el. E prietenul cu care călătoreşti?

— Da, am răspuns. De ce?

— Mă miram şi eu. L-am mai întâlnit pe aici. El îl cunoaşte pe proprietarul acestui loc şi a fost printre primii care au încurajat cercetările care se fac aici.

— De ce nu vii să-l saluţi? am spus.

— Nu, nu. Trebuie să plec. Ne mai vedem. Odată ce ai venit, nu vei putea să nu revii.

— Fără îndoială, am spus.

Sarah mi-a spus că şi ea trebuia să plece, dar că o voi găsi oricând la conac. Am mai reţinut-o câteva clipe, ca să-i mulţumesc pentru tot.

Expresia ei a devenit serioasă.

— Vizualizarea acestei energii, intrarea în acest mod de a percepe viaţa, devine ca un fel de boală contagioasă. N-o înţelegem, dar în momentul în care cineva vine în contact cu cei care o văd, începe şi acea persoană să vadă. Aşa că mergi şi arată acest lucru altcuiva.

Am dat din cap şi am fugit spre jeep. Wil m-a salutat cu un zâmbet.

— Gata? l-am întrebat.

— Gata, mi-a răspuns. Cum a fost dimineaţa?

— Interesantă. Am foarte multe să-ţi povestesc.

— Nu prea se poate acum. Trebuie să plecăm de aici. Lucrurile devin cam… neprietenoase.

M-am apropiat de el.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

— Nimic prea serios. O să-ţi explic. Du-te şi ia-ţi lucrurile.

Am intrat în conac şi mi-am luat puţinele lucruri pe care le lăsasem în cameră. Wil îmi spusese mai devreme că nu aveam nimic de plătit, aşa că am lăsat doar cheia la recepţie şi m-am dus din nou la maşină.

Wil ridicase capota şi meşterea ceva la motor, dar a terminat şi a trântit-o la loc până când am ajuns eu lângă jeep.

— Bine, a spus el. Să mergem.

Am ieşit din parcare, spre şoseaua principală. Odată cu noi mai plecau şi alte maşini.

— Până la urmă, ce se întâmplă? l-am întrebat pe Wil.

— Un grup de oficiali locali, împreună cu nişte feţe universitare, s-au plâns de câţiva oameni de la centrul acesta de conferinţe. Nu spun că aici s-ar petrece ceva ilegal, doar că unii care vin aici sunt indezirabili şi falşi oameni de ştiinţă. Aceşti oficiali pot face mult rău şi mult scandal, ceea ce ar putea determina încetarea activităţii la Viciente.

L-am privit mirat. A continuat:

— Vezi tu, acest loc are, în mod normal, programate şi înscrise pe listă mai multe grupuri în acelaşi timp. Doar un mic număr de oameni au de-a face cu cercetări legate de Manuscris. Ceilalţi fac parte din grupuri care-şi văd de propriile lor discipline şi vin aici doar pentru frumuseţea locului. Dacă oficialii vor crea un climat negativ, aceste grupuri vor înceta să se mai întâlnească aici.

— Dar spuneai că oficialii locali nu se bagă peste banii proveniţi din turismul de la Viciente.

— Nici eu nu credeam că se vor amesteca. Cineva i-a agitat cu Manuscrisul. Şi-a dat cineva seama în grădini de ceea ce se întâmplă?

— Nu cred, am spus. Se întrebau doar de ce sunt dintr-o dată atâţia oameni furioşi în jur.

Wil a rămas tăcut. Am ajuns la poarta domeniului şi am luat-o spre sud-est. După nici un kilometru, am apucat-o pe un alt drum, care ducea spre est, spre un munte care se vedea departe, în zare.

— Vom trece pe lângă grădini, mi-a spus Wil după o vreme.

În faţă am zărit parcelele şi chioşcurile de metal. Cum treceam pe lângă ele, o uşă s-a deschis şi o persoană a ieşit afară. Era Marjorie. Mi-a zâmbit şi s-a întors după noi, cu ochii în ochii mei.

— Cine era? m-a întrebat Wil.

— O femeie pe care am cunoscut-o ieri.

A dat din cap, apoi a schimbat subiectul.

— Ai apucat să arunci o privire asupra celei de A Treia Viziuni?

— Mi-au dat o copie.

Wil n-a mai spus nimic, aparent cufundat în gânduri, aşa că am scos dosarul cu traducerea şi l-am reluat de unde îl lăsasem cu o zi înainte. A Treia Viziune dezvolta natura frumuseţii, descriind percepţia ei ca fiind calea prin care oamenii vor învăţa să vadă câmpurile energetice. Odată ce acest lucru se va întâmpla - scria acolo - înţelegerea noastră asupra universului fizic se va transforma rapid.

De exemplu vom începe să mâncăm „hrană vie”, plină de energie. Vom deveni conştienţi că anumite locuri radiază mai multă energie decât altele şi că radiaţia cea mai puternică vine din mediile naturale cele mai vechi, în special din păduri. Eram pe cale să citesc ultima pagină, când l-am auzit pe Wil.

— Povesteşte-mi experienţa ta din grădină.

I-am relatat în detaliu, cât am putut de bine, despre evenimentele ultimelor două zile, despre oamenii pe care i-am întâlnit. Când i-am povestit despre Marjorie, mi-a zâmbit.

— Cât de mult ai vorbit cu aceşti oameni despre celelalte Viziuni şi despre modul în care se leagă ele de activitatea de activitatea lor în grădini? m-a întrebat.

— N-am pomenit nici un cuvânt, am răspuns. La început nu am avut încredere, iar mai încolo mi-am dat seama că toţi ştiau mai multe decât mine.

— Cred că le-ai fi putut da informaţii foarte utile dacă ai fi

fost sincer cu ei.

— Ce informaţii?

M-a privit cu căldură.

— Asta tu ştii.

Am tăcut şi am privit peisajul. Relieful devenea tot mai proeminent, mai stâncos. Bucăţi mari de granit stăteau pe marginea drumului.

— Ce zici de revederea cu Marjorie, când am trecut pe lângă grădini? a întrebat Wil.

Eram pe punctul de a spune: „doar o coincidenţă”, dar am întrebat:

— Tu ce crezi?

— Eu cred că nimic nu e o simplă coincidenţă. Mie mi se pare că voi doi aţi avut o discuţie neterminată, ceva ce trebuia să vă mai spuneţi şi n-aţi mai făcut-o.

Ideea m-a intrigat şi m-a deranjat în acelaşi timp. Toată viaţa fusesem acuzat că sunt distant, că întreb, dar nici nu exprim vreo opinie, nici nu mă implic în ceva. Mă întrebam de ce apăruse o asemenea chestiune tocmai acum?

Am remarcat şi că începeam să mă simt altfel. La Viciente mă simţeam îndrăzneţ, în stare de multe, şi acum simţeam o depresie care creştea, amestecată cu anxietate.

— M-ai deprimat, am spus.

A râs din toată inima, apoi a spus:

— Nu eu te-am deprimat. A fost efectul plecării de la Viciente. Energia din acel loc te-a ridicat sus de tot, ca pe un zmeu. De ce crezi că au venit toţi acei oameni de ştiinţă? Habar nu au de ce le place atât de mult. M-a privit în ochi. Dar noi ştim, nu?

A privit drumul, apoi iar pe mine, înţelegător.

— Trebuie să faci un efort energetic când părăseşti un asemenea loc.

Probabil că-l priveam nedumerit, pentru că mi-a zâmbit încurajator. Tăceam amândoi de mai mult de doi kilometri, când a vorbit din nou:

— Mai povesteşte-mi despre grădini.

Mi-am continuat povestea. Când i-am descris cum am văzut câmpurile energetice, m-a privit cu mirare, dar n-a spus nimic.

— Tu vezi aceste câmpuri? l-am întrebat.

M-a privit scurt.

— Da. Continuă cu povestitul…

I-am povestit totul, fără nici o întrerupere, până când am ajuns la cearta dintre Sarah şi bărbatul cel înalt şi la dinamica energiei lor în timpul confruntării.

— Şi ce-au spus Sarah şi Phil despre asta? m-a întrebat Wil.

— Nimic, am spus. Păreau că nu au nici un fel de punct de vedere despre asta.

— Nu cred, a spus Wil. Mai degrabă cred că sunt atât de fascinaţi de A Treia Viziune, încât n-au trecut încă mai departe. Competiţia umană pentru energie este descrisă în cea de A Patra Viziune.

LUPTA PENTRU PUTERE

O groapă în drumul de ţară a scuturat jeepul şi m-a trezit din somn. Mi-am privit ceasul de la mână. Arăta ora trei a după-amiezii. M-am întors, încercând să deschid mai bine ochii. O durere m-a săgetat în spate.

Călătoria fusese înfiorătoare. După ce am ieşit din Viciente, am mers toată ziua, greşind de câteva ori drumul, de parcă Wil căuta ceva ce nu putea găsi. Petrecusem noaptea într-un motel cu paturi tari şi pline de gloduri, aşa că de dormit, nici vorbă. Acum, după a doua zi de drum întins, aveam tot dreptul să mă plâng.

Am privit spre Wil. Era atent la drum, atât de concentrat, încât m-am decis să nu-l deranjez. Părea să fie într-o dispoziţie foarte serioasă, gravă chiar, la fel ca acum câteva ore, când oprise jeepul şi-mi spusese că avem de vorbit.

„Îţi aduci aminte că ţi-am spus că Viziunile trebuie descoperite pe rând, una câte una?” mă întrebase.

„Da.”

„Crezi într-adevăr că îţi vor ieşi în cale?”

„Cel puţin până acum aşa s-a întâmplat”, am spus cu umor.

Wil mă privise serios.

„Aflarea celei de A Treia Viziuni a fost simplă. Tot ce a trebuit să facem, a fost Viciente. De acum încolo întâlnirea cu celelalte Viziuni poate fi mult mai dificilă.”

A tăcut un moment, apoi a spus:

„Cred că trebuie să o luăm spre sud, spre un sat lângă

Quilabamba, un loc numit Cula. Pe-acolo e o altă pădure virgină, pe care cred că trebuie să o vezi, dar este foarte important să fii atent. Coincidenţele se vor întâmpla tot timpul, şi nu trebuie să-ţi scape nici una. Înţelegi?”

I-am spus că da, că voi avea în permanenţă în minte ceea ce mi-a spus. După asta, ceea ce aveam de vorbit s-a încheiat, iar eu m-am adâncit în somn - un somn pe care îl regretasem deja, din cauza durerii pe care o aveam în spate. M-am întins din nou şi Wil m-a privit.

— Unde suntem? am întrebat.

— Prin Anzi, din nou, mi-a spus.

Dealurile se transformaseră în munţi despărţiţi de văi adânci. Vegetaţia era deja mai rară, copacii mai mici şi bătuţi de vânturi. Inspirând adânc, am observat că aerul era mai rarefiat şi mai rece.

— Pune jacheta pe tine, mi-a spus Wil, scoţând cu o mână o haină de vânt, dintr-unul din sacii de voiaj. Va fi frig de-a binelea până diseară.

Înainte drumul cotea şi s-a observat o mică intersecţie. Pe-o parte, lângă un magazin vopsit în alb şi o benzinărie, se afla parcat un vehicul cu uşile deschise. O trusă de scule era desfăcută pe jos. Când am ajuns acolo, un bărbat blond a ieşit din magazin şi ne-a aruncat o privire scurtă. Era rotund la faţă şi avea ochelari cu rame negre.

L-am privit cu atenţie, căutând în minte cu cinci ani în urmă.

— Nu are cum să fie el, i-am spus lui Wil, dar arată exact ca un prieten de-al meu, cu care am şi lucrat. Nu m-am gândit la el de ani de zile.

Am observat că Wil mă urmărea cu multă atenţie.

— Ţi-am spus să fii atent la tot ce se întâmplă, mi-a zis el. Să ne întoarcem şi să vedem dacă tipul are nevoie de ajutor. Nu părea să fie localnic.

Am întors şi, ajunşi la benzinărie, am văzut că omul meşterea ceva la motor. Wil a scos capul pe geam.

— Mi se pare că ai necazuri, a spus el.

Omul şi-a împins ochelarii cu degetul, un gest pe care şi prietenul meu îl făcea des. Devenise tic.

— Da, a spus. Pompa de apă s-a cam dus.

Omul părea că are puţin peste patruzeci de ani şi avea o statură echilibrată. Engleza îi era foarte corectă, dar cu un accent franţuzesc destul de clar.

Wil a sărit din maşină şi a făcut prezentările. Omul mi-a întins mâna cu un surâs care, din nou, mi s-a părut familiar. Se numea Chris Reneau.

— Accentul ţi-e puţin franţuzesc, am remarcat.

— Francez şi sunt, a spus el. Predau psihologia în Brazilia. Sunt în Peru în căutare de informaţii despre un obiect arheologic care a fost descoperit aici, un fel de manuscris.

Am ezitat o secundă, nefiind sigur câtă încredere îi puteam acorda.

— Şi noi suntem aici cu acelaşi scop, am spus într-un târziu.

M-a privit cu vădit interes.

— Poţi să-mi spui ceva despre asta? a întrebat. Ai văzut copii?

Înainte ca eu să pot răspunde, Wil a ieşit din magazin, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

— Avem mare noroc, mi-a spus. Proprietarul are un loc de campare şi mai are şi mâncare caldă. Am putea să stăm şi peste noapte. S-a întors şi l-a privit pe Reneau. Dacă vrei, poţi rămâne cu noi.

— Da, desigur, a spus el. Excelent! Şi aşa pompa de schimb nu poate ajunge aici până mâine dimineaţă.

Apoi a început să discute cu Wil despre maşini şi fiabilitatea lor, în timp ce eu m-am sprijinit de jeep, încălzindu-mă la soare şi pierzându-mă într-o reverie plăcută, amintindu-mi de prietenul pe care mi-l evocase Reneau. Prietenul meu era un om iute şi curios, aşa cum părea şi Reneau, un om care citea mult. Îmi aminteam de

teoriile care-i plăceau, dar detaliile se pierdeau în timp.

— Să ne ducem lucrurile la camping, l-am auzit pe Wil şi am simţit că mă atenţiona, bătându-mă pe umăr.

— Bine, am spus oarecum absent.

A deschis uşa din spate, a scos cortul şi sacii de dormit, mi le-a pus în braţe, iar el a luat sacii de voiaj cu hainele de schimb. Reneau îşi încuia maşina. Ne-am dus toţi trei prin spatele magazinului şi am coborât câteva scări.

Creasta cobora abrupt. Am urmat o cărare spre stânga. După câteva zeci de metri am auzit zgomotul unei ape curgătoare şi mai încolo am văzut un izvor care cădea în cascadă peste stânci. Aerul era răcoros şi se simţea un miros puternic de izmă.

Terenul forma chiar în faţa noastră un bazin de vreo zece metri în diametru. În jur era locul de campare, cu o vatră de piatră pentru foc. Sub cel mai apropiat copac era o stivă de lemne uscate.

— E frumos aici, a spus Wil şi a început să desfacă cortul de patru persoane, pe care îl aduseserăm. În dreapta lui Wil, Reneau se străduia cu al său, care era mai mic.

— Tu şi cu Wil sunteţi cercetători? m-a întrebat dintr-o dată.

Wil terminase cu cortul şi plecase spre benzinărie să vadă ce se auzea cu cina.

— Wilson este ghid, am spus. Eu nu am o ocupaţie clară.

Reneau m-am privit cu mirare.

Am zâmbit şi am întrebat:

— Ai apucat să vezi ceva din Manuscris?

— Am văzut primele două Viziuni, mi-a spus, dându-se mai aproape de mine. Să-ţi spun ceva: cred că lucrurile se întâmplă exact cum spune Manuscrisul, adică ne schimbăm perspectiva asupra lumii. Văd asta şi în psihologie.

— Cum adică?

A tras aer în piept.

— Domeniul meu este conflictul, studierea felurilor şi

cauzelor pentru care oamenii se tratează unul pe altul cu atâta violenţă. Am ştiut întotdeauna că violenţa vine din nevoia umană de a-l controla şi a-l domina pe celălalt, dar numai recent am privit fenomenul acesta în interior, din punctul de vedere al conştiinţei individului. Ne-am întrebat ce se întâmplă în interiorul fiinţei umane şi ce o face să vrea să controleze o altă fiinţă. Am aflat că atunci când un individ merge către un altul şi se angajează într-o conversaţie - lucru care se petrece în lume de milioane de ori în fiecare zi - se întâmplă următorul fapt: la sfârşitul conversaţiei individul se simte mai puternic sau mai slab, depinde cum a decurs interacţiune dintre cei doi.

L-am privit mirat şi a părut stânjenit de discursul pe care tocmai îl ţinuse. I-am spus să continue.

— Din acest motiv, a adăugat el, oamenii manipulează tot timpul. Nu contează caracteristicile unei situaţii, subiectul abordat, suntem în stare să spunem orice e nevoie, pentru a domina conversaţia. Fiecare încearcă astfel să aibă controlul şi să rămână deasupra întregii situaţii. Dacă avem baftă şi punctul nostru de vedere e cel mai tare, vom primi un impuls psihologic. Cu alte cuvinte, nu încercăm să ne depăşim şi să ne controlăm unii pe alţii din vreun scop exterior, concret, pe care vrem să-l realizăm, ci pentru impulsul psihologic astfel câştigat. Acesta este motivul tuturor conflictelor iraţionale din lume, începând cu cele de la nivel individual şi terminând cu cele de nivel internaţional.

Există un consens în domeniul meu de studiu, care spune că acest lucru apare acum în conştiinţa publică. Noi, oamenii, ne dăm acum seama cât de mult ne manipulăm unii pe alţii şi, în consecinţă, ne reevaluăm motivaţiile. Căutăm alte feluri de interacţiune. Eu cred că această reevaluare este o parte din noua viziune asupra lumii, despre care vorbeşte Manuscrisul.

Conversaţia noastră s-a întrerupt prin venirea lui Wil.

— Sunt gata să servească cina, ne-a spus el.

Ne-am grăbit pe potecă spre parterul clădirii în care se afla magazinul, acolo unde locuia şi familia proprietarului. Am intrat în sala de mese. Pe masă ne aşteptau o ciorbă caldă, legume şi salată.

— Luaţi loc, luaţi loc, ne-a spus în engleză gazda, invitându-ne foarte agitat să stăm pe scaune.

În spatele lui o femeie în vârstă, probabil soţia lui, şi o adolescentă de vreo cincisprezece ani aşteptau un semn.

Aşezându-ne, Wil a lovit din greşeală masa şi a dat jos o furculiţă, care a căzut cu zgomot. Bărbatul s-a încruntat spre femeie, iar aceasta s-a întors şi s-a răstit la fata care nici nu apucase să clipească, spunându-i să meargă să aducă alta. Fata s-a grăbit şi a revenit cu o altă furculiţă, pe care i-a întins-o lui Wil. Era încordată şi mâna îi tremura. Ochii mei şi ai lui Reneau s-au întâlnit peste masă.

— Poftă bună, ne-a spus bărbatul, întinzându-mi mie polonicul.

Mai tot timpul mesei, Reneau şi Wil au discutat generalităţi despre viaţa universitară, despre provocările ţinerii de ore, participării la sesiuni, publicării de articole în diverse buletine. Proprietarul părăsise camera, dar soţia lui stătea şi aştepta în cadrul uşii.

Când femeile au început să servească desertul, cotul tinerei a atins paharul meu cu apă, vărsându-l pe masă, în faţa mea. Femeia a izbucnit, furioasă, strigând la fată în spaniolă şi împingând-o într-un colţ.

— Îmi pare foarte rău, mi-a spus ea apoi, ştergând apa. Fata asta e atât de neîndemânatică.

Tânăra fată a aruncat farfuria cu restul de plăcintă exact spre femeie, împrăştiind mâncarea pe jos şi spărgând vasul, chiar în momentul în care proprietarul a revenit în încăpere.

Acesta a început să strige şi fata a fugit din încăpere.

— Îmi cer scuze, a spus el, întorcându-se către noi.

— Nu vă faceţi probleme, am spus. Să nu certaţi fata.

Wil se ridicase în picioare, cerând nota de plată, după care am ieşit repede de acolo. Reneau tăcuse tot timpul, dar când am ieşit din casă şi ne-am îndreptat spre camping şi-a dat drumul.

— Ai văzut bietul copil? a întrebat, adresându-mi-se. Este exemplul clasic de violenţă psihologică. Aici duce nevoia omenească, dusă la extrem, de a-i controla pe alţii. Bărbatul şi femeia o domină total pe fată. Ai văzut cât de încordată şi de nervoasă era?

— Da, am spus. Părea chiar că s-a săturat de situaţia în care se află.

— Exact. Părinţii n-au iertat-o niciodată. În ceea ce o priveşte, nu are de ales, decât să izbucnească violent. Este singurul mod în care mai poate prelua controlul asupra ei însăşi. Din nefericire, când va creşte, va considera că trebuie să îi controleze şi să domine ea pe alţii, cu aceeaşi intensitate. Totul din cauza acestei traume. Acest lucru va fi adânc înrădăcinat în ea şi va fi la fel de tiranică şi de dominatoare ca şi părinţii ei, mai ales când se va găsi în prezenţa unor fiinţe mai vulnerabile, cum sunt copiii. Nu mă îndoiesc că asta li s-a întâmplat şi părinţilor ei când au fost mici. Acum ei trebuie să domine, pentru că în trecut au fost dominaţi. Aşa se transmite violenţa psihologică de la o generaţie la alta.

Brusc, Reneau a tăcut.

— Am uitat să-mi iau sacul de dormit din maşină, a spus după o clipă. Mă întorc imediat.

Eu şi cu Wil ne-am continuat drumul spre corturi.

— Ai vorbit mult cu Reneau, a remarcat Wil.

— Da, am spus.

A zâmbit.

— De fapt, Reneau a vorbit mai mult. Tu ai ascultat şi ai răspuns doar întrebărilor directe, dar n-ai dat prea mult de la tine.

— Mă interesează ce are de spus, am zis, apărându-mă.

Wil mi-a ignorat tonul.

— Ai văzut cum se mişca energia între membrii familiei aceleia? Bărbatul şi femeia absorbeau pur şi simplu energia copilului, până când aproape au terminat-o.

— Am uitat să urmăresc fluxurile de energie.

— Nu crezi că Reneau ar vrea să le vadă? Până la urmă, de ce crezi că te-ai întâlnit cu el?

— Nu ştiu.

— Nu crezi că toate astea au un sens? Mergeam pe drum şi deodată ai dat de un om care-ţi amintea de un vechi prieten. Ne-am oprit, ne-am cunoscut şi iată, omul se află şi el în căutarea Manuscrisului. Nu ţi se pare chiar o culme a coincidenţei?

— Ba da.

— Poate că v-aţi întâlnit pentru ca tu să primeşti informaţii care vor da o dimensiune nouă prezenţei tale aici. Şi s-ar putea ca şi tu să ai nişte informaţii pentru el.

— Presupun că aşa este. Ce crezi că ar trebui să-i spun?

Wil m-a privit cu căldura şi simpatia care îi erau caracteristice.

— Adevărul, a spus.

Înainte ca eu să mai apuc să adaug ceva, l-am văzut pe Reneau alergând pe potecă.

— Am adus şi o lanternă. Poate ne trebuie mai târziu, a spus el.

Am băgat de seamă că soarele apunea şi am privit într-acolo. Discul soarelui scăpătase şi cerul era roşiatic. Norii se împrăştiau în reflexe roşcate. O clipă am crezut că văd o lumină albicioasă în jurul plantelor din faţa mea, dar imaginea s-a estompat repede.

— Minunat apus, am spus.

Apoi am observat că Wil intrase în cort, iar Reneau îşi scutura sacul de dormit.

— Da, a spus acesta din urmă, fără să privească.

M-am îndreptat spre el. M-a privit.

— N-am apucat să te întreb. Tu ce Viziuni ai cunoscut?

— Primele două mi-au fost descrise, am răspuns. Am petrecut ultimele două zile la conacul Viciente, lângă Satipo. Cât am stat acolo, nişte oameni care se ocupau cu diverse cercetări mi-au dat copia celei de A Treia Viziuni. E de-a dreptul uluitoare.

Ochii i s-au aprins.

— O ai la tine?

— Da. Vrei să arunci o privire?

A luat dosarul în cort, să-l citească. Eu am aprins focul. Flăcările jucau strălucitoare, când Wil s-a târât afară din cort.

— Unde-i Reneau? a întrebat.

— Citeşte traducerea pe care mi-a dat-o Sarah.

Wil s-a aşezat şi el pe buştean, lângă foc. Întunericul coborâse cu totul şi cu greu se mai distingea ceva din liziera pădurii din stânga noastră, din luminile casei, undeva, în spate şi din lumina din cortul lui Reneau. În pădure răsunau zgomotele nopţii, multe necunoscute mie.

După vreo jumătate de oră a apărut Reneau, cu lanterna în mână. A venit şi s-a aşezat în stânga mea. Wil a căscat uşor.

— Viziunea aceasta e uimitoare, a spus Reneau. Dar a văzut vreodată cineva aceste câmpuri energetice?

I-am povestit pe scurt experienţele mele, începând cu începutul şi terminând cu momentul în care am văzut eu însumi câmpurile.

A rămas o vreme tăcut, apoi a întrebat:

— Şi chiar fac experimente cu proiectarea energiei asupra plantelor, influenţându-le astfel creşterea?

— Nu numai creşterea, ci şi puterea nutritivă, am spus.

— Dar Viziunea, aşa cum este explicată, este mai cuprinzătoare decât atât, a comentat el, ca pentru sine. A Treia Viziune spune că întreg universul este format din această energie şi că nu influenţăm numai plantele, ci şi tot

ce ne înconjoară, lucrând cu energia noastră, pe care o putem controla…

Wil m-a privit şi a zâmbit.

— Îţi pot spune ce am văzut eu, am zis. Am fost martorul unei discuţii aprinse între doi oameni şi câmpurile lor energetice făceau mişcări foarte ciudate.

Reneau şi-a îndreptat ochelarii.

— Povesteşte-mi.

Wil s-a ridicat.

— Cred că ar trebui să ne culcăm, a spus el. Am avut o zi foarte lungă.

I-am urat „noapte bună” şi a intrat în cort. După aceea am descris cât am putut de bine discuţia dintre Sarah şi bărbatul cel înalt, punând accentul pe mişcarea energiilor.

— Stai puţin, a spus Reneau. Spui că energiile lor încercau să se capteze una pe alta, în timp ce ei discutau?

— Da, am spus.

A rămas gânditor câteva secunde.

— Asta merită o analiză atentă. Avem doi oameni care se ceartă pe ideea că fiecare vede corect situaţia şi că are dreptate. Fiecare încearcă să iasă câştigător, zdruncinând încrederea în sine a celuilalt şi dezarmându-l complet.

Deodată a sărit în sus.

— Da, e clar!

— Ce anume? am întrebat eu.

— Mişcarea energiei este calea de a observa ce anume primesc oamenii când intră în competiţie, se ceartă sau îşi fac rău unul altuia. Asta, desigur, dacă o poţi vedea. Când controlezi o altă fiinţă, îi iei energia. Îţi faci „plinul” pe socoteala altuia, şi *asta* te motivează. Ştii, ar trebui să învăţ să văd aceste câmpuri. Unde e Viciente? Cum ajung acolo?

I-am spus cam pe unde era şi că trebuia să-l întrebe pe Wil pentru indicaţii mai exacte.

— Da. O s-o fac mâine, a spus el hotărât. Acum cred că ar trebui să dorm puţin. Aş vrea să plec cât mai devreme

posibil.

Mi-a spus „noapte bună” şi a întrat în cort, lăsându-mă singur cu trosnetul focului şi sunetele nopţii.

*
* *

Când m-am trezit Wil ieşise deja din cort. Mirosea a cereale fierte. Am ieşit din sacul de dormit şi m-am uitat pe ferestruică. Wil ţinea o cratiţă deasupra focului. Reneau nu era de văzut şi nici cortul lui nu mai era la locul ştiut.

— Unde-i Reneau? am întrebat, îndreptându-mă şi eu spre foc.

— A împachetat deja, a spus Wil. Uite-l acolo, îşi încarcă maşina, ca să plece imediat ce-i soseşte piesa.

Wil mi-a întins un castron cu fiertură de grâu şi ne-am aşezat pe un buştean să mâncăm.

— Aţi mai stat mult aseară? a întrebat Wil.

— Nu chiar, am spus. I-am povestit tot ce ştiu.

Dinspre potecă s-a auzit un zgomot. Reneau cobora în grabă spre noi.

— Sunt gata, a spus. Am venit să-mi iau la revedere.

După câteva minute de conversaţie, Reneau a urcat înapoi spre parcare şi a plecat. Wil şi cu mine ne-am apucat să ne spălăm, să ne bărbierim, să împachetăm. Am făcut plinul şi am plecat spre nord.

— Cât de departe este Cula? am întrebat.

— Dacă vom avea noroc, ar trebui să ajungem înainte de căderea nopţii, a spus Will, după care a adăugat: ce ai învăţat de al Reneau?

L-am privit cu atenţie. Părea să aştepte un anume răspuns.

— Nu ştiu, am spus.

— Ce teorie ţi-a servit Reneau?

— Că noi, oamenii, chiar inconştient, avem tendinţa de a-

i controla şi a-i domina pe alţii. Vrem să ne adjudecăm energia care există între oameni. Asta ne remontează, ne face să ne simţim mai bine.

Wil privea fix drumul. Părea că dintr-o dată se gândeşte la altceva.

— De ce întrebi? am continuat eu. Este aceasta A Patra Viziune?

M-a privit.

— Nu chiar. Tu ai văzut fluxul energetic dintre oameni. Dar nu sunt sigur că ştii cum e când ţi se întâmplă ţie.

— Spune-mi atunci! am zis, exasperat. Mă acuzi că nu vorbesc! A scoate o informaţie de la tine e ca şi cum ţi-aş extrage o măsea! Încerc de zile întregi să aflu ceva despre experienţele tale referitoare la Manuscris şi tot timpul mă laşi baltă.

A râs, apoi mi-a zâmbit.

— Stabilisem ceva, dacă n-ai uitat. Am un motiv pentru care sunt aşa secretos. Una dintre Viziuni se ocupă cu interpretarea evenimentelor unor existenţe trecute. Totul este un proces de clarificare asupra a ceea ce eşti şi asupra scopului pentru care exişti pe această planetă. Aş vrea să aştept până ce ajungem la această Viziune, şi după aceea vom discuta trecutul meu. E bine?

Am zâmbit şi eu.

— Da, cred că da.

Am călătorit în linişte tot restul dimineţii. Ziua a fost frumoasă, cerul tot timpul albastru. Din când în când, urcând pe munte, nori deşi ne-au tăiat calea, acoperind parbrizul cu rouă. Pe la prânz am tras pe dreapta ca să admirăm priveliştea spectaculoasă a munţilor şi a văilor dinspre răsărit.

— Ţi-e foame? a întrebat Wil.

Am dat din cap şi el a scos două sandvişuri dintr-o pungă de pe bancheta din spate, împachetate cu atenţie. Mi-a dat unul şi m-a întrebat:

— Ce spui de peisajele astea?

— Minunate.

A zâmbit subţire şi m-a privit atent, dându-mi impresia că îmi observă câmpul energetic.

— Ce faci? am întrebat.

— Casc gura, a spus el. Vârfurile munţilor sunt locuri cu totul şi cu totul deosebite, care-i umplu de energie pe cei care stau pe ele. Îmi pare că ai o afinitate pentru peisajele montane.

I-am povestit despre valea bunicului, despre stâncile de la lac şi cum totul mă făcea să mă simt mai atent, mai energizat, ca în ziua în care revenise Charlene.

— Poate faptul că ai crescut acolo, mi-a spus el, te-a pregătit pentru altceva, ceva care ţi se întâmplă aici, acum.

Eram gata să-l întreb mai multe despre energia munţilor, când l-am auzit continuând:

— Dacă pe munte există şi o pădure virgină, energia se amplifică şi mai mult.

— Spre aşa ceva ne îndreptăm? am întrebat.

— Uită-te şi tu. Se vede de aici.

Şi a întins mâna spre est. În depărtare se vedeau două creste care mergeau paralel câţiva kilometri cu o alta, după care se uneau într-un „V”. În spaţiul dintre ele apărea ceva, ca un orăşel, cu un vârf stâncos. Vârful părea mai înalt decât locul unde ne aflam şi răsărea dintr-o pădure foarte bogată şi verde.

— Locul acela verde? am întrebat.

— Da. E ca şi Viciente, însă şi mai puternic, şi mai special.

— În ce sens „special”?

— Înlesneşte o altă Viziune.

— În ce fel? am întrebat.

A pornit jeepul şi am plecat din nou la drum.

— Pun pariu că vei afla tu singur, mi-a răspuns într-un târziu.

Nici unul dintre noi n-a mai scos o vorbă apoi, timp de mai mult de o oră, după care am adormit. Mai târziu, m-am trezit când Wil m-a zgâlţâit de braţ.

— Hei, scoală-te! Intrăm în Cula.

M-am ridicat pe banchetă. În faţa noastră, într-o vale în care se uneau două drumuri, se vedea un orăşel. Pe fiecare parte era câte o creastă, chiar cele pe care le văzusem de sus mai devreme. De aproape, copacii de pe ele apăreau la fel de mari şi de spectaculoşi ca şi cei de la Viciente.

— Vreau să-ţi spun ceva înainte să intrăm în oraş, mi-a spus Wil. În ciuda energiei acestei păduri, oraşul acesta este mult mai puţin civilizat decât alte locuri din Peru. Este cunoscut ca loc de informare despre Manuscris, dar ultima dată când am fost eu aici era plin de tot felul de indivizi care n-aveau idee nici de energie şi nici de Viziuni. Erau în căutarea banilor pe care i-ar fi obţinut dacă ar fi descoperit cea de *A Noua Viziune*.

Am privit spre aşezare. Patru, cinci străzi mai mari sau mai mici, clădiri cu faţada latră, aliniate pe drumurile principale, care se întâlneau în centru, iar pe restul uliţelor case mici şi sărăcăcioase. Se vedeau vreo zece maşini şi camioane, parcate ici şi acolo.

— De ce sunt oamenii aceştia pe aici? am întrebat.

Wil a zâmbit.

— Pentru că e unul din ultimele locuri de unde se poate lua benzină şi mâncare, înainte de a intra în munţi.

A pornit jeepul şi am coborât în oraş. Am tras în faţa uneia dintre cele mai mari clădiri. Nu ştiam ce scria în spaniolă, dar după cum arăta vitrina, acolo se vindeau alimente şi tot felul de echipamente.

— Aşteaptă în maşină, a spus Wil. Mă duc să cumpăr câte ceva.

Am dat din cap afirmativ, şi el a dispărut înăuntru. A privit în jur, un camion a oprit pe partea cealaltă a drumului şi din el au coborât mai mulţi oameni. Printre ei am

remarcat şi o femeie cu părul mai închis la culoare, într-o jachetă care o ferea de praf. Spre mirarea mea, am recunoscut-o pe Marjorie. Împreună cu un tânăr de-abia trecut de douăzeci de ani a traversat drumul şi au trecut exact prin faţa mea.

Am deschis uşa şi am ieşit din jeep, strigând:

— Marjorie!

Ea s-a oprit şi a privit în jur. M-a văzut imediat.

— Hei, bună, a spus, cu un zâmbet.

S-a întors spre mine, dar tânărul a luat-o de braţ.

— Robert ne-a spus să nu vorbim cu nimeni, a şoptit el, încercând vizibil să nu se facă auzit de mine.

— E-n regulă, i-a spus ea. Îl cunosc. Intră.

El m-a privit sceptic, apoi a dat din umeri şi a intrat în magazin. Am încercat apoi să explic, destul de poticnit, ce se întâmplase între noi în grădini. A râs şi mi-a spus că ştia totul de la Sarah. Era pe cale de a mai spune ceva, când Wil a ieşit din magazin cu braţele pline.

Am făcut prezentările şi am stat puţin de vorbă, în timp ce Wil a aşezat proviziile în portbagajul jeepului.

— Am o idee, a spus el. Hai să mâncăm ceva peste drum.

Am privit într-acolo. Se vedea vitrina unei cafenele.

— Bine, am spus.

— Ştiu şi eu? a spus Marjorie. Trebuie să plecăm repede.

— Unde mergeţi? am întrebat.

— Câţiva kilometri mai la vest. Vrem să vizităm un grup care studiază Manuscrisul.

— Te putem duce noi, după cină, s-a oferit Wil.

— Cred că e bine şi aşa.

Wil m-a privit.

— Mai am de luat ceva. Duceţi-vă voi înainte şi o să comand şi eu când o să vin. O să întârzii doar câteva minute.

Am fost de acord, iar eu şi Marjorie am aşteptat să treacă vreo două camioane, ca să putem traversa. Am coborât

puţin pe strada. Tânărul cu care venise Marjorie ne-a tăiat brusc calea.

— Unde te duci, a întrebat-o, luând-o de braţ.

— E un prieten de-al meu, i-a replicat ea. Ne ducem să mâncăm, apoi voi veni cu el.

— Ascultă, nu toată lumea e de încredere pe aici. Ştii că Robert n-ar fi de acord.

— Dar e-n regulă, a spus ea.

— Eu vreau să vii cu mine chiar acum!

I-am luat mâna de pe braţul lui Marjorie.

— Ai auzit ce ţi-a spus, am insistat.

S-a dat înapoi, dintr-o dată foarte timid. S-a întors şi a intrat în magazin.

— Să mergem, am spus către Marjorie.

Am intrat în cafenea. Sala de mese era o încăpere cu opt mese, mirosind a fum şi grăsime. Am văzut o masă liberă, undeva, în stânga. Ne-am îndreptat într-acolo, urmăriţi de câteva priviri destul de distrate.

Chelneriţa vorbea numai spaniola, dar Marjorie s-a descurcat de minune şi a făcut comanda pentru amândoi. După aceea m-a privit cu căldură.

I-am zâmbit şi eu.

— Cine era tipul?

— Kenny? Nu ştiu ce-i cu el. Mulţumesc pentru ajutor.

Mă privea direct în ochi şi, având în vedere şi comentariul pe care l-a făcut, mă simţeam minunat.

— Cum de te-ai adunat cu grupul acesta? am întrebat.

— Robert Jensen este arheolog. A format un grup de studiu al Manuscrisului şi de căutare a celei de A Noua Viziuni. A fost pe la Viciente şi acum câteva săptămâni, şi acum vreo două zile… Eu…

— Ce? am întrebat.

— Ei, aveam acolo o relaţie şi de mai multă vreme vroiam să o rup. Apoi m-am întâlnit cu Robert şi a fost atât de fermecător, a povestit lucruri atât de interesante despre

ceea ce făcea... M-a convins că cercetarea noastră din grădini putea fi mult ajutată de *A Noua Viziune*, în căutarea căreia se află. A spus că aventura căutării ei va fi cea mai grozavă din toate cele trăite de el până acum şi mi-a oferit un loc în echipa sa, pentru câteva luni. M-am decis să accept...

A tăcut din nou şi a privit masa. Părea stânjenită, aşa că am schimbat subiectul.

— Câte Viziuni ai citit?

— Numai pe cea de la Viciente. Mai are şi Robert câteva, dar el crede că oamenii trebuie să se elibereze de tradiţionalism, ca să le înţeleagă. El spune că mai bine învăţăm conceptele cheie de la el.

Probabil că m-am încruntat, pentru că a adăugat:

— Nu-ţi prea place ideea, nu?

— Sună curios, am spus.

M-a privit din nou, foarte intens.

— Şi pe mine mă miră. Poate când mă duceţi acolo o să stai puţin de vorbă cu el şi să-mi spui ce crezi.

Chelneriţa a apărut cu mâncarea, a pus-o pe masă şi a plecat. Wil a trecut pe lângă ea, venind spre noi în mare grabă.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, care se află la un kilometru de aici, a spus el. O să dispar vreo două ore. Ia tu jeepul şi condu-o pe Marjorie. Eu voi pleca cu altcineva.

Mi-a zâmbit, adăugând:

— Ne vedem acolo!

M-a bătut un gând să-i spun de Robert Jensen, dar am tăcut. Era mai bine aşa.

— Bine, am spus.

A privit-o pe Marjorie.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut. Păcat că n-am putut să stăm mai mult de vorbă.

L-a privit cu expresia ei blândă.

— Altă dată.

Wil mi-a lăsat cheile maşinii şi a plecat. Marjorie a mâncat tăcută câteva minute. Într-un târziu a spus:

— Îmi face impresia unui om foarte hotărât. Cum te-ai întâlnit cu el?

I-am povestit în detaliu aventurile mele de la sosirea în Peru. Mă asculta foarte atentă. M-am pomenit că povestirea curgea cu mare uşurinţă şi mă exprimam aproape cu talent. Ea părea vrăjită, îmi sorbea fiecare cuvânt.

— Dumnezeule! a exclamat. Chiar crezi că eşti în pericol?

— Nu, nu cred. Cel puţin nu aici, atât de departe de Lima.

Mă privea, încă aşteptând ceva, aşa că în timp ce terminam masa, am făcut rapid un sumar al evenimentelor de la Viciente, până în momentul în care Sarah şi cu mine am ajuns la grădini.

— Acolo te-am cunoscut pe tine, am precizat. Şi ai dispărut foarte repede.

— Ei, n-a fost chiar aşa, a zâmbit ea. Nu te cunoşteam şi când am văzut care îţi sunt sentimentele, am considerat că era mai bine să plec.

— Îmi cer scuze, am spus aproape râzând, că mi-a scăpat energia din frâu.

S-a uitat la ceas.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. Probabil că mă caută deja.

Am lăsat banii pe masă şi am ieşit, îndreptându-ne spre jeepul lui Wil. Noaptea era friguroasă, se vedea aburul respiraţiei. După ce ne-am urcat în maşină, Marjorie mi-a spus:

— Ia-o pe aici, spre nord. O să-ţi spun eu unde ieşim la drum.

Am dat din cap, am întors scurt pe stradă şi am intrat pe drumul indicat.

— Mai spune-mi despre ferma spre care ne îndreptăm, am zis.

— Cred că Robert a închiriat-o. Se pare că grupul său

foloseşte ferma de multă vreme, iar el studiază Viziunile. Cât am stat eu acolo, s-au ocupat cu toţii de provizii, de revizuirea maşinilor, chestii din astea. O parte din ei păreau cam duri, ca să spun aşa.

— De ce te-a invitat? am întrebat.

— Spunea că îi trebuie o persoană care să poată interpreta ultima Viziune, în caz că o va găsi. Cel puţin asta a spus când eram la Viciente. Aici a vorbit numai despre provizii şi pregătiri pentru excursie.

— Unde plănuieşte să plece?

— Nu ştiu. Nu mi-a răspuns niciodată la această întrebare.

După vreo trei kilometri, mi-a spus să o iau spre stânga, pe un drum îngust şi pietruit. Am coborât într-o vale. În faţă se vedea o casă făcută din bârne groase de lemn. În spatele ei se înălţau mai multe hambare şi dependinţe. Trei lame ne-au privit de pe o mică păşune îngrădită.

În timp ce încetineam, pregătindu-mă să opresc, cei câţiva oameni care se ocupau de o maşină ne-au privit fără să zâmbească. La marginea casei am observat un grup electrogen care duduia. Uşa s-a deschis şi spre noi s-a îndreptat un bărbat înalt, brunet, cu trăsături aspre, puternice.

— E Robert, mi-a spus Marjorie.

— Bine, am spus, simţindu-mă încrezător şi tare pe poziţie.

Ne-am dat jos din maşină. Jensen a privit spre Marjorie.

— Începusem să mă îngrijorez pentru tine, a spus. Am înţeles că ai întâlnit un prieten.

M-am prezentat şi mi-a strâns cu putere mâna.

— Sunt Robert Jensen, a spus. Mă bucur că sunteţi bine amândoi. Să mergem înăuntru.

În casă, mai mulţi oameni se ocupau de provizii. Unul ducea un cort şi un primus la maşină. În sufragerie mai erau şi două femei peruane, care împachetau mâncare.

Jensen s-a aşezat pe un scaun şi ne-a arătat, cu un gest, alte două scaune pe care să şedem.

— De ce spui că e bine că suntem teferi amândoi? am întrebat.

S-a aplecat spre mine şi m-a întrebat, la rândul lui:

— De când te afli prin părţile astea?

— De azi după-masă.

— Atunci e clar că nu ştii cât e de periculos. Dispar oameni aici. Ai auzit de Manuscris, de cea de *A Noua Viziune*, cea de negăsit?

— Da. De fapt…

— Atunci trebuie să afli ce se întâmplă, m-a întrerupt. Căutarea acestei Viziuni e o poveste urâtă. Sunt implicaţi oameni periculoşi.

— Cine sunt aceştia?

— Cei care nu dau doi bani pe valorile arheologice ale acestor descoperiri. Oameni care vor să aibă aceste Viziuni pentru interesele lor.

Un uriaş cu barbă ne-a întrerupt conversaţia, întinzându-i lui Jensen o listă. Au schimbat câteva replici rapide în spaniolă. Apoi, Jensen m-a privit din nou.

— Şi tu cauţi Viziunea lipsă? Ai idee în ce te bagi?

M-am simţit cam ciudat şi am reuşit cu greu să vorbesc.

— Ăăă… Mai degrabă aş vrea să aflu mai multe despre restul Manuscrisului. Nu am văzut încă prea multe…

S-a îndreptat pe scaun, apoi a spus:

— Îţi dai seama că Manuscrisul e un bun în proprietatea statului şi că a face copii neavizate este ilegal?

— Da, dar unii oameni de ştiinţă dezaprobă acest lucru. Sigur că a guvernul suprimă noile…

— Nu crezi că naţiunea peruană are drept de control asupra propriilor comori arheologice? Guvernul ştie că te afli în această ţară?

Nu ştiam ce să zic… Neliniştea îmi provoca din nou strângeri de stomac.

— Ei, să nu mă înţelegi greşit, a continuat zâmbind. Sunt de partea ta. Dacă eşti susţinut de oameni de ştiinţă din afara ţării, spune-mi. Impresia mea este că de fapt te afli şi tu în treabă.

— Cam aşa ceva, am spus.

Am observat că atenţia lui Marjorie se mutase de la mine la Jensen.

— Ce crezi că ar trebui să facă? l-a întrebat ea.

Jensen s-a ridicat şi a zâmbit.

— Aş putea să-ţi ofer un loc aici, cu noi. Avem nevoie de oameni. Locul în care mergem este relativ singur, cel puţin aşa cred. Şi ai avea şi posibilitatea să te întorci acasă, dacă lucrurile vor merge mai rău.

M-a privit cu atenţie.

— Dar va trebui să faci în permanenţă ceea ce ţi se spune.

Am întors capul către Marjorie. M-am simţit derutat. Îmi spuneam că poate ar fi mai bine să accept oferta lui Jensen. Dacă se avea bine cu guvernul, aceasta putea fi singura mea cale pentru o întoarcere legală în State. Poate că mă îmbătam cu apă rece. Jensen ar fi putut avea dreptate şi eu nu.

— Cred că ar trebui să te gândeşti la ce a spus Robert, a comentat Marjorie. E înfricoşător pe aici de unul singur.

Deşi îmi spuneam că ar putea să aibă dreptate, eu avea încredere în Wil, în intenţiile noastre. Am vrut să-mi exprim acest gând, dar când să deschid gura, nu am putut articula cuvintele. Nu mai puteam gândi clar.

Dintr-o dată, uriaşul a dat buzna în încăpere. Jensen s-a ridicat brusc şi a privit pe fereastră, apoi s-a întors calm spre Marjorie.

— Vine cineva. Mergi te rog şi cheamă-l pe Kenny.

A deschis uşa şi mi-am auzit numele menţionat afară.

— Cine e acolo? am întrebat.

Jensen m-a privit dur.

— Linişte! a spus.

El şi bărbatul cel înalt au ieşit şi au închis uşa. Pe geam, am văzut, o figură solitară desenându-se în spatele farurilor camionului. Primul impuls a fost să rămân înăuntru. Felul în care Jensen evaluase situaţia mă umpluse de temeri. Dar ceva îmi părea familiar la persoana pe care o vedeam, aşa că am deschis uşa şi am ieşit. Când m-a văzut, Jensen s-a repezit spre mine.

— Ce faci? Intră imediat înapoi!

Mi-am auzit din nou numele menţionat, dincolo de generator.

— Înapoi! Acum! a spus Jensen. Poate fi o capcană.

Stătea exact în faţa mea, blocându-mi vederea spre camion.

— Înapoi! Acum!

M-am simţit complet confuz, panicat, incapabil să iau o decizie. Silueta din spatele luminilor s-a apropiat. Am auzit limpede:

— ... Să vii, pentru că trebuie să vorbesc cu tine!

Apoi pe măsură ce s-a apropiat, capul mi s-a limpezit şi mi-am dat seama că era Wil. Am trecut pe lângă Jensen.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat Wil. Trebuie să plecăm de aici.

— Să o luăm şi pe Marjorie.

— Nu pot face nimic pentru ea acum. Ar fi mai bine să plecăm.

Ne îndepărtam hotărât, când l-am auzit pe Jensen strigând:

— Mai bine aţi rămâne aici! N-o să vă meargă!

Wil s-a oprit şi m-a privit, dându-mi ocazia să aleg: să plec sau să rămân.

— Să mergem! am spus.

Am trecut de camionul cu care venise Wil, remarcând în cabină doi oameni. Ne-am suit în jeep şi am plecat. Convoiul cu prietenii lui Wil ne-a urmat.

El m-a privit.

— Jensen mi-a spus că te-ai decis să stai cu grupul lui. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— De unde ştii cum îl cheamă? m-am mirat eu.

— Ştiu totul despre tipul acesta, a replicat Wil. Lucrează pentru guvernul peruan. E într-adevăr arheolog, dar e hotărât să ţină totul sub secret, în schimbul exclusivităţii dreptului de studiu asupra Manuscrisului. Atâta doar că n-ar fi trebuit să plece în căutarea celei de A Noua Viziuni. După toate aparenţele, încalcă înţelegerea cu guvernul. Umblă zvonul că va pleca în curând. Şi când am auzit că Marjorie e cu el, mi-am zis că e mai bine să merg să văd. Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că sunt în pericol şi că ar trebui să rămân cu ei. Şi că mă va ajuta să mă întorc acasă, dacă vreau.

Wil a clătinat din cap.

— Te domina de-a binelea.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să vezi câmpurile energetice. Al tău fugise aproape cu totul în al lui.

— Nu înţeleg!

— Adu-ţi aminte de Sarah şi de cearta de la Viciente... Ai fost martor. Cel care câştigă, cel care-şi impune punctul de vedere asupra celuilalt, îl „goleşte” practic de energie, iar cel care pierde se simte sfârşit, slab, confuz... Ca fata din familia de aseară.

A zâmbit.

— Aşa arăţi tu acum.

— Ai văzut cum lucrul acesta mi s-a întâmplat mie?

— Da. Şi ţi-a fost foarte greu să opreşti controlul pe care-l avea asupra ta şi să i te sustragi. Pentru o secundă, chiar am crezut că n-o vei face.

— Dumnezeule! Tipul chiar că e diabolic!

— Nu chiar. Probabil că este doar pe jumătate conştient de ceea ce face. Crede că este în drept să controleze situaţia şi în mod sigur şi-a dat seama până acum că n-o

poate face decât urmând o anumită strategie. Mai întâi, pretinde că-ţi este prieten, apoi găseşte un defect în ceea ce faci. În cazul tău, marşează pe ideea că eşti în pericol. De fapt, îţi subminează în mod subtil încrederea, până când începi să te îndoieşti de calea ta şi să te identifici cu el. De îndată ce-i reuşeşte acest lucru, eşti al lui.

Wil m-a privit în ochi.

— Este doar una dintre multele strategii pe care le folosesc oamenii ca să utilizeze energia altora. O să afli şi altele, mai târziu, în A Şasea Viziune.

Nu-l mai ascultam. Toate gândurile mele se îndreptau spre Marjorie. Nu-mi prea plăcea că trebuia să o las acolo.

— Nu crezi că ar trebui să încercăm s-o recuperăm pe Marjorie? am întrebat.

— Nu acum. Nu cred că e în pericol. Putem să trecem pe acolo mâine, înainte de plecare şi să încercăm să vorbim cu ea.

Am rămas tăcuţi câteva minute, apoi Wil a spus:

— Înţelegi ce am vrut să spun când am zis că Jensen nu-şi dă seama ce face? Prin asta, nu se deosebeşte de majoritatea oamenilor. Face ceea ce trebuie ca să fie mai puternic.

— Nu. Cred că nu înţeleg.

Wil părea gânditor.

— Mulţi oameni sunt complet inconştienţi, în *acest* sens. Ştim doar că ne simţim slabi şi dintr-o dată, când îi controlăm pe ceilalţi, ne simţim mai bine. Nu ne dăm seama că facem asta pe spezele altora. Furăm energia de la alţii. Mulţi oameni îşi trăiesc toată viaţa vânând permanent energia altora.

M-a privit amuzat.

— Deşi uneori lucrurile se petrec şi astfel. Întâlnim pe câte cineva, care măcar pentru o vreme, ne va trimit în mod voit energia sa.

— Unde vrei să ajungi?

— Adu-ţi aminte când tu şi Marjorie mâncaţi împreună la restaurant şi am intrat eu.

— Ei bine?

— N-am idee despre ce vorbeaţi, dar era clar că energia plutea toată spre tine, am văzut asta foarte clar când am intrat. Cum te-ai simţit în momentele alea?

— Foarte bine, am spus. Ideile pe care le exprimam îmi erau limpezi precum cristalul. Mă exprimam cu uşurinţă. Dar unde vrei să ajungi?

A zâmbit.

— Uneori, alte persoane vor ca noi să definim pentru ele o situaţie, şi pentru asta ne dau energia necesară, aşa cum a făcut Marjorie cu tine, ne fac să ne simţim mai puternici, dar vezi tu, „darul" acesta nu durează prea mult. Majoritatea oamenilor, chiar şi Marjorie, nu sunt destul de puternici ca să tot dea energie. De aceea relaţiile lor degenerează în luptă pentru putere. Oamenii îşi contopesc energiile, apoi se luptă să controleze totul. Cel care pierde plăteşte un preţ foarte mare.

S-a oprit brusc şi m-a privit.

— Înţelegi acum A Patra Viziune? Gândeşte-te la ce ţi s-a întâmplat. Ai văzut fluxul de energie dintre oameni şi te-ai întrebat ce e cu asta, apoi ai dat peste Reneau, care ţi-a spus că psihologii caută motivele pentru care oamenii încearcă să se controleze unii pe alţii. Această teorie a fost demonstrată de către familia peruană. Ai văzut că dominarea altora îl face pe cel ce domină să se simtă puternic şi atotştiutor, „sugând" energie de la cei pe care îi domină. Nu are importanţă că tu crezi că o face pentru binele celorlalţi - al copiilor de exemplu - care ar avea nevoie de control tot timpul. Stricăciunea s-a produs. Mai încolo, ai dat peste Jensen şi ţi-ai făcut idee despre cum se simte acest lucru. Ai văzut că atunci când cineva te domină psihic, parcă îţi ia minţile. Nu ai pierdut o polemică intelectuală cu Jensen. Nu, şi cu toate astea, toată puterea

ta mentală s-a dus la el. Din păcate, această violenţă psihică se întâmplă tot timpul în societate, deseori exercitată de către oameni bine intenţionaţi.

Am aprobat. Wil îmi rezumase experienţa cum nu se poate mai bine.

— Încearcă să înţelegi pe deplin A Patra Viziune, a continuat el. Vezi cum se potriveşte cu ceea ce ştii deja. A Treia Viziune ţi-a arătat că lumea fizică este un vast sistem energetic. Acum, A Patra îţi arată că foarte mult timp oamenii s-au bătut pentru singurul tip de energie la care sunt deschişi: cea care „curge" între ei. La asta s-a rezumat întotdeauna conflictul uman, indiferent de nivel: de la sâcâiala din familie şi de la serviciu, până la războaiele dintre naţiuni. Toate sunt rezultatul sentimentului de nesiguranţă, al slăbiciunii şi impulsului de a fura energia altuia pentru a te simţi bine.

— Ia stai! am protestat. Unele războaie au trebuit să fie purtate: au fost drepte.

— Desigur. Dar unicul motiv pentru care un conflict nu poate fi rezolvat imediat este că una dintre părţi are o atitudine iraţională, în scop energetic.

Wil a părut că-şi aminteşte dintr-o dată ceva. Căutând în rucsac, a scos câteva hârtii, prinse cu o agrafă de birou.

— Uitasem! a spus. Am găsit pentru tine o copie a celei de A Patra Viziuni.

Mi-a dat copia şi a tăcut, privind la drum, în timp ce conducea.

Am luat lanterna de pe bord şi am citit timp de vreo douăzeci de minute. *Înţelegerea celei de A Patra Viziuni* - se spunea - *consta în a vedea lumea ca pe o vastă competiţie pentru energie, prin urmare şi pentru putere*.

Totuşi, odată ce oamenii înţeleg lupta aceasta - continua Viziunea - *conflictul va începe imediat să fie depăşit. Vom începe să ieşim din competiţia pentru energia umană, fiindcă, în final, vom fi capabili să primim energie de la alte*

surse.

L-am privit pe Wil.

— Care sunt celelalte surse? am întrebat.

El a zâmbit, dar n-a spus nimic.

MESAJUL MISTICILOR

A doua zi de dimineaţă, m-am sculat imediat ce l-am auzit pe Wil mişcând. Petrecusem noaptea într-o casă a unuia dintre prietenii lui. Wil se îmbrăca iute într-un colţ. Afară era încă întuneric.

— Să strângem repede, a şoptit.

Ne-am adunat hainele şi am făcut câteva ture la maşină, cu proviziile. Centru oraşului era la numai câteva sute de metri. Luminile sale se vedeau vag în întuneric. Zorile erau doar o linie roşiatică înspre răsărit. Câteva păsări ciripeau răzleţ. În rest, linişte.

Am rămas lângă jeep, în timp ce Wil a vorbit ceva pe verandă cu prietenul său. Deodată, s-au auzit zgomote în centru. Se vedeau îndreptându-se într-acolo luminile farurilor a trei camioane, care apoi s-au oprit în acel loc.

— Ar putea fi Jensen, a spus Wil. Să mergem să vedem ce se întâmplă, dar cu atenţie.

Ne-am dus spre o alee care dădea în centru, la câteva zeci de metri de camioane. Două dintre ele erau încărcate cu combustibil, iar al treilea era parcat în faţa unui magazin. Patru, cinci oameni se învârteau pe lângă ele. Am văzut-o pe Marjorie ieşind din magazin şi ducând ceva în camionul de acolo. Apoi a venit spre noi, uitându-se în vitrinele magazinelor vecine.

— Du-te spre ea şi vezi dacă poţi să o convingi să vină cu noi, mi-a şoptit Wil. Vă aştept aici.

M-am furişat după colţ şi m-am îngrozit de ce-am văzut:

oamenii lui Jensen purtau arme automate. Teama mea a crescut într-o clipă şi mai mult. Pe o stradă, la câţiva paşi de mine, nişte soldaţi se furişau spre grupul lui Jensen.

Exact în momentul în care Marjorie m-a zărit pe mine, şi oamenii lui Jensen i-au văzut pe soldaţi. Un zgomot de focuri de armă a izbucnit dintr-o dată. Marjorie m-a privit terorizată. M-am grăbit spre ea, am apucat-o de braţ şi ne-am ascuns pe alea următoare. S-au auzit mai multe împuşcături, precum şi dialoguri şi ţipete furioase în spaniolă. În fugă, ne-am împiedicat de un vraf de ambalaje şi ne-am trezit pe jos.

— Să fugim! am strigat, sărind în picioare.

S-a luptat şi ea să se ridice, apoi m-a tras şi pe mine jos, arătându-mi din priviri spre capătul aleii. Am îngheţat. Într-un sfârşit, cei doi au fugit pe stradă, spre un pâlc de arbori, puţin mai departe.

Ştiam că trebuia să ajungem înapoi, la casa prietenului lui Wilson, la jeep, fiind sigur că Wil se va duce acolo. Ne-am târât cu atenţie spre strada vecină. Din dreapta se auzeau ţipete şi focuri de armă, dar din locul în care ne aflam nu vedeam nimic. Spre stânga iarăşi nimic, nici urmă de Wil. Probabil că ne-o luase înainte.

— Să trecem prin pădure, am spus către Marjorie, care-şi învinsese teama şi părea foarte sigură pe sine. După aceea - am continuat - să mergem pe la marginea pădurii spre stânga. Jeepul e parcat pe-acolo, pe undeva.

— Bine, a spus ea.

Am traversat repede strada şi am alergat vreo şaptezeci de metri spre casă. Jeepul era acolo, dar în jurul lui nici o mişcare. Cum ne pregăteam să traversăm încă o stradă, spre casă, o maşină militară a dat colţul în stânga noastră şi s-a îndreptat încet în aceeaşi direcţie ca şi noi. În secunda următoare l-am văzut pe Wil străbătând în fugă curtea, sărind în jeep şi plecând în trombă în direcţia opusă. Maşina militară l-a urmat.

— Ei, fir-ar să fie! am spus.

— Ce facem acum? a întrebat Marjorie, cu teamă.

S-au mai auzit împuşcături pe străzile principale din spatele nostru, de data aceasta mai aproape. În faţă pădurea se îndesea şi cobora, urmând relieful, spre nord şi spre sud. Creasta era aceeaşi cu cea pe care o văzusem înainte în panoramă.

— Repede, să urcăm! am spus.

Am urcat în fugă câteva sute de metri. Ne-am oprit într-un luminiş şi am privit înapoi către oraş. Tot mai multe maşini militare păreau să curgă pe străzi şi soldaţii începuseră razia, percheziţionând fiecare casă. Sub noi, la baza dealului, se auzeau voci înăbuşite.

Ne-am grăbit să urcăm mai departe. Tot ce puteam face acum era să fugim cât mai repede.

*
* *

Am continuat să urcăm spre nord toată dimineaţa, oprindu-ne numai pentru a ne ascunde atunci când vreun vehicul se întâmpla să treacă pe creasta paralelă cu noi, în stânga. Traficul era format în general din maşini militare de culoare verde, ca şi cele pe care le văzusem în oraş, dar mai trecea şi câte o maşină civilă. Ca o ironie, drumul servea drept apărare în faţa sălbăticiei care ne înconjura.

Înaintea noastră, culmile se uneau şi păreau tot mai abrupte. Ţancuri stâncoase străjuiau de-o parte şi de alta valea de dedesubt. Deodată, am văzut venind un jeep ca al lui Wil, pe un drumeag ce şerpuia înspre vale.

— Parc-ar fi Wil, am spus, scrutând atent depărtarea.

— Să coborâm, a spus Marjorie.

— Stai! Dacă e vreo capcană? Dacă l-au prins şi folosesc jeepul drept momeală pentru noi?

Faţa lui Marjorie s-a întunecat.

— Stai aici, am spus. Voi coborî singur. Tu priveşte numai. Dacă totul e în ordine, îţi voi face un semn să cobori.

A fost de acord, cu destulă ezitare şi eu am coborât rapid povârnişul pietros, spre locul unde era parcat jeepul. Am putut vedea, printre frunze, o persoană care cobora din maşină, dar n-am recunoscut-o. Mi-am croit drum printre tufişuri şi printre trunchiurile copacilor, alunecând din când în când pe pământul cleios şi ud.

În sfârşit, maşina mi-a apărut direct în faţă, la vreo sută de metri. Şoferul, aplecat pe fereastră, încă nu putea fi recunoscut. M-am mişcat puţin pentru a vedea mai bine. Era Wil. M-am lăsat să alunec la vale, până m-am oprit într-un trunchi de copac, în ultima clipă. Mi s-a strâns stomacul. Aproape că mă sinucideam…

Ţinându-mă de copac, am încercat să-i atrag atenţia lui Wil. Privea undeva deasupra mea, cu mare atenţie. Coborând privirea, m-a văzut şi pe mine. A sărit în sus şi a venit spre mine, prin tufişuri. I-am făcut un semn spre cheile abrupte. S-a uitat şi el într-acolo, apoi mi-a strigat:

— Nu văd nici o potecă! Trebuie să cobori în vale şi, cumva să treci pe acolo.

I-am făcut semn că am auzit şi când să o strig pe Marjorie am auzit zgomot de motor. Wil a sărit în maşină şi a pornit spre şoseaua principală. M-am grăbit în sus, pe deal. Printre crengi, am văzut-o pe Marjorie venind spre mine.

Deodată, din spatele ei s-au auzit strigăte violente în spaniolă şi zgomot de paşi care alergau. Marjorie s-a ascuns după nişte pietre. Mi-am schimbat şi eu direcţia, fugind cu cât mai puţin zgomot spre stânga. Printre crengi, am văzut doi oameni înşfăcând-o pe Marjorie şi am auzit ţipătul ei speriat.

Am continuat să urc panta, ascunzându-mă, având în minte imaginea ei speriată. Odată ajuns sus, am luat-o din nou spre nord, cu capul pleznindu-mi de durere şi de frică.

După mai mult de un kilometru, m-am oprit, atent. Se

auzeau mişcări şi glasuri în urma mea. Întins pe spate, am încercat să mă relaxez şi să-mi limpezesc gândurile, dar amintirea capturării lui Marjorie îmi venea mereu în minte. De ce am lăsat-o singură? Ce să fac acum?

M-am ridicat, trăgând aer în piept şi privind în jur nu se vedeau maşini. Am luat-o din nou la fugă, oprindu-mă din când în când pentru a asculta, dar nu se auzeau decât zgomotele obişnuite ale pădurii. Încetul cu încetul, am început să mă mai liniştesc. În cele din urmă au prins-o pe Marjorie... Ea nu era vinovată cu nimic, fugise doar din faţa împuşcăturilor. Probabil că va fi reţinută numai până când va fi legitimată şi atunci vor vedea că este om de ştiinţă cu acte în regulă.

Am pornit din nou spre nord. Începeau să mă doară toţi muşchii, de la atâta alergătură. Mă simţeam murdar, obosit, înfometat şi cu stomacul strâns de frică. Două ore, sau mai mult, am tot mers, fără să mă gândesc la nimic şi fără să întâlnesc pe nimeni.

Apoi, dintr-o văioagă, din stânga, am auzit zgomot de paşi. Am îngheţat, ascultând, dar zgomotul a încetat. Copacii erau mai mari aici, un scut uriaş în calea razelor soarelui, care subţia mult lumina. Nu se vedea la mai mult de cincizeci de metri. Totul era nemişcat. Am mers uşor spre un bolovan, în dreapta, apoi spre nişte copaci, având grijă să nu fac vreun zgomot. Trei movile se vedeau mai departe, în direcţia spre care mergeam, aşa că mi-am continuat drumul. Tot nici o mişcare. Am înaintat puţin. În spatele meu am auzit trosnetul unei crenguţe. M-am întors încet.

Chiar acolo, lângă bolovan, se afla bărbatul cel uriaş pe care-l văzusem la ferma lui Jensen, cu ochi sălbatici, speriaţi, cu braţele tremurânde, ameninţându-mă cu o armă automată. Părea că se chinuie să-şi aducă aminte cine sunt.

— Stai, stai! am spus. Îl cunosc pe Jensen.

M-am privit atent şi a lăsat arma în jos. Din pădure, în spate, am auzit pe cineva mişcându-se. Bărbatul a fugit pe lângă mine, cu arma în mână. L-am urmat, instinctiv. Amândoi alergam cât puteam de repede, sărind peste crengi şi bolovani, privind din când în când în urmă.

După câteva sute de metri, s-a împiedicat şi eu l-am depăşit în fugă. M-am oprit între două stânci, să mă odihnesc puţin, şi am privit înapoi, încercând să văd ce venea după noi. Un soldat singuratic a ridicat arma, ameninţându-l pe bărbatul care se chinuia să se ridice de jos. Înainte să apuc să spus ceva, soldatul a tras. Pieptul bărbatului s-a înroşit brusc, împroşcând totul în jur cu sânge. Ecoul salvei trase cu puţin înainte a umplut aerul.

O clipă, omul a rămas nemişcat, cu ochii larg deschişi. Apoi trupul său s-a arcuit şi a căzut. Am reacţionat orbeşte, începând să alerg din nou spre nord, de teamă că soldatul m-ar fi putut repera. Creasta devenea tot mai abruptă şi pietroasă. Îmi era tot mai greu să urc.

Tot corpul îmi tremura de oboseală şi de frică. Mă chinuiam să câştig distanţă, agăţându-mă şi împingându-mă cu mâinile printre pietre. După câteva secunde m-am uitat în urmă. Soldatul se apropiase de cadavru. M-am furişat după o piatră, exact când şi-a ridicat privirea şi s-a uitat în sus. Mi s-a părut că privea direct spre mine. M-am târât la stânga, prin spatele pietrelor. Mai încolo, plantele m-ar fi ascuns ochilor soldatului, aşa că am sărit din nou în picioare, alergând cât puteam de repede spre perdeaua de copaci pe care o vedeam în faţă. Deşi nu îndrăzneam să privesc înapoi, ca să mă conving, eram sigur că soldatul era pe urmele mele.

În faţa mea dealul devenea din nou abrupt şi m-am luptat să urc, simţind că începeau să mă lase puterile. În vârf, totul era plin de copaci înalţi, deşi ca peria. Pământul era ud, nu vedea niciodată soarele. În spatele pădurii se ridica un perete de stâncă, pe care l-am escaladat cu multă

atenţie, căutând locşoare unde să mă pot agăţa şi sprijini. M-am luptat, până când am văzut ce era în faţa mea: o prăpastie de vreo sută de metri, fără nici o putinţă de a o traversa.

Privelişte a m-a trăsnit şi m-a nimicit într-o clipă. Se auzeau pietre alunecând pe peretele pe care tocmai îl urcasem, semn că soldatul se apropia cu repeziciune. Am căzut în genunchi. Eram obosit, sfârşit, şi cu un ultim suspin m-am abandonat sorţii, renunţând a mă mai lupta. Nu va trece mult şi vor veni gloanţele, ştiam asta. Ciudat, la capătul acestui sentiment de groază, moartea era ca o eliberare bine venită. În aşteptare, mi-au răsărit în minte imagini ale duminicilor copilăriei mele, ale contemplării inocente a lui Dumnezeu. Oare cum este moartea? Am încercat să mă deschid către această experienţă.

După multă vreme, neavând nici o idee despre cât timp putea să fi trecut, am devenit brusc conştient că nu se întâmplase nimic! Am privit în jur şi am văzut, cu mare surprindere, că mă aflam pe piscul cel mai înalt al muntelui. De acolo vedeam alte dealuri, alte culmi, panorama se întindea în toate direcţiile.

O mişcare mi-a atras atenţia. Departe, în vale, pe panta care dădea spre sud, soldatul mergea agale, îndepărtându-se de mine, cu arma lui şi a bărbatului din tabăra lui Jensen atârnându-i în spate.

Vederea acestuia mi-a adus un val de căldură în trup şi m-a umplut de o bucurie mută. Cumva, nu ştiu cum, am supravieţuit! M-am aşezat cu picioarele încrucişate, savurând această sublimă stare de euforie. Aş fi vrut să stau acolo pentru totdeauna. Ziua era minunată, soarele strălucea, cerul era albastru, senin.

Şi, cum şedeam aşa, m-a izbit cât de aproape mi se păreau dealurile purpurii din zare, sau, mai bine zis, ce senzaţie de apropiere simţeam. Aceeaşi percepţie se putea extinde şi la norişorii răzleţi, care îmi treceau pe deasupra

capului. Aveam impresia că dacă ridic mâna, îi pot atinge.

Cum priveam spre cer, mi-am dat seama că se întâmpla ceva aparte în corpul meu. Mă mişcam cu o uşurinţă incredibilă, spatele şi gâtul le puteam îndrepta fără efort, fără durere. M-am ridicat în picioare fără să mă ajut de mâini, tot fără să simt vreo durere. Aveam senzaţia că sunt uşor ca un fulg.

Privind munţii din depărtare, am observat luna, care se pregătea să apună. Era doar un sfert de lună şi atârna deasupra orizontului, ca un bol întors. Pe loc, am înţeles de ce avea acea formă. Soarele, la milioane de kilometri deasupra mea, strălucea doar pe partea de sus a lunii care cobora întunecată, şi această percepţie mi-a extins conştienţa chiar mai departe.

Îmi puteam imagina luna sub orizont, iar forma ei precis desenată se va arăta astfel celor care trăiau departe, spre vest, şi încă o mai puteau vedea. Mi-am imaginat cum ar fi dacă ea s-ar găsi exact sub mine, pe cealaltă parte a planetei. Oamenilor de acolo le-ar apărea plină, pentru că soarele de deasupra mea ar străluci pe lângă Pământ şi ar lumina-o în întregime.

Aceste imagini au trimis un bulgăre fierbinte în sus pe spinarea mea, iar spatele a părut că mi se îndreaptă mai mult gândindu-mă, ba nu, *realizând* că un spaţiu tot atât de mare cât se afla deasupra capului meu era şi sub picioarele mele, de cealaltă parte a globului. Pentru prima oară în viaţă, am ştiut că rotunjimea Pământului nu era un concept intelectual, abstract, ci putea fi simţit.

Acest lucru m-a incitat, dar pe de altă parte mi-a părut perfect normal şi natural. Tot ce-mi doream era să mă afund în senzaţia aceea de suspendare, de plutire în spaţiul care se afla în toate direcţiile. Nu era ceva asemănător tendinţei de a te avânta de pe pământ, de a sfida gravitaţia, ci mai degrabă am simţit ca un centru de coordonate interior, eram ca un balon care abia atinge

pământul. Senzaţia era oarecum similară celei de condiţie fizică perfectă, obţinută după ani de antrenamente, doar că mă simţeam mult mai uşor, mult mai bine definit.

M-am aşezat din nou pe stâncă şi din nou totul mi s-a părut foarte, foarte aproape: stânca pe care şedeam, copacii cei înalţi din vale, munţii de la orizont. Cum priveam ramurile unduindu-se în vânt, am trăit nu numai vizual această întâmplare, ci şi fizic, ca şi cum ramurile acelea ar fi fost chiar părul meu.

Am simţit totul ca făcând, într-un fel, parte din mine. Stăteam pe un vârf de munte şi mă uitam la panorama care se întindea sub mine în toate direcţiile, şi mă simţeam de parcă trupul meu fizic ar fi fost numai un cap, care avea un corp mai mare, format din tot ceea ce vedeam. Am avut senzaţia că întregul univers se privea pe sine prin ochii mei.

Această percepţie mi-a provocat un scurt-circuit în memorie. Mintea mi-a fugit înapoi în timp, la începutul călătoriei în Peru, apoi în copilărie, la naştere... Mi-am dat seama că viaţa mea nu a început cu naşterea fiinţei ce-mi purta numele pe planeta Pământ, ci mult mai înainte, la formarea restului fiinţei mele, a corpului meu adevărat, a universului însuşi.

Teoria evoluţiei m-am plictisit întotdeauna, dar acum, cu mintea alergându-mi înapoi în timp, toate lucrurile despre care citisem vreodată începeau să vină către mine. Inclusiv conversaţiile cu prietenul meu care semăna cu Reneau. Mi-am adus aminte şi care era domeniul care îl interesa: evoluţia...

Toată cunoaşterea părea că difuzează în amintirile mele. Îmi aminteam lucruri care se întâmplaseră şi toată această unitate m-a făcut să privesc evoluţia într-un fel cu totul nou.

Puteam privi cum prima bucăţică de materie a explodat în univers, şi iată că A Treia Viziune era corectă: nimic nu era cu adevărat solid în ea. Materia era doar energie care vibra pe un anumit nivel, şi, la început, a existat doar

această formă simplă: elementul pe care noi îl numim hidrogen. Numai asta era în tot universul: hidrogen.

Vedeam cum gravitau atomii de hidrogen, ca şi cum ar fi avut nevoie de o stare energetică mai complexă. Când conglomeratele de hidrogen au atins o densitate suficientă, au început să se încălzească, să ardă, să formeze ceea ce noi numim stele, să fuzioneze şi să formeze elemente care vibrau pe un nivel mai înalt.

Cum continuam să privesc, aceste prime stele îmbătrâneau şi, în final, explodau şi împrăştiau hidrogenul rămas şi elementele nou create, în univers. Şi procesul se tot repeta, se tot repeta... alţi atomi gravitau împreună, până când se încălzeau, formau alte stele, alte elemente, creând materie care vibra mereu pe niveluri tot mai înalte. Şi aşa mai departe... Fiecare generaţie de stele a creat atomi care nu mai existaseră înainte, până când spectrul materiei - elementele chimice de bază - s-a format şi s-a stabilit peste tot. Materia a evoluat de la elementul hidrogen - cea mai simplă formă de vibraţie - la carbon, care vibrează pe un nivel foarte, foarte înalt. Acest lucru a ajutat evoluţia cu încă un pas.

Când s-a format Soarele nostru, bucăţi de materie au căzut de pe orbita lui şi una dintre ele, Pământul, conţinea toate elementele nou create, inclusiv carbonul. Pe măsură ce Pământul s-a răcit, gazele prinse în masa topită au migrat spre suprafaţă şi s-au contopit unele cu altele, formând vapori de apă. Şi au venit ploi mari, formându-se astfel oceanele peste crusta cea stearpă. Apa a acoperit mult din suprafaţa planetei, cerurile s-au înseninat şi soarele, strălucind puternic, a scăldat lumea nou creată în lumină, căldură, radiaţie.

În apele adânci, printre furtunile violente care bântuiau planeta, materia a sărit peste nivelul de vibraţie al carbonului, către un stadiu şi mai complex: vibraţia specifică aminoacizilor. Dar, iată, pentru prima dată, acest

nou nivel de vibraţie nu era stabil. Materia trebuia să absoarbă întruna altă materie în ea, pentru a-şi susţine vibraţia. Trebuia să se hrănească. Astfel a apărut, o nouă treaptă a evoluţiei: viaţa.

Restrânsă de existenţa doar în apă, am văzut această viaţă divizându-se în două forme distincte. Una - pe care am numit-o floră - trăia din materia anorganică şi a transformat aceste elemente în hrană, utilizând dioxidul de carbon care exista în acea atmosferă timpurie. Ca un produs secundar, plantele au eliberat oxigenul în afară, pentru prima oară. Viaţa plantelor s-a răspândit rapid în oceane şi în cele din urmă şi pe uscat.

Cealaltă formă - pe care unii au numit-o faună - absorbea numai hrană organică pentru a-şi susţine vibraţia. Am putut vedea animalele umplând oceanele în marea eră a peştilor, şi atunci când plantele au eliberat suficient oxigen în atmosferă, ele şi-au urmat drumul pe uscat.

Am văzut animalele amfibii - jumătate peşti, jumătate altceva, cu totul nou - părăsind apele pentru prima oară şi folosindu-şi plămânii pentru a respira aerul cel nou. Materia făcea salt peste salt înainte, şi reptilele au acoperit Pământul în marea eră a dinozaurilor. Apoi au apărut şi s-au răspândit pe Pământ mamiferele cu sânge cald, şi mi-am dat seama că fiecare specie care apărea reprezenta viaţa - materia - vibrând la niveluri tot mai înalte.

Omul... Viziunea s-a încheiat. Văzusem într-o clipă toată evoluţia, materia apărând şi transformându-se după un plan anume, spre vibraţii tot mai înalte, creându-şi sieşi mereu toate condiţiile. Văzusem apariţia omului, apariţia fiecăruia dintre noi, ca indivizi, în acele condiţii.

Stând pe muntele acela, aproape că vedeam cum se extinde această evoluţie în viaţa fiinţelor umane şi chiar mai departe. Evoluţia următoare se leagă de experienţa coincidenţelor în viaţă. Ceva în aceste evenimente ne îndeamnă să mergem mai departe, creează noi nivele de

vibraţie, mai înalte, împinge evoluţia înainte. Totuşi, oricât de mult am încercat, nu am înţeles pe deplin acest fenomen.

Am stat mult timp pe stânci, simţind numai pace şi împlinire. Apoi, brusc, am observat că soarele începuse să alunece spre apus. Spre nord-vest, la ceva mai mult de un kilometru, se zărea un fel de oraş. Vedeam formele acoperişurilor. Drumul de pe creasta vestică părea să şerpuiască exact într-acolo.

M-am ridicat şi am început să cobor. Îmi venea să râd cu glas tare. Eram încă legat de locurile acelea, păream că merg pe suprafaţa propriului meu corp, şi mai mult, exploram regiuni ale lui. Sentimentul era ilar de-a binelea.

Am coborât în pădure. Soarele după-amiezii arunca umbre lungi printre copaci. Pe la jumătatea pantei am dat de un pâlc de arbori deşi ca peria, între care am intrat şi, brusc, am simţit o schimbare în corp: eram mai uşor, mă coordonam mai bine. M-am oprit şi am privit cu atenţie în jur la arbori, la tufişuri, observându-le forma, frumuseţea. Vedeam fuioare de lumină albă şi globuri rozalii în jurul fiecărei plante.

Mi-am continuat drumul şi am ajuns la un pârâu, care radia o lumină albăstruie, umplându-mă de linişte şi de o stare aproape tulbure, de toropeală. Am trecut prin vale şi am urcat pe creasta vecină, până la drum, pornind-o la întâmplare, spre nord.

Mai departe, am zărit un om în sutană dispărând la următoarea cotitură şi am tresărit. Fără urmă de teamă, am alergat ca să-l ajung din urmă şi să-i vorbesc. Ştiam că voi fi perfect conştient de ceea ce voi spune şi voi face. Aveam un sentiment de bunăstare perfectă. Dar, spre enorma mea surprindere, până să-l ajung, a şi dispărut. Spre dreapta, un drumeag cobora în vale, dar nu se vedea nimeni pe acolo. Nici pe drumul principal nu mai era nimeni, în faţă, sau în spate... mă gândeam să o iau înapoi, pe drumeagul pe care

venisem, dar oraşul era înainte, aşa că am pornit-o într-acolo. Totuşi, m-am gândit mult la drumul pe care îl părăsisem...

După vreo sută de metri, urmând o altă curbă, am auzit zgomot de motor. Printre copaci am zărit un lung şir de camioane militare apropiindu-se cu mare viteză. Am ezitat o secundă, amintind-mi frica prin care trecusem mai devreme.

De-abia am avut timp să mă arunc între tufele de pe marginea dreaptă a drumului şi am rămas acolo, tăcut şi nemişcat. Zece jeepuri au trecut în viteză pe lângă mine. Din păcate, mă ascunsesem într-un loc destul de expus şi tot ce puteam să sper era că nu mă va vedea nimeni. Vehiculele treceau la numai câţiva metri. Simţeam mirosul gazelor de eşapament, vedeam clar feţele celor dinăuntru.

Din fericire nu m-a văzut nimeni. După ce au trecut toţi şi s-au îndepărtat suficient de mult, m-am târât în spatele unui copac mare. Mâinile îmi tremurau şi senzaţia de conectare şi calm de mai înainte se spulberase cu totul. Un nod de frică prea bine cunoscut îmi strângea din nou stomacul. Până la urmă am îndrăznit să ies pe drum. Zgomotul altor maşini m-a făcut să mă ascund din nou şi am văzut iarăşi jeepuri trecând. Două, de această dată. Începea să mi se facă rău.

Am rămas de-a binelea în afara drumului. M-am întors la drumeagul pe care-l văzusem mai devreme. După ce am urmărit atent toate mişcările şi toate sunetele, m-am hotărât să cobor spre vale prin pădure, paralel cu drumul. Simţeam din nou o greutate în corp. Mă întrebam ce făcusem... De ce mersesem pe drum? Trebuie că am fost nebun, prostit de şocul împuşcăturilor, intrat în cine ştie ce euforie. „Coboară cu picioarele pe Pământ”, îmi spuneam. „Trebuie să fii atent. Sunt pe aici oameni care te-ar rade de pe suprafaţa pământului la cea mai mică greşeală.”

Am înţepenit. În faţa mea, la mai puţin de o sută de

metri, se afla un preot. Şedea sub un copac uriaş, pe un bolovan. În timp ce îl priveam cu gura căscată, el a deschis ochii şi m-a văzut. A zâmbit şi mi-a făcut semn să mă apropii.

M-am îndreptat spre el, cu reţinere. Era tot nemişcat. Părea să aibă vreo cincizeci de ani, era înalt şi subţire. Avea părul negru, tăiat foarte scurt, şi ochii căprui.

— Îmi pare că ai nevoie de ajutor, mi-a spus, într-o engleză perfectă.

— Cine eşti? am întrebat.

— Părintele Sanchez. Tu cine eşti?

În timp ce m-am aşezat şi eu pe un bolovan, i-am povestit cine eram şi de unde veneam.

— Eşti şi tu implicat în ceea ce s-a întâmplat în Cula, nu-i aşa?

— Ce anume ştii despre asta? i-am răspuns eu la întrebare cu o altă întrebare, neştiind dacă să am sau nu încredere în el.

— Ştiu că în guvernul acestei ţări există unii foarte, foarte supăraţi. Şi aceştia nu vor ca Manuscrisul să fie făcut public.

— De ce? am întrebat.

S-a ridicat şi m-a privit de sus.

— De ce nu vii cu mine? Misiunea e la mai puţin de un kilometru de aici. Vei fi în siguranţă la noi.

M-am ridicat cu un efort, dându-mi seama că nu aveam altă opţiune şi am fost de acord cu ideea. Nu aveam de ales. M-a condus pe o potecă, politicos şi atent. Îşi cântărea fiecare cuvânt.

— Te mai caută soldaţii?

— Nu ştiu.

A tăcut câteva minute, apoi a întrebat:

— Te afli în căutarea Manuscrisului?

— Acum nu. Aş vrea să scap cu viaţă din toate astea şi să mă întorc acasă.

A dat din cap cu înţelegere şi dintr-o dată am început să am încredere în el. Privirea lui calmă şi căldura lui m-au cucerit. Îmi amintea de Wil. Între timp, am ajuns la misiune: un pâlc de căsuţe în jurul unei biserici. Locul era încântător. Preotul a spus câteva cuvinte în spaniolă unui alt om în sutană. Acesta s-a alăturat altora şi au dispărut printre căsuţe. I-am urmărit cu privirea, simţind cum mă cuprinde oboseala. Preotul m-a condus spre una din căsuţe.

Înăuntru, locul strâmt era împărţit în două dormitoare şi un salonaş. Focul ardea în cămin. Imediat după intrarea noastră, a venit un alt preot, care a adus o tavă cu pâine şi supă. Am mâncat, în timp ce Sanchez şedea tăcut pe un scaun, alături. Apoi, la insistenţele lui, m-am întins pe un pat şi, obosit, am căzut într-un somn adânc.

*
* *

Ieşind în curte, am remarcat curăţenia impecabilă care domnea în tot acel loc. Aleile pietruite erau mărginite de tufe de flori. Fiecare floare părea astfel aşezată, încât să-şi arate cât mai bine frumuseţea. Nici o plantă nu era tăiată.

M-am întins să mă dezmorţesc, simţind pe piele o atingere deosebită. Îmbrăcasem o cămaşă de bumbac, curată, apretată şi proaspăt călcată. Mai devreme, după ce mă trezisem, doi călugări îmi pregătiseră o baie şi haine curate. Îmbăiat şi îmbrăcat, trecusem în sufragerie, unde mă aşteptau brioşe calde şi fructe, pe care le-am mâncat cu deosebită plăcere. După ce am terminat, am ieşit în curte.

Am făcut câţiva paşi încolo şi încoace, apoi m-am aşezat pe o bancă. Soarele scălda vârfurile copacilor şi îmi încălzea faţa.

— Cum ai dormit? s-a auzit o voce în spatele meu.

M-am întors. Părintele Sanchez îmi zâmbea.

— Foarte bine.

— Pot să stau câteva clipe lângă tine?

— Cum să nu!

Timp de câteva minute nici unul dintre noi n-a deschis gura. Mi s-a părut un moment uşor neplăcut. L-am privit de câteva ori, pregătit să spun ceva cu glas tare, dar el se uita în altă parte, spre soare, cu ochii mijiţi. În cele din urmă a spus:

— E un loc minunat aici.

Părea că se referă la banca pe care şedeam.

— Uite ce e, trebuie să-ţi cer un sfat, am început. Care e calea cea mai sigură pe care pot ajunge în Statele Unite?

M-a privit cu seriozitate.

— Nu ştiu. Depinde de cât de periculos te consideră guvernul. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în Cula.

I-am povestit totul, de când auzisem pentru prima oară de Manuscris. Sentimentul de euforie pe care îl trăisem pe munte mi se părea pretenţios acum, aşa că de-abia l-am pomenit. Spre marea mea surprindere însă, Sanchez m-a întrebat imediat exact despre asta.

— Şi ce spui că ai făcut după ce a plecat soldatul?

— Am stat acolo câteva ore, am spus. M-a simţit uşurat, ca să zic aşa.

— Ce altceva ai simţit?

Am ezitat, apoi m-am hotărât să încerc o descriere.

— E greu de spus. Am simţit o conectare euforică la totul, un sentiment total de siguranţă şi încredere. Nu mai simţeam nici oboseala…

A zâmbit.

— Ai trăit o experienţă mistică. Mulţi oameni au relatat astfel de experienţe în pădurea de lângă pisc.

Am dat din cap.

S-a întors şi m-a privit drept în faţă.

— Aceasta este experienţa povestită de misticii tuturor religiilor. Ai citit vreodată ceva despre asta?

— Puţin, acum câţiva ani.

— Dar până ieri era doar un concept teoretic.

— Da, cred că aşa era.

Un tânăr călugăr s-a apropiat de noi şi m-a salutat cu un gest, şoptind apoi ceva la urechea lui Sanchez. Acesta a făcut, la rândul său, un gest afirmativ şi tânărul s-a îndepărtat. Sanchez i-a urmărit fiecare pas. Tânărul a traversat curtea şi a intrat într-un fel de părculeţ. Am remarcat că şi acel loc era extraordinar de curat şi plin de diferite plante. Tânărul s-a îndreptat spre câteva colţişoare, căutând parcă ceva - gândeam eu - apoi într-unul din ele chiar s-a aşezat. Părea să fie angajat într-un program dinainte stabilit.

Sanchez a zâmbit mulţumit, apoi şi-a îndreptat atenţia către mine.

— Cred că nu eşti în siguranţă dacă încerci să te întorci acum. Voi vedea care e situaţia şi voi încerca să aflu câte ceva despre prietenii tăi.

S-a ridicat.

— Trebuie să-mi văd de treabă. Te rog să nu te îndoieşti că te vom ajuta, atât cât ne va sta în putinţă. Relaxează-te şi acomodează-te cu locul. Este nevoie să-ţi recuperezi puterile.

Am fost perfect de acord.

A scos apoi din buzunar un sul de hârtii şi mi le-a dat.

— Acestea sunt A Cincea Viziune. Vorbeşte despre experienţe de genul celor trăite de tine. Cred că va fi interesant.

Am luat hârtiile, ezitând, în timp ce el a continuat:

— Ce ai înţeles din ultima Viziune despre care ai citit?

Am ezitat din nou. Nu vroiam să mă gândesc nici la Manuscris, nici la Viziuni. Într-un târziu am spus:

— Că oamenii sunt implicaţi într-un fel de competiţie pentru energia celorlalţi. Când putem să-i convingem pe alţii să fie de acord cu noi, ei se identifică cu noi şi energia lor vine către noi, făcându-ne să ne simţim mai puternici.

A zâmbit.

— Deci problema e că fiecare vrea să controleze şi să manipuleze alţi oameni pentru energie, pentru că simte când aceasta scade sub anumite niveluri, nu?

— Da.

— Dar există şi o altă soluţie, un alt tip de energie?

— Acest lucru este numai lăsat să se înţeleagă acolo.

A dat din cap şi a intrat în biserică.

Timp de câteva momente m-am aplecat, sprijinindu-mi coatele de genunchi, fără să mă uit la traducere. Continuam să ezit. Evenimentele ultimelor două zile atenuaseră mult entuziasmul meu şi preferam să mă gândesc la întoarcerea în Statele Unite. În părculeţ, tânărul se ridicase şi se deplasase încet spre alt loc, la vreo douăzeci de metri de locul unde stătuse înainte. Se aşezase din nou cu faţa către mine.

Începea să mă intrige ceea ce făcea el. Probabil că executa ceva ce era scris în Manuscris. M-am apucat să citesc.

Se descria acolo o nouă înţelegere, cunoscută de mult timp sub denumirea de „conştiinţă mistică”. În ultimele decade ale secolului al douăzecilea - se spunea - conştienţa va fi cunoscută în mod concret, aşa cum a fost demonstrat de practicienii ezoterici ai mai multor religii. Pentru majoritatea, conştienţa a rămas doar un concept intelectual, despre care se tot discută. Dar pentru un număr tot mai mare de oameni, această conştiinţă va deveni o experienţă reală, pentru că ei vor cunoaşte că această experienţă este o cheie pentru încheierea conflictelor dintre oameni, pentru că în timpul desfăşurării ei omul captează energie din altă sursă - o sursă pe care, mai încolo, o vom utiliza la dorinţă.

M-am oprit din citit şi am privit din nou spre tânărul călugăr. Ochii îi erau deschişi şi părea să privească direct spre mine. Am dat din cap. Nu vedeam, la distanţă,

amănunte ale figurii lui. Spre surprinderea mea, a dat şi el din cap şi mi-a zâmbit. Apoi s-a ridicat şi a pornit spre stânga, făcându-mi semn spre o căsuţă din direcţia aceea. Mi-a evitat privirea şi a intrat.

În spatele meu s-au auzit paşii lui Sanchez, care ieşea din biserică. A zâmbit, apropiindu-se de mine.

— N-a durat prea mult, a spus el. Vrei să vezi împrejurimile?

— Aş vrea, am spus. Spune-mi ceva despre părculeţ, am continuat, arătând spre locul din care plecase tânărul.

— Să mergem acolo.

Cum mergeam prin curte, Sanchez mi-a spus că misiunea avea o vârstă de aproape o sută de ani şi fusese fondată de către un misionar spaniol, care simţise că îi va putea converti pe indieni folosindu-se de inima acestora şi nu de săbii. Modul lui de abordare fusese încununat de succes, a continuat Sanchez, şi, fie datorită acestui succes, fie din cauza depărtării locului, misionarul fusese lăsat să-şi urmeze calea.

— Noi urmăm tradiţia lui şi căutăm adevărul în interior, a spus Sanchez.

Parcul era minunat. Câteva hectare de pădure deasă fuseseră defrişate şi apoi cultivate cu arbuşti şi flori, printre care şerpuiau pârâiaşe mărginite de pietre rotunde de râu. Plantele erau perfecte, fiecare formă era pusă în valoare cum nu se poate mai bine.

— Unde ai vrea să ne aşezăm? a întrebat Sanchez.

Am privit în jur, căutând o variantă. În faţă erau câteva parcele cu flori. Spaţii deschise, înconjurate de plante minunate, pietre şi copaci de forme şi mărimi diferite. Spre stânga, acolo unde stătuse tânărul, se vedeau mai multe pietre, răsărind printre plante.

— Ce spui de locul acesta? am spus, cu un gest.

A dat afirmativ din cap, aşa că ne-am aşezat acolo. Sanchez a respirat profunde de câteva ori. Apoi m-a privit.

— Mai povesteşte-mi despre experienţa ta de pe munte…

Iar am ezitat.

— Nu ştiu ce să mai spun. Nu a durat prea mult.

Preotul m-a privit cu gravitate.

— Faptul că s-a terminat şi că iar ţi s-a făcut frică, nu neagă importanţa acelei experienţe, nu crezi? Poate că este un lucru care trebuie redobândit.

— Poate, am spus eu. Dar îmi este greu să mă concentrez asupra dimensiunii mele cosmice, atunci când cineva încearcă să mă omoare.

A râs, apoi m-a privit cu căldură.

— Voi studiaţi Manuscrisul aici, la misiune? am întrebat.

— Da, a răspuns Sanchez. Îi învăţăm pe alţii cum să caute acel gen de experienţă despre care am vorbit. Nu te superi dacă vei retrăi acele clipe, nu?

O voce din curte ne-a întrerupt. Cineva îl striga pe Sanchez. Acesta s-a scuzat şi a plecat. Am rămas singur, privind aleile şi pietrele din jur, defocalizându-mi privirea. În jurul tufişului cel mai apropiat vedeam cu greutate puţină lumină, dar în jurul pietrelor nu se distingea nimic.

L-am văzut pe Sanchez întorcându-se.

— Trebuie să plec, a spus când a ajuns lângă mine. Am o întâlnire în oraş şi poate voi afla ceva despre prietenii tăi, sau măcar despre cât de sigur ar fi să pleci acum.

— Bine. Te întorci astăzi?

— Nu cred. Mai degrabă mâine dimineaţă.

Probabil că făcusem o figură speriată, pentru că a continuat, punându-mi o mână pe umăr.

— Nu-ţi fă griji. Aici eşti în siguranţă. Simte-te ca acasă. Plimbă-te. Poţi să stai de vorbă cu oricare dintre preoţi şi călugări, dar trebuie să înţelegi că unii vor fi mai receptivi decât alţii, acest lucru depinzând de nivelul dezvoltării lor.

Am zâmbit.

Sanchez a pornit la drum într-o camionetă veche. Eu am rămas mai multe ore în parc, fericit că aveam un răgaz să-

mi adun gândurile şi întrebându-mă dacă Wil şi Marjorie erau bine, sănătoşi. De câteva ori mi-a trecut prin faţa ochilor imaginea bărbatului ucis, dar m-am luptat cu această amintire cât am putut, încercând să-mi păstrez calmul.

Cam pe la prânz am văzut câţiva călugări pregătind o masă mare în curte. Alţi zece au apărut mai târziu şi s-au apucat cu toţii să mănânce acolo, aşezându-se la întâmplare pe bănci. Cei mai mulţi îşi zâmbeau cu amabilitate, dar nu se vorbea prea mult. Unul dintre ei mi-a făcut semn.

M-am dus şi eu în curte şi m-am servit cu porumb şi fasole. Toţi păreau foarte conştienţi de prezenţa mea, dar nimeni nu-mi vorbea. Am făcut câteva aprecieri la adresa mâncării, dar cuvintele mele au întâmpinat numai zâmbete şi gesturi politicoase. Dacă încercam contactul vizual direct, ceilalţi îşi coborau privirile.

M-am aşezat pe o bancă singur şi am mâncat. Mâncarea era fără sare, dar foarte bine asezonată cu mirodenii. La sfârşitul prânzului, când fiecare şi-a lăsat farfuria goală pe masă, din biserică a mai apărut un călugăr şi s-a apucat să mănânce în grabă. După ce a terminat, a privit în jur şi a venit să se aşeze lângă mine. L-am recunoscut ca fiind tânărul de mai devreme. Mi-a vorbit într-o engleză destul de aproximativă.

— Pot să stau lângă tine, pe bancă?

— Sigur că da.

S-a aşezat şi a continuat să mănânce, ridicându-şi privirea spre mine din când în când. Era scund, subţire şi foarte brunet.

— Ţi-a plăcut mâncarea? m-a întrebat.

Îmi ţineam încă farfuria în poală.

— Da, am spus.

Am observat că mesteca mâncarea încet şi atent şi m-a izbit ideea că-i văzusem pe toţi ceilalţi făcând exact la fel.

— Legumele pe care le-am mâncat cresc aici, la misiune? am întrebat.

A ezitat puţin înainte de a răspunde.

— Da. Mâncare este foarte importantă.

— Faceţi meditaţie cu plantele?

M-a privit, evident foarte surprins.

— Ai citit Manuscrisul? m-a întrebat.

— Da. Primele patru Viziuni.

— Ai pregătit şi crescut hrană cu mâna ta?

— O, nu, doar am aflat despre toate astea.

— Vezi câmpurile de energie?

— Da, uneori.

Am rămas tăcuţi câteva minute.

— Hrana este primul mod în care se poate câştiga energie, a spus.

Am dat din cap.

— Dar pentru a putea absorbi energia din hrană, aceasta trebuie să fie îngrijită, curată… Da… Şi să fie apreciată…

Părea să caute cuvântul potrivit.

— … savurată, a spus. Gustul este o poartă de trecere. Trebuie să apreciezi gustul. Acesta este rostul rugăciunii dinainte de masă. Nu e mulţumirea, ci e transformarea hrănirii într-o experienţă sfântă, pentru ca energia din hrană să intre în corpul tău.

M-a privit intens, căutând să vadă dacă am înţeles.

Am dat din cap, fără să mai comentez. Părea gânditor.

Ceea ce-mi spusese, mă gândeam, se referea la aprecierea hranei ca scop ultim al obiceiului religios de a mulţumi şi de a fi recunoscător, rezultatul fiind o mai înaltă energizare ca urmare a hrănirii.

— Dar hrănirea e numai primul pas, a continuat el. După ce energia individuală creşte în acest fel, devii mai sensibil la energia tuturor lucrurilor şi înveţi cum să atragi către tine această energie, fără însă a mânca.

Am dat din cap afirmativ.

— Tot ce e în jurul nostru - a continuat - conţine energie. Dar fiecare în alt mod, specific. De aceea unele lucruri amplifică energia mai mult decât altele. Depinde în ce măsură caracteristicile tale se potrivesc cu cele de acolo.

— Asta făceai mai devreme? Îţi amplificai energia?

A părut mulţumit.

— Da.

— Şi cum făceai asta?

— Trebuie să fii deschis pentru a te putea conecta, pentru a putea utiliza sentimentul de apreciere. Ca atunci când vezi câmpurile. Apoi faci un pas înainte, adică sugerezi senzaţia că eşti „plin”.

— Nu sunt sigur că te înţeleg bine.

S-a încruntat puţin, din pricina rigidităţii mele.

— Nu vrei să mergem în parc? Îţi voi arăta.

— Bine, am spus.

L-am urmat prin curte, spre parc. Ajuns acolo, s-a oprit şi a privit în jur, de parcă urmărea ceva anume.

— Acolo, a spus, arătând spre un loc mărginit de pădurea deasă.

Am pornit pe potecă, printre tufişuri. A ales un loc în faţa unui copac foarte înalt, care creştea între pietre. Rădăcinile încolăceau bolovanii, înainte de a ajunge în pământ. Flori de tot felul creşteau şi ele printre pietre şi rădăcini şi simţeam parfumul lor suav. Pădurea care mărginea locul era densă şi verde.

Călugărul mi-a făcut semn să mă aşez într-un locşor, cu faţa spre copac. S-a aşezat şi el lângă mine.

— Nu-i aşa că acest copac este minunat? m-a întrebat.

— Da.

— Atunci… oh… poţi să-l simţi…

Din nou părea că se chinuie să găsească un cuvânt. S-a gândit o secundă, apoi a continuat:

— Părintele Sanchez mi-a povestit despre experienţa ta de pe munte. Îţi mai aminteşti cum te-ai simţit?

— Da. Uşor, sigur, conectat.

— În ce fel conectat?

— Nu-i uşor de spus, am răspuns. Ca şi cum întreaga panoramă era o parte din mine.

— Dar care era senzaţia?

M-am gândit câteva clipe. Care era senzaţia? Dintr-o dată, ea a revenit.

— Iubirea, am spus. Cred că am simţit iubire pentru tot.

— Da, a spus el. Asta e. Încearcă să simţi acest lucru faţă de copac.

— Stai puţin, am protestat. Iubirea e ceva care se întâmplă. Nu mă pot forţa să iubesc ceva anume.

— Dar nu te forţezi să iubeşti, a spus el. Permiţi iubirii să intre în tine. Însă pentru a face asta, trebuie să-ţi concentrezi mintea pentru a-ţi aminti cum a fost atunci şi să încerci să simţi din nou acelaşi lucru.

M-am uitat la copac şi am încercat să-mi amintesc emoţiile de pe munte. Încet, încet, am început să-i apreciez forma, prezenţa şi admiraţia mea a crescut, până când am simţit chiar emoţia iubirii. Sentimentul era identic cu cel pe care, copil fiind, îl simţeam faţă de mama mea, sau în adolescenţă, faţă de vreo fetiţă care se întâmpla să fie obiectul adoraţiei mele nevinovate. Chiar dacă priveam un copac, această iubire exista ca un sentiment general, de suport al celorlalte lucruri, de fond. Eram îndrăgostit de totul.

Tânărul călugăr s-a îndepărtat la câţiva paşi şi m-a privit intens.

— Foarte bine, a spus. Primeşti energie.

Am observat că se uita uşor defocalizat.

— Cum îţi dai seama? am întrebat.

— Văd câmpul tău crescând.

Am închis ochii şi am încercat să evoc sentimentele intense pe care le avusesem pe munte, dar n-am reuşit să repet acea experienţă. Lucrurile erau la fel, dar nu la fel de

intense ca atunci. Eşecul m-a făcut să simt o oarecare frustrare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat preotul. Energia ta a scăzut.

— Nu ştiu, am spus. Pur şi simplu n-a fost la fel ca înainte.

M-a privit, întâi amuzat, apoi cu nerăbdare.

— Ceea ce ai trăit pe munte a fost un dar, o sclipire, o străfulgerare spre calea cea nouă. Acum trebuie să înveţi să obţii acea experienţă singur, puţin câte puţin.

S-a mai îndepărtat puţin şi a spus:

— Mai încearcă o dată.

Am închis ochii şi am încercat din nou. Emoţia m-a năpădit iarăşi. Am rămas aşa, încercând să amplific senzaţia puţin câte puţin. Am privit copacul.

— Foarte bine, a spus călugărul dintr-o dată. Primeşti energie şi în acelaşi timp dăruieşti energie copacului.

L-am privit uluit.

— Dau energie copacului?

— Când apreciezi frumuseţea şi unicitatea lucrurilor, mi-a explicat el, atunci primeşti energie. Când ajungi la un nivel la care simţi iubire, atunci poţi să trimiţi energie înapoi, după cum doreşti.

*

* *

Doi călugări m-au salutat cu un gest politicos atunci când am intrat în casă. Focul trosnea în cămin şi câteva lămpi cu petrol luminau încăperea. Aerul mirosea a supă de zarzavat şi cartofi. Pe masă se aflau un vas de ceramică, câteva linguri şi o tavă cu patru felii de pâine.

Unul dintre călugări a ieşit fără să mă privească. Celălalt privea la o oală mare de tuci, care stătea pe un suport, lângă foc, cu polonicul în ea. În cele din urmă, l-am auzit

spunând:

— Mai doreşti ceva?

— Nu, cred că nu. Mulţumesc.

M-a salutat şi a ieşit şi el, lăsându-mă singur. Am ridicat capacul oalei: supă de cartofi. Mirosea îmbietor. Mi-am pus câteva linguri şi m-am aşezat la masă, desfăcând traducerea de la Sanchez în faţa mea, cu intenţia de a o citi. Dar supa era atât de bună, încât m-am concentrat în întregime asupra hrănirii. După ce am terminat, am lăsat toate vasele într-un coş şi am rămas uitându-mă parcă hipnotizat, la foc, până ce flăcările au scăzut aproape de tot. Apoi am stins lămpile şi m-am dus la culcare.

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit devreme, proaspăt şi odihnit. Boarea dimineţii inunda toată curtea. Am făcut focul din nou. Eram pe punctul de a căuta ceva de mâncare prin bucătărie, când am văzut pe fereastră camioneta lui Sanchez apropiindu-se.

Am ieşit şi l-am văzut coborând, cu un sac de voiaj într-o mână şi câteva pachete în cealaltă.

— Am noutăţi, a spus, făcându-mi semn să-l urmez înapoi în casă.

Au apărut câţiva călugări cu lipii de mălai, cornuri şi fructe uscate. Sanchez i-a salutat, apoi, după plecarea lor, s-a aşezat cu mine la masă.

— Am participat la o întâlnire a călugărilor Consiliului Sudului, a spus el. Ne-am adunat acolo ca să vorbim despre Manuscris, tocmai ca urmare a acţiunilor agresive ale guvernului. Este prima oară când un grup de preoţi a avut o adunare publică în sprijinul documentului şi tocmai începuseră discuţiile, când un reprezentant al guvernului a cerut să participe şi el.

S-a oprit şi a luat câteva îmbucături, mestecând cu atenţie.

— Acesta, a continuat, ne-a asigurat că singurul scop al guvernului este să protejeze Manuscrisul împotriva

exploatării lui din exterior. Ne-a cerut să sprijinim autorizarea copiilor deţinute de către cetăţenii peruani, să înţelegem necesitatea acestor reglementări şi să predăm toate traducerile pe care le avem. A promis că ne vor fi distribuite imediat de către guvern copii autorizate.

— Şi aţi predat traducerile?

— Bineînţeles că nu!

Am tăcut amândoi preţ de câteva minute. M-am concentrat asupra gustului mâncării.

— I-am cerut explicaţii despre violenţele din Cula - a continuat Sanchez - şi el ne-a spus că a fost o reacţie necesară împotriva unui om pe nume Jensen, care strânsese în jurul lui agenţi ai străinătăţii şi plănuia să găsească şi să fure o parte nedescoperită a Manuscrisului şi să o scoată din Peru. Aşa că guvernul nu a avut altă soluţie decât arestarea lui şi a grupului. Nu s-au menţionat numele prietenilor tăi.

— L-ai crezut?

— Nu, şi nici unul dintre noi n-a făcut-o. După plecarea lui, ne-am continuat discuţiile. Am hotărât să urmăm calea rezistenţei tăcute. Vom continua să facem copii şi să le răspândim, dar cu multă atenţie.

— Dar capii bisericii vă lasă să faceţi asta? am întrebat.

— Nu ştiu, a spus Sanchez. Mai marii bisericii dezaprobă Manuscrisul şi nu şi-au bătut prea mult capul până acum să afle cine este implicat şi cine nu în această chestiune. Problema noastră principală este un cardinal pe nume Sebastian, care are reşedinţa undeva, în nord. El este cel mai gălăgios opozant al Manuscrisului şi este şi foarte influent. Dacă va convinge conducerea ţării să dea declaraţii mai dure, noi ne vom afla în faţa unei decizii foarte, foarte importante.

— Şi de ce se opune atât de vehement Manuscrisului?

— Îi este frică.

— Frică de ce?

— Nu am mai vorbit de multă vreme cu el şi când am făcut-o a evitat întotdeauna subiectul Manuscrisului. Dar eu cred că el vede rolul omului în cosmos ca fiind al unui ignorant în cele spirituale, înaintând numai şi numai prin credinţă. Crede că Manuscrisul va submina starea de fapt şi ordinea autorităţilor în lume.

— Şi cum să facă asta?

A zâmbit dând din cap.

— „Adevărul vă va face liberi…”

Îl priveam, încercând să înţeleg ce vroia să spună cu asta, mestecând gânditor ultimele bucăţele de pâine ale micului dejun. A mai mâncat şi el puţin, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului.

— Pari mult mai puternic, a spus. Ai vorbit cu cineva de aici?

— Da. Am învăţat de la unul din călugări metoda de comuniune energetică. Nu cred că i-am reţinut numele… Era în parc ieri dimineaţă, când noi vorbeam în curte. Ne-am întâlnit mai târziu şi mi-a arătat cum să absorb şi să proiectez energie.

— Se numeşte John, a spus Sanchez şi mi-a făcut semn să continui.

— A fost o experienţă uimitoare. Amintindu-mi sentimentul de iubire, am putut să mă deschid. Am petrecut apoi toată ziua făcând asta. N-am ajuns la înălţimea trăirii de pe munte, dar nici departe de ea nu am fost.

Sanchez a părut dintr-o dată mai serios.

— Rolul iubirii a fost greşit înţeles multă vreme. Iubirea nu este ceva ce noi trebuie să facem ca să fim buni, sau ca să facem lumea să fie mai bună, sau pentru că am avea vreo responsabilitate abstractă, sau pentru că ar fi bine să mai uităm de hedonism. Conectarea la energie este incitare, apoi euforie, apoi iubire. Găsirea energiei care să menţină această stare de iubire ajută în mod sigur lumea,

dar ne ajută în primul rând pe noi, într-un mod mult mai direct. Este cel mai hedonist lucru pe care îl putem face.

Am fost de acord. S-a îndepărtat de mine, privindu-mă cu atenţie.

— Şi cum arată câmpul meu? am întrebat.

— Mult mai mare. Cred că te simţi foarte bine.

— Da.

— Bine. Asta facem noi aici.

— Mai spune-mi câte ceva.

— Pregătim călugării pentru a pleca în munţi, să lucreze cu indienii. Este o activitate solitară şi pentru asta trebuie să fie foarte puternici. Toţi cei de aici au fost aleşi cu foarte mare grijă, sunt urmăriţi cu tot atâta atenţie şi au în comun faptul că fiecare a trăit cel puţin o experienţă mistică. Eu studiez acest tip de experienţă de mulţi ani - a continuat Sanchez - chiar înainte ca Manuscrisul să fi fost descoperit şi sunt convins că în momentul în care un om întâlneşte trăirea mistică, revenirea în această stare şi ridicare nivelului personal de energie în acest mod se va face cu mai mare uşurinţă. Şi alţii se pot conecta, dar durează mai mult. O amintire puternică a acestei experienţe, pe care cred că şi tu ai dobândit-o, uşurează mult repetarea ei. După asta se poate construi, încetul cu încetul.

— Cum arată câmpul energetic al unei persoane în timpul acestei experienţe?

— Creşte mult şi îşi schimbă culoarea.

— Îşi schimbă culoarea?

— Da, de la un alb murdar spre verde şi albastru. Dar lucrul cel mai important este că acest câmp se extinde. De exemplu, în timpul experienţei tale mistice de pe munte, s-a extins în tot universul. Te-ai conectat şi ai absorbit energie din tot cosmosul, apoi ai răspândit energia ta pretutindeni. Îţi aduci aminte ce ai simţit?

— Da, am spus. Am simţit ca şi cum întregul univers era corpul meu şi eu eram doar capul său, ca să fiu mai exact,

doar ochii.

— Da, a spus el, şi în acel moment câmpul tău energetic şi cel al universului erau una. Universul era corpul tău.

— Ciudată amintire am despre acel moment, am continuat. Am avut impresia că-mi aduc aminte cum a evoluat acest mare trup al meu - universul. Parcă aş fi fost acolo. Am văzut primele stele formându-se din hidrogen, am văzut materia complexă, evoluând din generaţii şi generaţii de sori. Dar nu am văzut materia în sine, ci doar vibraţii de energie, care evoluau gradat în stări mai înalte şi mai complexe. Apoi a apărut viaţa şi a evoluat, până la apariţia omului…

M-am oprit dintr-o dată şi Sanchez mi-a observat schimbarea de dispoziţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Aici s-a oprit evocarea acelei evoluţii, am spus. La om. Simţeam că trebuie să continue cumva, dar nu-mi dădeam seama cum.

— Evoluţia continuă. Oamenii duc înainte devenirea universului spre forme de vibraţie mult mai înalte şi complexe.

— Cum?

A zâmbit, dar nu mi-a răspuns.

— Hai să lăsăm asta pentru mai târziu. Am puţină treabă. Ne vedem peste vreo oră, sau poate două.

Am dat din cap. A luat un măr de pe masă şi a ieşit. Am ieşit şi eu, ca să fac câţiva paşi prin curte. Mi-am amintit apoi de copia celei de A Cincea Viziuni, pe care o aveam în dormitor şi m-am întors să o iau. Mai devreme mă gândisem la pădurica în care îl întâlnisem pe Sanchez. Chiar obosit şi speriat fiind, observasem frumuseţea aparte a acelui loc. M-am dus şi m-am aşezat exact unde stătuse Sanchez.

Sprijinindu-mi spatele de un copac, mi-am limpezit mintea, privind în jur câteva minute. Dimineaţa era

strălucitoare şi o briză uşoară adia, mişcând crengile de deasupra capului meu. Aerul era proaspăt. Am respirat adânc de câteva ori. Am deschis apoi Manuscrisul, căutând pagina unde mă oprisem din citit, dar, înainte să o fi găsit, am auzit zgomotul unui motor de camion.

M-am întins lângă copac şi am încercat să ghicesc direcţia din care venea zgomotul. Venea dinspre misiune. Era camioneta lui Sanchez, cu el la volan.

— M-am gândit că ai putea fi aici, a spus, oprind în apropierea locului în care stăteam. Urcă! Trebuie să plecăm.

— Ce se întâmplă? am întrebat, urcându-mă pe locul din dreapta.

A pornit pe drumul principal

— Unul dintre călugări mi-a povestit ceva ce a auzit în sat. Oficiali din guvern se informează de unde apucă despre mine şi despre misiunea pe care o conduc.

— Ce crezi că urmăresc?

M-a privit în ochi, liniştit.

— Nu ştiu, să zicem că nu mai sunt aşa de sigur cum eram, că ne vor lăsa în pace. M-am gândit să plecăm în munţi, ca măsură de precauţie. Unul dintre călugării mei locuieşte lângă Machu Picchu. E vorba despre părintele Carl. În casa lui vom sta în siguranţă, până când lucrurile se vor clarifica.

A zâmbit:

— Oricum doream să vezi Machu Picchu.

O umbră de îndoială m-a pătruns: dacă se ducea să mă predea… M-am hotărât să fiu foarte atent până când voi fi mai stăpân pe situaţie.

— Ai terminat de citit? m-a întrebat.

— Aproape.

— Ai vrut să ştii despre evoluţia omului. Ai terminat partea aceea?

— Nu.

Şi-a întors ochii de la drum spre mine. M-am făcut că nu observ.

— Ai vreo problemă? m-a întrebat.

— Nu, am spus. Cât facem până la Machu Picchu?

— Cam patru ore.

Aş fi vrut să rămân tăcut şi să-l las pe Sanchez să vorbească, sperând că se va da de gol, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea în ceea ce priveşte evoluţia.

— Care este deci evoluţia următoare a omului? am întrebat.

M-a privit lung.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, am spus. Dar când eram sus pe munte, mi-am dat seama că este în legătură cu acele coincidenţe pline de înţeles despre care vorbeşte Prima Viziune.

— Aşa este, a spus el, asta trebuie să se potrivească şi cu celelalte Viziuni, nu?

Eram confuz. Aproape că înţelegeam, dar nu ştiam cum să o spun în cuvinte. Am rămas tăcut.

— Gândeşte-te cum se succed Viziunile, a spus. *Prima Viziune* apare atunci când luăm în serios coincidenţele. Aceste coincidenţe ne fac să simţim că există ceva spiritual, ceva care lucrează dincolo de tot ce facem. *A Doua Viziune* statuează această conştiinţă ca pe ceva foarte real. Vedem că am fost preocupaţi doar cu supravieţuirea din punct de vedere material, focalizaţi pe controlul siguranţei propriei noastre situaţii în univers şi ştim că deschiderea de acum aruncă o lumină clară asupra a ceea ce se întâmplă de fapt. *A Treia Viziune* iniţiază o nouă perspectivă asupra vieţii. Defineşte universul fizic ca fiind pur energetic, format din ceva care răspunde întrucâtva modului nostru de gândire. Cea de *A Patra Viziune* aduce la vedere tendinţa umană de a fura energie de la alţi oameni, controlându-i, luându-le minţile. O crimă pe care o comitem deseori, pentru că ne simţim goliţi de energie, în imposibilitate de a mai face

ceva. Această lipsă de energie poate fi rezolvată, evident, prin conectare la surse mai înalte. Universul ne poate furniza tot ce ne trebuie, doar să ne deschidem către el. Aceasta este revelaţia celei de *A Cincea Viziuni*. În ceea ce te priveşte pe tine, ai avut o experienţă mistică, prin care ai văzut o clipă măreţia energiei pe care o poţi dobândi. Această stare este ca un salt înaintea tuturor lucrurilor, ca o străfulgerarea asuprea viitorului. Nu o putem menţine prea mult. Odată ce încercăm să vorbim cu ceilalţi - care operează cu stări de conştiinţă normale - sau încercăm să trăim într-o lume în care se mai întâmplă conflicte, suntem scoşi din această stare superioară şi cădem înapoi, la nivelul nostru mai vechi. Apoi, trebuie să recâştigăm, pas cu pas, ceea ce am zărit pentru o fracţiune de secundă şi să reîncepem progresul spre conştiinţa ultimă. Dar pentru a face asta, trebuie să învăţăm să ne umplem cu energie în mod conştient, pentru că această energie aduce coincidenţele şi acestea ne ajută să stabilizăm noul nivel, să îl permanentizăm.

Trebuie că l-am privit foarte încurcat, pentru că a continuat:

— Gândeşte-te, când ni se întâmplă ceva mai presus de posibilitatea noastră de a evolua în viaţă, devenim mai conştienţi. Simţim că atingem ceva către care ne duce destinul. Când se întâmplă asta, se stabileşte în noi nivelul energetic care a produs această coincidenţă. Putem fi scoşi de pe acest nivel şi astfel ne putem pierde energia, dacă ne este teamă, dar acel nivel rămâne ca o limită pe care o vom putea recâştiga relativ uşor. Am devenit altfel de indivizi, cu totul noi. Existăm la un alt nivel energetic mai înalt, la un nivel - să nu uiţi - de vibraţie mai înaltă. Vezi acum care este procesul? Ne încărcăm, creştem, ne încărcăm şi creştem din nou. Aşa continuăm noi, oamenii, evoluţia universului către vibraţii tot mai înalte.

S-a oprit o clipă, părând că se gândeşte să adauge ceva.

— Această evoluţie s-a întâmplat inconştient de-a lungul istoriei omenirii. Aşa se explică progresul civilizaţiei, „creşterea” oamenilor, durata mai mare de viaţă şi altele. Acum, noi trecem prin toată această evoluţie în mod conştient. Asta ne spune Manuscrisul. Despre asta este vorba în această „mutaţie” spre conştiinţă spirituală a omenirii.

Ascultam cu foarte mare atenţie, fascinat de spusele lui Sanchez.

— Deci tot ce trebuie să facem noi este să ne încărcăm cu energie, cum am învăţat de la John şi atunci coincidenţele vor fi mai consistente?

— Cam aşa ceva, dar nu e aşa de uşor cum s-ar putea crede. Înainte de a ne conecta în permanenţă la energia aceasta, mai avem un obstacol de trecut. Următoarea Viziune, *A Şasea*, vorbeşte despre această problemă.

— Şi anume?

M-a privit direct în ochi.

— Trebuie să ne punem faţă în faţă cu propriul nostru mod de a-i controla pe alţii. Aminteşte-ţi, *A Patra Viziune* revelează faptul că omul a avut întotdeauna nevoie de energie şi a căutat să-i controleze pe alţii pentru a o dobândi. *A Cincea Viziune* spune că există şi surse alternative, dar nu putem fi conectaţi permanent la ele, atâta timp cât nu suntem conştienţi de metoda pe care noi, ca indivizi, o utilizăm pentru a-i controla pe alţii. Ori de câte ori cădem în acest prost obicei, ne deconectăm de la sursă. A scăpa de acest obicei nu e un lucru uşor, pentru că la început o facem întotdeauna inconştient. Cheia reuşitei este conştientizarea totală şi aceasta se face identificând felul nostru de a-i controla pe ceilalţi, control pe care l-am instituit încă din copilărie, pentru a atrage atenţia, pentru a face energia să vină către noi. Acest lucru l-am repetat toată viaţa. Eu numesc asta teatrul nostru de control inconştient. Spun „teatru” pentru că este o scenă familiară,

ca o scenă de film, pentru care ne scriem scenariul de tineri. Apoi repetăm mereu scena, zilnic, fără a fi conştienţi de asta. Tot ceea ce ştim este că ni se întâmplă mereu aceleaşi lucruri. Şi problema e că tot repetând o singură scenă la nesfârşit, celelalte scene din filmul adevărat al vieţii noastre - marea aventură marcată de coincidenţe - nu se mai pot desfăşura. *Noi* oprim filmul atunci când repetăm acest mic teatru pentru a-i manipula pe alţii, pentru a le lua energia.

Sanchez a încetinit puţin, încercând să ocolească nişte gropi de pe şosea. Mi-am dat seama că sunt frustrat. Nu ştiam cum funcţionează un teatru de control. Vroiam să-i vorbesc lui Sanchez, dar nu puteam... Mă simţeam încă la o oarecare distanţă faţă de el şi nu mă grăbeam să-l las să mă cunoască mai bine.

— Ai înţeles? m-a întrebat.

— Nu ştiu, am spus, tăios. Nu ştiu dacă am şi eu micul meu teatru de control.

M-a privit cu mare căldură şi a chicotit cu zgomot.

— Nu mai spune! Atunci de ce eşti mereu atât de distant?

LUMINĂ ASUPRA TRECUTULUI

Înainte, drumul se îngusta şi cotea strâns în jurul peretelui stâncos. Camioneta a călcat pe câteva pietre căzute de sus şi a intrat în curbă. Dedesubt, culmile masive, cenuşii, ale Anzilor, se înălţau deasupra cohortelor de nori albi ca zăpada.

L-am privit pe Sanchez. Era încordat, aplecat asupra volanului. Cea mai mare parte a zilei ne chinuiserăm printre pietre căzute, pe drumuri abrupte, îngustate de alunecări. Mă gândisem de mai multe ori să deschid discuţia despre subiectul teatrului de control, dar mi s-a părut nepotrivit. Sanchez avea nevoie de fiecare strop de energie pentru condus şi, mai ales, nu-mi era foarte clar ce anume vroiam să întreb. Citisem restul traducerii celei de A Cincea Viziuni, care relata exact ceea ce aflasem şi eu mai devreme. Ideea de a scăpa de vechiul stil de a controla părea a fi de dorit, mai ales dacă mi-ar fi accelerat evoluţia, dar încă nu-mi dădeam seama cum lucrează teatrul de control, ce efecte are.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Sanchez.

— Am terminat de citit *A Cincea Viziune*. Mă gândeam la teatrul pe care îl joacă fiecare. Dacă e să-mi amintesc despre mine, teatrul meu are de-a face cu ideea de a fi distant, presupun.

Nu mi-a răspuns. Privea cu atenţie drumul. La mai puţin de o sută de metri înainte, şoseaua era blocată de un camion mare. Un bărbat şi o femeie şedeau pe nişte pietre,

lângă camion. Ne-am privit miraţi.

Sanchez a oprit camioneta şi, evaluând situaţia, a zâmbit.

— Pe femeie o cunosc. E Julia. Totul e în ordine, putem să le vorbim.

Amândoi erau scunzi şi bruneţi, păreau autohtoni. Femeia era mai în vârstă, aproape de cincizeci de ani, iar bărbatul nu avea mai mult de treizeci. Julia a venit în întâmpinarea noastră. Ne-am dat jos din maşină.

— Părinte Sanchez! a spus ea, apropiind-se.

— Ce mai faci, Julia? a replicat Sanchez.

S-au îmbrăţişat, apoi am fost prezentat Juliei. Ea, în schimb, ni l-a prezentat pe tovarăşul ei de drum, Rolando.

Fără alte vorbe, Julia şi Sanchez s-au întors cu spatele la noi şi au pornit spre bolovanii pe care stătuseră cei doi mai înainte. Rolando m-a privit cu atenţie, dar eu, instinctiv, am pornit-o după Julia şi Sanchez. El m-a urmat, uitându-se încă la mine, de parcă vroia ceva anume. Părul îi era des, trăsăturile tinere, aspectul îi era destul de dur. Din cine ştie ce motiv, am simţit teamă faţă de el.

De câteva ori, mergând pe marginea drumului, mi s-a părut că vrea să înceapă să vorbească, dar de fiecare dată am privit în altă direcţie şi am grăbit pasul. Aşa că a rămas tăcut. Când am ajuns lângă camionul oprit, m-am aşezat într-un loc îngust, astfel încât el nu mai avea cum să stea lângă mine. Julia şi Sanchez stăteau pe un bolovan, la douăzeci de metri mai sus, pe munte.

Rolando s-a aşezat cât de aproape a putut. Deşi privirea lui care mă fixa începea să mă scoată din răbdări, nu pot să neg că eram şi puţin curios.

M-a prins că îl priveam şi m-a întrebat:

— Ai venit aici după Manuscris?

Am răspuns după destul de mult timp:

— Am auzit de el.

A părut uimit.

— Dar de văzut, l-ai văzut?

— Parţial, am spus. Ai vreo legătură cu asta?

— Sunt şi eu interesat, a spus el, dar încă nu am avut şansa să văd vreo copie.

A urmat un alt răstimp de tăcere.

— Eşti din Statele Unite? m-a întrebat.

Întrebarea m-a deranjat, aşa că am hotărât să nu răspund. În loc de asta am întrebat:

— Manuscrisul are de-a face cu ruinele de la Machu Picchu?

— Nu cred, a răspuns el. În afară de faptul că a fost scris cam în aceeaşi perioadă în care a fost construit acest oraş, nu cred.

Am tăcut, admirând incredibila privelişte a Anzilor. Mai devreme sau mai târziu, dacă reuşeam să tac suficient de mult, interlocutorul meu îmi va spune ce făceau Julia şi cu el aici, şi ce legătură aveau cu Manuscrisul. Am stat tăcuţi aproape douăzeci de minute. În cele din urmă, Rolando s-a ridicat şi a plecat către ceilalţi.

Am rămas uimit, neştiind ce să fac. Evitasem să stau cu Sanchez şi cu Julia pentru că am avut impresia că doreau să stea de vorbă între patru ochi. Am rămas unde eram încă vreo jumătate de oră, privind piscurile stâncoase şi chinuindu-mă să prind frânturi din conversaţia care avea loc deasupra mea. Nici unul dintre ei nu-mi acorda vreo atenţie. În sfârşit, m-am hotărât să mă alătur lor, dar înainte de a mă mişca, s-au ridicat ei şi au pornit spre maşina Juliei. M-am dus spre ei, scurtând drumul printre stânci.

— Trebuie să plece, mi-a explicat Sanchez.

— Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă, a spus Julia. Sper să te revăd.

Mă privea cu aceeaşi căldură cu care aproape că mă obişnuise Sanchez. Am zâmbit. Ea a dat uşor din cap şi a adăugat:

— De fapt, am senzaţia că te voi revedea foarte curând.

În timp ce coboram poteca stâncoasă, am simţit nevoia să-i spun ceva drept răspuns, dar n-am găsit nimic potrivit. Ajunşi lângă camion, Julia ne-a salutat dând din cap. Ea şi Rolando s-au urcat în grabă în maşină şi au pornit-o spre nord, în direcţia din care veniserăm noi. M-am simţit uşor nedumerit în legătură cu toată această întâmplare.

Odată urcaţi şi noi în camionetă, Sanchez m-a întrebat:

— Ţi-a spus Rolando ceva despre Wil?

— Nu, am zis. L-au întâlnit?

Sanchez părea derutat.

— Da, într-un sat, la vreo treizeci de kilometri de aici.

— Wil a pomenit ceva despre mine?

— Julia a spus că Wil i-a povestit că fusese despărţit de tine, a spus că Wil a vorbit mai mult cu Rolando. Tu nu i-ai spus lui Rolando cine eşti?

— Nu. Nu mi s-a părut de încredere.

Sanchez m-a privit total surprins.

— Ţi-am spus că poţi vorbi cu ei. O cunosc pe Julia de ani de zile. Au o firmuliţă în Lima, dar de când cu descoperirea Manuscrisului, se află în căutarea celei de *A Noua Viziuni*. Julia n-ar călători niciodată cu o persoană în care să nu aibă încredere. Nu era nici un pericol. Ai ratat o informaţie foarte importantă.

M-a privit cu seriozitate.

— Iată un exemplu perfect despre cum lucrează teatrul de control, a continuat el. Ai fost atât de distant, încât n-ai permis nici unei coincidenţe foarte importante să se producă.

Probabil că luasem o poziţie defensivă.

— E în ordine, oricine joacă teatru, într-un fel sau altul. Acum, cel puţin, poţi înţelege cum funcţionează jocul tău.

— Nu înţeleg! am spus. De fapt, ce vrei să spui că fac?

— E vorba de felul tău de a controla oamenii şi situaţiile - mi-a explicat Sanchez - pentru a forţa energia să se îndrepte spre tine. Tu îţi creezi în minte un teatru în care

rolul tău este să te retragi şi să te comporţi misterios şi secretos. Îţi spui că eşti prudent, dar în realitate speri că altul va fi atras în jocul tău şi va încerca să afle ce se petrece cu tine. Atunci când cineva o face, rămâi neclar, forţându-l să lupte, să facă deducţii pentru a-şi da seama de adevăratele tale sentimente. Pe măsură ce ceilalţi îţi cad în plasă şi fac acest lucru, ei îţi acordă toată atenţia lor şi astfel îşi proiectează toată energia asupra ta. Cu cât reuşeşti să îi menţii mai mult timp interesaţi şi adânciţi în misterul tău, cu atât primeşti mai multă energie. Din nefericire, atunci când eşti distant, viaţa ta tinde să evolueze foarte puţin, pentru că repeţi mereu aceeaşi scenă. Dacă te-ai fi deschis către Rolando, filmul vieţii tale ar fi evoluat într-o direcţie nouă şi semnificativă.

Mă simţeam deprimat. Toate acestea erau doar un alt exemplu despre ceea ce observase şi Wil la mine, atunci când nu i-am dat informaţii lui Reneau. Era adevărat. Aveam tendinţa să-mi ascund gândurile adevărate. Am privit pe fereastră, în timp ce ne continuam drumul în sus, printre vârfuri. Sanchez era din nou concentrat să evite căderile de pietre. Când drumul s-a mai degajat puţin, s-a întors şi m-a privit.

— Primul pas în procesul de clarificare, pentru fiecare dintre noi, este conştientizarea deplină a propriului joc. Nimic nu-şi poate urma cursul până când nu ne privim cu adevărat şi nu descoperim cum manipulăm noi înşine, în căutarea energiei. Acest lucru ţi se întâmplă şi ţie.

— Care e pasul următor? am întrebat.

— Fiecare dintre noi trebuie să se întoarcă în propriul trecut, în viaţa familiei din care a provenit şi să vadă cum s-a format acest obicei. Vom afla astfel cum putem să devenim conştienţi de acest control. Nu uita, cei mai mulţi dintre membrii familiilor noastre joacă propriul lor teatru, încercând să ne extragă energia, încă din copilărie. De aceea, tot de atunci, ne-am creat şi noi propriul rol. Aveam

nevoie de o energie pentru a ne recupera energia. Micul nostru teatru apare întotdeauna în relaţie cu membrii familiei. Oricum, odată ce ne dăm seama de mişcarea energiei în propria familie, vom putea trece peste aceste strategii de control şi vom vedea ce anume s-a întâmplat, de fapt.

— Cum adică ce s-a întâmplat de fapt?

— Fiecare trebuie să-şi reinterpreteze experienţa propriei familii din punct de vedere al evoluţiei spirituale, şi să descopere cine este de fapt. Odată făcut acest lucru, teatrul de control dispare şi începe adevărata viaţă.

— De unde încep?

— De la înţelegerea modului în care ţi-ai scris partitura. Povesteşte-mi despre tatăl tău.

— A fost un om bun, vesel, capabil, dar…

Am ezitat, nedorind să fiu nerecunoscător faţă de tatăl meu.

— Dar…? a insistat Sanchez.

— Ei bine, am spus, mereu critica. Din punctul lui de vedere, eu nu făceam niciodată bine ceva.

— Cum anume critica?

Imaginea tatălui meu, tânăr şi în putere, mi-a apărut deodată în faţa ochilor.

— Punea întrebări, apoi găsea hibe în răspunsuri.

— Şi ce se întâmpla cu energia ta?

— Mă simţeam golit, încercând să evit să-i vorbesc.

— Adică ai devenit vag şi distant, încercând să pui lucrurile într-o formă care să-i atragă atenţia, dar să nu-i dea motiv de criticat. El era cel care întreba - interogatorul - şi tu te învârteai în jurul lui la distanţă, nu?

— Aşa cred… interogatorul?

— Acesta este un alt fel de teatru. Cei care utilizează acest mod de a suge energia, îşi iau rolul de a pune întrebări şi de a cerceta lumea altor persoane cu scopul de a le găsi defecte. Odată ce le găsesc, încep să critice

aspectul respectiv din viaţa victimelor lor. Dacă strategia are succes, cel criticat este târât în joc. Dintr-o dată, devine conştient de sine în preajma interogatorului şi se apucă să dea atenţie lucrurilor pe care acesta le face şi gândeşte, astfel încât să nu facă nici o greşeală pe care acesta să o observe. Atitudinea aceasta îi dă interogatorului energia de care are nevoie. Gândeşte-te cum a fost în prezenţa unei astfel de persoane. Odată prins în capcana lui, n-ai încercat să te comporţi în aşa fel încât să nu fii criticat? Interogatorul te abate de pe drumul tău şi te seacă de energie, pentru că tu te judeci după modul lui de a gândi.

Îmi aminteam exact această senzaţie şi omul care mi-a venit prima oară în minte a fost Jensen.

— Prin urmare tata era un interogator? am întrebat.

— Aşa se pare.

Pentru un moment, m-am adâncit în gânduri referitoare la jocul mamei mele. Dacă tata era un interogator, atunci mama ce era?

Sanchez m-a întrebat la ce mă gândeam.

— Mă dusesem cu gândul la jocul mamei mele, i-am răspuns. Câte feluri de control există?

— Să-ţi explic clasificarea pe care o descrie Manuscrisul, a spus Sanchez. Fiecare manipulează pentru energie, fie agresiv, direct, obligând oamenii să le acorde atenţie, fie pasiv, jucându-se cu simpatia şi curiozitatea celorlalţi, pentru a câştiga atenţia lor. De exemplu dacă te ameninţă cineva verbal sau fizic, atunci eşti constrâns să-i acorzi atenţie şi astfel să-i dai energie, de teamă că ţi s-ar putea întâmpla ceva. Cel care te ameninţă şi te târăşte în cel mai agresiv tip de teatru este numit în Manuscris *intimidator*. Dacă, pe de altă parte, cineva îţi povesteşte ce lucruri îngrozitoare i se întâmplă, făcându-te poate să te simţi şi tu responsabil pentru asta - pentru că, dacă refuzi să-l ajuţi, acele lucruri îngrozitoare vor continua - acesta caută să exercite controlul la un nivel cât se poate de pasiv.

Manuscrisul îl numeşte *bietul-de-mine*. Gândeşte-te o secundă: n-ai fost niciodată în preajma cuiva care te face să te simţi vinovat în prezenţa lui, chiar dacă ştii că nu ai nici un motiv?

— Ba da.

— Ei bine, ai intrat în lumea dramatică a lui „*bietul-de-mine*”. Orice va spune sau va face, te va pune pe tine în poziţia de a te apăra de ideea că nu faci destul pentru el. De aceea te simţi vinovat în prezenţa lui.

Am dat din cap.

— Evident că puteam examina teatrul fiecăruia, a continuat, după cum se plasează pe scara de la agresiv la pasiv. Dacă o persoană este de o agresivitate mai subtilă, căutând defecte şi subminând încetul cu încetul lumea ta pentru a-ţi atrage energia, aşa cum era tatăl tău, acea persoană se va încadra în categoria *interogatorilor*. Mai puţin pasiv decât „*bietul-de-mine*” va fi *distantul*. Aşa că ordinea rolurilor este aproximativ următoarea: intimidator, interogator, distant şi *bietul-de-mine*. Înţelegi?

— Cred că da. Există oare cineva care să se plaseze între aceste tipuri?

— Fiecare dintre noi joacă mai multe roluri în împrejurări diferite, dar există un teatru dominant, pe care avem tendinţa să îl repetăm şi care este acela care a funcţionat mai bine cu membrii familiei în care am copilărit.

Lucrurile mi s-au limpezit dintr-o dată. Mama mea se comporta exact ca şi tata. Am privit spre Sanchez.

— Ştiu ce era mama. Şi ea era interogator.

— Aşadar, ai avut parte de o porţie dublă, a spus Sanchez. Nu mă mai miră faptul că eşti atât de distant. Bine că nu te-au intimidat. Cel puţin nu ţi-a fost niciodată teamă de ameninţări.

— Ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Ai fi rămas înţepenit în drama unui *bietul-de-mine*. Vezi cum stau lucrurile? Dacă eşti copil şi cineva te goleşte

de energie amenințându-te cu bătaia, nu e de ajuns să fii distant. Nu poţi să-l faci să-ţi dea energie fiind alunecos. Lui puţin îi pasă ce se întâmplă în interiorul tău. Este mult prea puternic. Aşa că vei fi nevoit să devii şi mai pasiv şi să încerci abordarea plângăreaţă a lui *bietul-de-mine*, să faci apel la mila lui, să-l faci să se simtă vinovat de răul pe care ţi-l provoacă. Dacă nu funcţionează, atunci vei îndura, copil fiind, până când vei fi destul de mare ca să explodezi împotriva violenţei şi vei lupta cu agresiune împotriva agresiunii.

A tăcut o clipă.

— Ca fetiţa despre care mi-ai povestit, a continuat, din familia peruană care v-a servit masa ţie, lui Wil şi tovarăşului vostru. Un om ajunge la orice extremă se cere, pentru a căpăta energie şi atenţie în propria familie. Şi după asta, respectiva strategie devine modul dominant de a-i controla şi goli de energie pe ceilalţi, teatrul pe care îl va repeta mereu.

— Înţeleg ce este un intimidator, am spus. Dar cum se dezvoltă un interogator?

— Ce-ai face tu dacă ai fi copil şi membrii familiei tale ar fi absenţi mai tot timpul, sau ai fi ignorat mereu, pentru că pe toţi îi preocupă propria carieră?

— Nu ştiu.

— A fi distant nu atrage atenţia, nu te-ar băga în seamă. Nu ţi-ar veni ideea de a-i diseca şi, în final de a găsi ceva greşit la oamenii aceia distanţi, pentru a le atrage atenţia şi a le capta energia? Asta face un interogator.

Începeam să înţeleg sensul Viziunii.

— Oamenii distanţi îi creează pe interogatori!

— Exact!

— Şi interogatorii îi produc pe distanţi! Intimidatorii îi creează pe *bietul-de-mine*, sau, dacă nu, creează un alt intimidator!

— Exact. Aşa se perpetuează teatrul de control. Dar

reţine, există tendinţa de a vedea numai jocul altora şi de a crede că noi nu folosim astfel de practici. Fiecare dintre noi trebuie să transceandă această iluzie, pentru a-şi putea continua evoluţia. Aproape toţi avem tendinţa de a ne împotmoli în vreun joc, cel puţin pentru o vreme, şi atunci trebuie să facem un pas înapoi şi să ne privim în oglindă suficient de mult pentru a vedea care este jocul nostru.

Am rămas tăcut o clipă. Într-un sfârşit, l-am privit din nou pe Sanchez şi am întrebat:

— Şi atunci când ne conştientizăm jocul, ce urmează?

Sanchez a frânat şi m-a privit în ochi.

— Suntem cu adevărat liberi să devenim mai mult decât ceea ce suntem atunci când ne jucăm rolul inconştient. Cum am spus mai înainte, putem găsi un sens mai înalt vieţii noastre, un scop spiritual, pentru care ne-am născut într-un anumit loc. Vom începe să aruncăm lumină asupra oamenilor.

*

* *

— Aproape că am ajuns, a spus Sanchez.

Drumul trecea printre două vârfuri. Trecând de stâncile de pe partea dreaptă, am văzut o căsuţă, sprijinită parcă de un alt vârf de stâncă maiestos.

— Camionul lui nu e aici, a constatat Sanchez.

Am parcat şi ne-am îndreptat spre casă. Sanchez a deschis uşa şi a intrat. Eu am aşteptat afară. Am respirat adânc de câteva ori. Aerul era rece şi rarefiat. Deasupra capului meu cerul era înnegurat de nori foarte deşi. Stătea să plouă.

Sanchez a reapărut în cadrul uşii.

— Nu e nimeni înăuntru. Trebuie că s-a dus la ruine.

— Cum ajungem acolo?

Dintr-o dată mi s-a părut că Sanchez era de-a dreptul

epuizat.

— Sunt în sus, în partea aia, la vreo câteva sute de metri, mi-a spus, întinzându-mi cheile camionetei. Urmează drumul până pe creasta următoare şi le vei vedea dedesubt. Ia maşina. Eu rămân aici, să meditez.

— Bine, am spus, întorcând-mă spre maşină.

Am condus înainte, spre o mică vale, apoi am urcat din nou, anticipând priveliştea. Panorama nu m-a dezamăgit deloc. Ajuns în vârful acelei înălţimi, am văzut întreaga splendoare a ruinelor de la Machu Picchu: un complicat ansamblu de pietre masive, cioplite cu atenţie, foarte grele, puse una peste alta. Un templu. Chiar şi în lumina palidă care răzbătea pe sub nori, frumuseţea acestui loc era năucitoare.

Am oprit camioneta şi m-am umplut de energie, vreun sfert de oră. Câteva grupuri de oameni mergeau printre ruine. Am văzut părăsind ruinele unei case şi îndreptându-se spre un vehicul parcat în apropiere un om care avea un guler preoţesc. Din cauza distanţei şi a hainelor... omul purta o jachetă din piele, nu o sutană - nu puteam fi sigur că acela era părintele Carl.

Am pornit din nou maşina şi m-am apropiat. Auzind zgomotul şi-a ridicat privirea şi a zâmbit, recunoscând camioneta lui Sanchez. Când m-a văzut pe mine înăuntru s-a arătat şi mai interesat şi s-a apropiat. Era scund şi atletic, cu un păr castaniu şi trăsături puternice, cu nişte ochi de un albastru intens. Părea să fie trecut de treizeci de ani.

— Am venit cu părintele Sanchez, am spus, coborând din maşină şi prezentându-mă. E la tine acasă.

Mi-a întins mâna.

— Sunt părintele Carl.

M-am uitat pe lângă el, spre ruine. Pietrele fasonate erau şi mai impresionante, privite de aproape.

— Eşti pentru prima oară aici? m-a întrebat.

— Da. Am auzit demult de acest loc, dar nu mi l-am putut

imagina chiar aşa.

— Este unul dintre cele mai înalte centre energetice ale lumii.

L-am privit cu atenţie. Evident, vorbea despre energie cu sensul pe care i-l dădea Manuscrisul. Am dat din cap afirmativ am spus:

— Mă aflu într-un punct în care încerc să construiesc în mod conştient fiinţa mea energetică şi să-mi văd teatrul de control.

M-am simţit preţios spunând asta, dar suficient de echilibrat ca să-mi permit să fiu onest.

— Nu-mi pari distant, mi-a spus.

Am rămas trăsnit.

— Cum ţi-ai dat seama că aceasta a fost strategia mea?

— Am instinct pentru aceste lucruri. Pentru asta sunt aici.

— Îi ajuţi pe oameni să vadă modul în care îi controlează pe alţii?

— Da, şi să vadă şi sinele lor adevărat.

Ochii îi străluceau, sinceri. Era direct, fără nici o urmă de stânjeneală de a se dezvălui unui străin. Am rămas tăcut, aşa că a continuat:

— Înţelegi primele cinci Viziuni?

— Le-am citit şi am discutat despre ele cu câţiva oameni.

Îndată ce mi-am terminat afirmaţia, am realizat cât de vagi erau lucrurile pe care le-am spus.

— Presupun că înţeleg primele cinci Viziuni, am adăugat. A şasea nu mi-e prea clară.

A dat din cap şi a spus:

— Cei mai mulţi cu care am vorbit nici n-au auzit de Manuscris. Au venit aici şi se află sub imperiul acestei energii. Chiar şi numai acest lucru, îi face să îşi regândească viaţa.

— Şi cum te întâlneşti cu aceşti oameni?

M-a privit cu o faţă de cunoscător.

— Se pare că ei mă găsesc pe mine.

— Ai spus că îi ajuţi să-şi vadă sinele adevărat. Cum anume?

A respirat adânc, apoi a spus:

— Pentru asta nu-i decât o cale. Fiecare dintre noi trebuie să se întoarcă în experienţa propriei familii, în timpul şi în locul copilăriei, şi să revadă lucrurile aşa cum s-au petrecut. Odată conştienţi de jocul de control abordat, ne vom focaliza pe un adevăr mai înalt al familiei noastre, pe „firul de argint”, ca să spun aşa, care stă deasupra conflictelor energetic. Dacă găsim acest adevăr, el ne va energiza viaţa, pentru că ne spune cine suntem, pe ce cale ne aflăm, ce anume facem.

— Aşa ceva mi-a spus şi Sanchez. Aş vrea să ştiu mai multe despre acest adevăr.

S-a încheiat la haină. Odată cu seara se lăsase şi frigul.

— Sper să vorbim puţin mai târziu despre asta, a spus. Aş vrea să-l salut pe părintele Sanchez.

Am privit spre ruine. El a adăugat:

— De ce nu arunci o privire în jur? Ne vedem acasă, mai târziu.

În următoarea oră şi jumătate m-am plimbat prin acel loc istoric. Am stat şi jos în câteva locuri, simţind-mă mai energizat decât în altele. M-am gândit fascinat la civilizaţia care construise aceste temple. Cum aduseseră pietrele până aici, cum le aşezaseră una peste alta? Părea imposibil.

Pe măsură ce interesul meu pentru ruine începea să scadă, gândurile mi s-au întors spre situaţia mea. Deşi circumstanţele nu se schimbaseră, acum mă simţeam mai puţin speriat. Încrederea lui Sanchez mă încurajase. Ce prost am fost, să mă îndoiesc de el. Şi părintele Carl îmi plăcea deja foarte mult.

Cum întunericul se lăsase deja, m-am întors spre casă. Cei doi stăteau de vorbă înăuntru, unul lângă altul. Am auzit râsete. Erau la bucătărie, pregăteau cina. Părintele Carl m-a întâmpinat şi mi-a oferit un scaun. M-am aşezat

leneş în faţa unui foc mare, care duduia în cămin şi am privit în jur.

Încăperea era mare, căptuşită cu panouri mari de lemn. Vedeam de aici alte două camere - părea că sunt dormitoare - legate între ele printr-un holişor îngust. Casa era luminată cu becuri slabe şi mi s-a părut că aud bâzâitul slab al unui generator.

Când pregătirile s-au încheiat, mi s-a cerut să mă mut lângă masă. Sanchez a spus o rugăciune scurtă, apoi am mâncat, cei doi continuându-şi discuţia. După cină, ne-am aşezat împreună lângă foc.

— Părintele Carl a vorbit cu Wil, a spus Sanchez.

— Când? am întrebat cu interes.

— Wil a trecut pe aici acum câteva zile. Eu l-am cunoscut acum un an, iar acum a venit să-mi aducă nişte informaţii. Spunea că ştie cine se află în spatele acţiunilor guvernului împotriva Manuscrisului.

— Cine? am întrebat.

— Cardinalul Sebastian, desigur! a strigat Sanchez.

— Dar cum se manifestă? am întrebat.

— Se pare că-şi foloseşte influenţa pe care o are asupra celor din guvern pentru a amplifica presiunea militară asupra Manuscrisului, a spus Sanchez. Întotdeauna a preferat să lucreze din umbră, prin guvern mai degrabă, decât să forţeze o scindare în cadrul bisericii. În ultima vreme şi-a intensificat eforturile. Din nefericire, se pare că obţine şi rezultate.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— În afara câtorva preoţi din Consiliul Nordic şi a unor oameni cum sunt Julia şi Wil, se pare că nimeni nu mai are copii.

— Nici cei de la Viciente? mi-am continuat eu şirul întrebărilor.

Am rămas tăcuţi câteva momente, apoi părintele Carl a zis:

— Wil mi-a spus că guvernul a închis Viciente. Toţi oamenii de ştiinţă au fost arestaţi şi rezultatele studiilor de cercetare au fost confiscate.

— Şi comunitatea oamenilor de ştiinţă nu ia atitudine? am întrebat.

— Ce-ar putea să facă? a spus Sanchez. Mai mult, cercetările lor oricum nu erau recunoscute de prea mulţi. Guvernul promovează ideea că funcţionau ilegal.

— Nu-mi vine să cred că pot face asta!

— Se pare că pot, a spus părintele Carl. Am dat câteva telefoane de control şi am auzit peste tot aceeaşi poveste. Deşi lucrurile sunt ţinute în ascuns, guvernul şi-a intensificat mult activitatea distructivă.

— Şi ce credeţi că se va întâmpla? i-am întrebat pe amândoi.

Părintele Carl a dat din umeri, iar părintele Sanchez a spus:

— Nu ştiu. Depinde, poate, de ceea ce va găsi Wil.

— De ce?

— Se pare că este aproape de a găsi ceea ce lipseşte din Manuscris, *A Noua Viziune*. Poate că atunci va reuşi să stârnească în aşa măsură interesul, încât să ia atitudine toată lumea.

— Şi unde spunea că se duce? l-am întrebat pe părintele Carl.

— Nu ştiu exact, dar spunea că intuiţia îl poartă departe, în nord lângă Guatemala.

— Intuiţia?

— Da. Vei înţelege asta după ce te vei lumina asupra omului care eşti şi vei trece la *A Şaptea Viziune*.

I-am privit pe amândoi, uluit de cât puteau fi de senini.

— Cum de puteţi să vă păstraţi calmul!? Dacă vor veni şi aici să distrugă totul, să ne strivească, să ne aresteze pe toţi?

M-au privit răbdători, apoi părintele Sanchez a vorbit:

— Să nu confundăm calmul cu nepăsarea. Atitudinea noastră liniştită este o măsură a calităţii conectării noastre energetice. Suntem conectaţi în permanenţă, pentru că acesta este lucrul cel mai bun care se poate face, în orice împrejurare. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Da, desigur, am spus. De fapt, cred că am probleme cu conectarea mea.

Amândoi au zâmbit.

— A rămâne conectat, a spus părintele Carl, este un lucru care se face tot mai uşor, pe măsură ce-ţi este mai clar cine eşti.

Părintele Sanchez s-a ridicat şi a ieşit să spele vasele.

L-am privit pe Carl.

— Ei bine, am spus, cum să încep să mă clarific asupra persoanei mele?

— Sanchez mi-a spus că ai înţeles deja jocul părinţilor tăi.

— Da. Amândoi au fost interogatori. Aşa am devenit eu un distant.

— Bine. Acum trebuie să priveşti dincolo de lupta energetică din familia ta şi să cauţi adevăratul motiv al prezenţei tale acolo.

L-am privit absent.

— Pentru a-ţi regăsi adevărata identitate spirituală trebuie să-ţi vezi întreaga viaţă ca pe o lungă poveste, cu un înţeles mai înalt. Poţi începe prin a-ţi pune următoarea întrebare: „De ce m-am născut în această familie? Cu ce scop?”

— Nu ştiu, am spus.

— Tatăl tău era un interogator. Şi mai ce altceva?

— Vrei să spui ce anume mai întruchipa?

— Da.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

— Tatăl meu credea în bucuria de a trăi, în integritate, în realizarea potenţialului maxim pe care ţi-l oferă viaţa. Înţelegi, este vorba de a-ţi trăi viaţa din plin, la cote

maxime.

— A putut face acest lucru?

— În anumite limite. Dar, într-un fel sau altul, se pare că a avut ghinioane tocmai atunci când se bucura mai mult în viaţă.

Părintele Carl şi-a mijit ochii, contemplând.

— Credea că viaţa este pentru amuzament şi distracţie şi el nu şi-a luat partea?

— Da.

— Te-ai gândit vreodată de ce?

— Nu prea. Mi-am spus întotdeauna că este un ghinionist.

— Poate că nu şi-a dat seama ce trebuie să facă…

— Poate că nu.

— Şi mama ta?

— Nu mai e în viaţă.

— Poţi vedea ce a însemnat viaţa ei?

— Da. Viaţa ei era biserica. A fost o adeptă a principiilor creştine.

— În ce fel?

— Credea în serviciul pentru comunitate şi în respectarea legilor lui Dumnezeu.

— A urmat legile lui Dumnezeu?

— Litera lor, cel puţin atâta cât cerea biserica ei.

— A reuşit să-l convingă pe tatăl tău să facă la fel?

Am râs.

— Ei, nu chiar. Mama vroia să-l ducă la biserică în fiecare săptămână, să-l implice în programele comunităţii. Dar, aşa cum ţi-am spus, el era un spirit mult prea liber pentru asta.

— Şi tu unde te aflai între ei?

L-am privit lung.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu vroia fiecare dintre ei să te aibă de partea lui? Nu pentru asta te-au interogat întotdeauna, ca să vadă dacă nu cumva ai fost de o parte sau de cealaltă? Nu vroia fiecare să te facă să crezi că drumul lui e mai bun?

— Ai dreptate.

— Prin urmare, care e răspunsul tău?

— Cred că am încercat tot timpul să rămân neutru.

— Amândoi te-au ţinut sub observaţie, ca să vadă dacă tu corespunzi cerinţelor lor, iar tu, incapabil de a-i mulţumi pe amândoi, ai devenit distant.

— Cam aşa e.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— S-a îmbolnăvit de Parkinson şi a murit, după o lungă suferinţă.

— A rămas consecventă în credinţa ei?

— Da, până la sfârşit.

— Ce învăţătură de viaţă ţi-a lăsat?

— Poftim?

— Cauţi înţelesul pe care l-a avut viaţa ei pentru tine, motivul pentru care te-ai născut din ea, ce lecţie ai avut de învăţat din asta? Fiecare fiinţă umană, în mod conştient sau nu, ilustrează ceva cu viaţa ei, dă exemplu de cum crede ea că ar trebui să fie un om. Trebuie să încerci să descoperi ce te-a învăţat şi, în acelaşi timp, ce anume din viaţa ei putea fi făcut mai bine. Ceea ce ai fi schimbat la mama ta dă un indiciu asupra a ceea ce reprezinţi tu însuţi.

— De ce numai un indiciu?

— Pentru că un altul este dat de ceea ce doreşti să schimbi în bine în viaţa tatălui tău…

Eram încă nedumerit. Mi-a pus mâna pe umăr.

— Noi nu suntem numai o creaţie fizică a părinţilor noştri, ci şi o creaţie spirituală. Te-ai născut din aceşti doi oameni şi viaţa lor a avut un efect irevocabil asupra a ceea ce eşti. Pentru a-ţi descoperi sinele adevărat, trebuie să admiţi că adevărata ta personalitate a pornit dintr-o poziţie care se afla între adevărurile celor doi. De aceea te-ai născut acolo, pentru a obţine o perspectivă mai înaltă asupra a ceea ce au reprezentat ei. Calea ta este descoperirea adevărului, care reprezintă sintetizarea credinţelor lor.

Am dat din cap.

— Cum ai exprima, deci, ceea ce te-au învăţat părinţii tăi?

— Nu prea ştiu sigur, am spus.

— Ce crezi?

— Tatăl meu credea că trebuie să trăiască viaţa la maxim, să se bucure de ceea ce este, şi a încercat să urmărească acest scop. Mama credea în sacrificiu şi într-o viaţă în serviciul comunităţii, lăsându-se pe ea deoparte. Convingerea ei era că asta cerea scriptura.

— Tu ce părere ai despre toate astea?

— Nu prea-mi dau seama.

— Ce punct de vedere ai alege pentru tine? Pe cel al mamei sau pe cel al tatălui?

— Pe nici unul. Cred că viaţa nu e chiar atât de simplă.

Părintele Carl a început să râdă.

— Ei, acum eşti ambiguu, a spus.

— Cred că nu ştiu.

— Dar dacă ar trebui să alegi una din cele două variante?

Am ezitat, încercând să mă gândesc cu onestitate, şi răspunsul a venit.

— Amândoi au şi nu au dreptate.

Ochii i-au strălucit.

— În ce fel?

— Nu sunt prea sigur. Cred că o viaţă corectă include ambele puncte de vedere.

— Problema ta, a spus părintele Carl, este cum se face combinaţia. De la mamă ai moştenit concepţia că viaţa trebuie trăită întru spiritualitate. De la tată, pe cea că viaţa reprezintă propria persoană: distracţie, aventură…

— Aşa că viaţa mea, l-am întrerupt, continuă aceste abordări?

— Da. Pentru tine spiritualitatea este problema. Viaţa ta va căuta spiritualitatea care exprimă şi perpetuează sinele. Aceasta este problema pe care părinţii tăi nu au fost

capabili să o concilieze şi ţi-au lăsat-o ţie. Aceasta este întrebarea evoluţiei tale, căutarea ta în această viaţă.

Ideea aceasta m-a făcut să mă adâncesc în gânduri. Părintele Carl a mai spus şi altceva, dar nu m-am mai putut concentra asupra spuselor lui. Focul din cămin avea un efect calmant asupra mea… Mă simţeam obosit.

Părintele Carl s-a ridicat şi a spus:

— Cred că eşti destul de obosit, dar vreau să-ţi mai spun un lucru. Te poţi duce la culcare şi să nu te mai gândeşti niciodată la ceea ce am discutat. Te poţi întoarce la vechiul tău joc, sau te poţi scula mâine dimineaţă cu această nouă idee asupra a ceea ce eşti. Dacă faci acest lucru, vei putea urma etapele procesului, adică să priveşti cu atenţie la tot ce ţi s-a întâmplat după naştere. Dacă îţi vei vedea viaţa ca pe o poveste unitară, de la prima clipă şi până acum, îţi vei da seama cum ai lucrat la problema ta până în acest moment. Vei vedea cum şi de ce ai venit în Peru şi ce-ar trebui să faci în continuare.

Am dat din cap, ridicând privirea la el. Ochii îi erau calzi şi atenţi. Avea aceeaşi expresie pe care o mai văzusem la Wil şi Sanchez.

— Noapte bună! a spus şi a intrat în unul din dormitoare, închizând uşa după el.

Mi-am desfăcut sacul de dormit pe podea, m-am strecurat înăuntru şi am adormit instantaneu.

*

* *

M-am trezit cu gândul la Wil. Doream să-l întreb pe părintele Carl ce altceva mai ştia de planurile lui Wil. Cum stăteam aşa, gânditor, aflându-mă încă în sacul de dormit, părintele Carl a intrat în încăpere în vârful picioarelor şi s-a apucat să facă focul.

Am desfăcut fermoarul de la sac şi el m-a privit, atras de

zgomot.

— Bună dimineaţa! mi-a spus. Cum ai dormit?

— Bine, am zis, ridicându-mă.

L-am văzut stivuind lemnele şi cărbunii pe vatră.

— Ce-a spus Wil? Care-i sunt intenţiile? am întrebat.

Părintele Carl s-a îndreptat şi a zis:

— Spunea că se duce la un prieten după nişte informaţii pe care le aşteaptă, despre *A Noua Viziune* probabil.

— Ce altceva a mai spus?

— Că părintele Sebastian intenţionează să găsească şi el ultima Viziune şi că nu este departe de asta. Wil crede că persoana care controlează această Viziune va avea de spus ultimul cuvânt legat de accesul publicului larg la învăţăturile Manuscrisului.

— De ce?

— Nu prea ştiu. Wil a fost printre primii care a reuşit să găsească şi să citească Viziunile. Probabil că le-a înţeles mai bine decât oricine altcineva. Presupun că simte că Ultima Viziune le va face pe celelalte mult mai clare şi de acceptat.

— Crezi că are dreptate?

— Nu ştiu, mi-a răspuns. Eu nu am puterea lui de înţelegere. Ştiu doar ce ar trebui să fac.

— Adică?

A tăcut o secundă, apoi mi-a răspuns:

— Aşa cum am spus mai înainte, menirea mea este să ajut oamenii să descopere cine sunt cu adevărat. Când am citit Manuscrisul, acest lucru mi s-a revelat cât se poate de clar. *A Şasea Viziune* este ceva ce mi se potriveşte foarte bine, specific mie. Menirea mea este să îi ajut pe ceilalţi să înţeleagă această Viziune. Şi sunt eficient, pentru că şi eu am trecut prin acest proces.

— Care era jocul tău de teatru? am întrebat.

M-a privit amuzat.

— Am fost un interogator.

— Controlai oamenii criticând felul în care-şi duceau viaţa?

— Cam aşa ceva. Tatăl meu era *bietul-de-mine*, mama era distantă. Mă ignorau cu desăvârşire. Singurul fel în care puteam să atrag atenţia şi energia lor a fost să-mi vâr nasul în ceea ce făceau ei şi să strig în gura mare ceea ce mi se părea greşit.

— Şi când ai reuşit să ieşi din teatrul acesta?

— Acum un an şi jumătate, când l-am întâlnit pe părintele Sanchez şi am început să studiez Manuscrisul. După ce i-am privit cu adevărat pe părinţii mei şi ceea ce însemnau ei, mi-am dat seama pentru ce am fost pregătit în relaţia cu ei. Vezi tu, tatăl meu urmărea realizările. Era foarte bine centrat pe scopurile lui. Îşi planifica timpul la secundă şi se judeca pe sine după cât anume reuşea să facă. Mama era foarte intuitivă şi mistică. Credea că fiecare dintre noi primea îndrumare spirituală şi că viaţa trebuia să urmeze direcţia care-ţi era indicată.

— Şi tatăl tău ce credea despre asta?

— Credea că mama e nebună.

Am zâmbit, fără să spun nimic.

— Vezi ce au făcut din mine?

Am dat din cap. Nu prea prinsesem ideea.

— Din cauza tatălui meu, a spus Carl, eram sensibil la gândul că viaţa înseamnă împlinire: să ai ceva important de făcut şi să faci acel ceva. În acelaşi timp însă, mama îmi transmitea ideea că viaţa avea o direcţie interioară, o îndrumare intuitivă. Mi-am dat seama că viaţa mea era o sinteză a acestor două puncte de vedere. Încercam să descopăr cum anume eram îndrumaţi interior către misiunea pe care numai noi o puteam îndeplini, ştiind că aceasta este de o importanţă supremă, şi că numai urmărind realizarea acestei misiuni vom fi fericiţi şi împliniţi.

Am dat din cap.

— Acum vezi, a continuat el, pentru ce m-am entuziasmat atâta cu *A Şasea Viziune*. Cum am citit-o, am ştiut că munca mea va fi să-i ajut pe ceilalţi să se clarifice, ca să-şi poată afla sensul vieţii şi scopul ei.

— Ştii şi cum a ajuns Wil pe calea pe care se află?

— Da, mi-a spus câte ceva. Rolul de teatru a lui Wil a fost tot distantul, ca şi tine. Ca şi în cazul tău, ambii părinţi erau interogatori şi fiecare avea o filozofie bine înrădăcinată, pe care vroiau s-o adopte şi Wil. Tatăl lui Wil a fost un romancier german, care credea că destinul ultim al rasei umane era să se perfecţioneze. Susţinea principiile umanitare pure, dar naziştii i-au folosit teoriile pentru a-şi legitima crimele şi epurările a ceea ce ei pretindeau a fi rase inferioare. Coruperea ideilor lui l-a distrus pe bătrân şi l-a alungat în America de Sud, împreună cu soţia sa şi cu Wil. Soţia sa era peruană, crescută în Statele Unite şi educată acolo. Şi ea era scriitoare, însă ca filozofie şi credinţă aparţinea Orientului. Susţinea că sensul vieţii este iluminarea interioară, conştiinţa superioară, pacea minţii şi detaşarea de lucrurile lumeşti. După ea, viaţa nu era perfecţiune, ci renunţarea la ideea de a perfecţiona ceva, de a merge într-o direcţie oarecare... Îţi dai seama unde se afla Wil?

Am dat din cap.

— Era într-o poziţie delicată, a continuat Carl. Tatăl lui ridicase în slavă ideea occidentală a muncii pentru progres şi perfecţiune, iar mama susţinea credinţa orientală că viaţa nu e altceva decât liniştea minţii. Aceşti doi oameni l-au pregătit pe Wil să lucreze la integrarea diferenţelor filozofice între cultura orientală şi cea occidentală, deşi n-a ştiut de la început. A devenit mai întâi inginer, dedicat progresului, apoi un simplu ghid, care îşi căuta pacea conducând oamenii în locurile unice şi inspiratoare ale acestei ţări. Căutarea Manuscrisului l-a făcut să-şi descopere adevărata vocaţie. Viziunile vorbeau chiar

despre sensul vieţii lui. Ele spuneau că Orientul şi Occidentul pot fi integrate într-un adevăr mai înalt. Vestul are dreptate atunci când susţine că viaţa înseamnă progres, evoluţie spre ceva mai înalt. Şi Estul are dreptate atunci când accentuează că trebuie să ne controlăm egoul. Nu putem progresa numai prin logică. Trebuie să atingem conştiinţa deplină, legătura interioară cu divinitatea, pentru că numai atunci evoluţia spre mai bine va fi condusă de ceea ce avem sublim în noi. Când Wil a descoperit Viziunile, viaţa lui a început să curgă. S-a întâlnit cu José, preotul care a găsit primul Manuscrisul şi l-a şi tradus. La puţin timp după aceea, l-a întâlnit pe proprietarul de la Viciente şi l-a ajutat să înceapă cercetările acolo. Cam în acelaşi timp a întâlnit-o şi pe Julia, care se ocupa de firma ei, dar era şi ghid în pădurile virgine. Cu Julia a avut Wil cea mai mare afinitate. Între ei s-a produs o comuniune, datorită similitudinii de probleme urmărite. Julia a crescut cu un tată care vorbea despre spiritualitate într-un mod foarte capricios şi cu prea mare uşurinţă. Mama ei a fost profesoară de retorică la un colegiu şi ridica în slăvi gândirea raţională. Normal, Julia s-a pomenit căutând informaţii despre spiritualitate şi cerând ca acestea să fie inteligibile şi precise. Wil dorea o sinteză Orient-Occident, care să explice spiritualitatea umană, iar Julia dorea ca această explicaţie să fie perfect clară. Manuscrisul îi serveşte în acelaşi fel pe amândoi.

— Micul dejun este gata, l-am auzit pe Sanchez din bucătărie.

M-am întors, surprins. Nu ştiam că Sanchez se trezise deja. Fără a mai continua discuţia, părintele Carl şi cu mine n-am dus la masă şi ne-am servit cu fructe şi cu cereale. După aceea, părintele Carl mi-a cerut să-l însoţesc într-o plimbare printre ruine. Am fost de acord, pentru că doream foarte mult să mai merg în acel loc. amândoi am aşteptat decizia părintelui Sanchez, dar acesta ne-a refuzat politicos,

spunând că trebuia să coboare în vale, pentru că avea de dat câteva telefoane.

Afară, cerul era senin şi soarele strălucea peste munţi. Am pornit pe jos către ruine.

— Crezi că Wil poate fi contactat într-un fel? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns Carl. Nu mi-a spus cine sunt prietenii lui. Singurul lucru pe care l-am putea face ar fi să mergem cu maşina în Iquitos, un oraş lângă graniţa nordică, dar nu cred că ar fi prea sigur acum.

— De ce acolo?

— Pentru că mi-a spus că cercetările lui duc acolo. Şi cardinalul Sebastian are acolo o misiune.

— Crezi că Wil va găsi ultima Viziune?

— Nu ştiu.

Am mers în linişte câteva minute, apoi părintele Carl a întrebat:

— Ai luat vreo decizie în legătură cu intenţiile tale de viitor?

— Ce vrei să spui?

— Părintele Sanchez a spus că la început ai zis că vrei să te întorci cât mai repede în Statele Unite, apoi ai devenit foarte interesat de studiul Viziunilor. Acum ce gânduri ai?

— Incerte, am spus. Dar dintr-un motiv oarecare aş vrea să continui.

— Înţeleg că un om a fost ucis în faţa ta.

— Aşa e.

— Vrei să rămâi?

— Nu, am spus. Aş fi vrut să plec, să-mi pun viaţa la adăpost… Dar iată-mă aici.

— De ce crezi că se întâmplă asta? m-a întrebat.

I-am studiat trăsăturile cu multă atenţie.

— Nu ştiu. Dar tu ce crezi?

— Îţi aduci aminte unde am rămas azi-noapte?

Îmi aminteam exact.

— Descoperisem problema pe care mi-au lăsat-o părinţii:

să găsesc o împlinire care să se exprime prin sine, care să ofere şi aventură şi împlinire. Şi tu ai spus că dacă voi privi evoluţia vieţii mele mai îndeaproape, acest lucru îi va da sens, perspectivă şi va arunca lumină asupra a ceea ce mi se întâmplă acum.

Mi-a zâmbit misterios.

— Da. Manuscrisul spune că aşa va fi.

— Şi cum se va întâmpla asta?

— Fiecare dintre noi trebuie să caute momentele importante din viaţa lui şi să le interpreteze în lumina teoriei evoluţiei.

Am dat din cap. Nu înţelegeam.

— Încearcă să-ţi revezi interesele, prietenii, coincidenţele de-a lungul vieţii. Nu te-au dus toate undeva?

M-am gândit la viaţa mea, începând cu copilăria, dar n-am găsit nici un şablon.

— Cum ţi-ai petrecut timpul în copilărie?

— Nu ştiu, am spus. Ca orice copil. Am citit mult.

— Ce ai citit?

— Poveşti cu mistere, din cele ştiinţifico-fantastice, cu fantome. Aşa ceva…

— Şi ce s-a întâmplat cu viaţa ta după aceea?

M-am gândit la influenţa pe care bunicul a avut-o asupra mea şi i-am povestit părintelui Carl despre munţi, despre lac.

A dat din cap, cu înţelegere.

— Ce s-a întâmplat după ce ai crescut?

— Am plecat la şcoală. Bunicul a murit între timp.

— Şi ce ai studiat la şcoală?

— Sociologia.

— De ce?

— Am întâlnit un profesor care mi-a plăcut. Cunoştinţele sale legate de natura umană m-au interesat foarte mult. M-am hotărât să studiez cu el.

— Apoi?

— Am terminat studiile şi am început să lucrez.

— Şi ţi-a plăcut?

— Da, pentru destul de multă vreme.

— Apoi lucrurile s-au schimbat…

— Simţeam că ceea ce fac nu e destul, nu e complet. Lucram cu adolescenţi cu tulburări emoţionale şi am crezut că ştiu cum să-i fac să treacă peste trecutul lor şi să nu mai trăiască închistaţi. Credeam că îi pot ajuta să-şi trăiască viaţa normal. Mi-am dat seama pe parcurs că în abordarea mea lipsea ceva.

— Şi?

— Am abandonat.

— Şi?

— Apoi, o veche prietenă m-a sunat şi mi-a vorbit despre Manuscris.

— Atunci te-ai hotărât să vii în Peru?

— Da.

— Şi ce crezi despre experienţele tale aici?

— Cred că sunt nebun. Cred că s-ar putea să fiu omorât.

— Dar ce crezi despre felul în care a progresat experienţa ta de viaţă?

— Nu înţeleg.

— Când părintele Sanchez mi-a povestit ce ţi s-a întâmplat de când ai venit în Peru, am fost uluit de seria de coincidenţe care te-au pus faţă în faţă cu toate Viziunile, exact atunci când aveai mai multă nevoie.

— Şi ce crezi că înseamnă asta? am întrebat.

S-a oprit din mers şi m-a privit drept în faţă.

— Înseamnă că erai pregătit. Eşti ca şi noi, ceilalţi. Ai ajuns la un punct în care ai nevoie de Manuscris pentru a continua evoluţia vieţii tale. Gândeşte-te cum s-au potrivit evenimentele vieţii tale. Ai fost de la început interesat de lucrurile misterioase şi acest interes te-a îndreptat spre studiul naturii umane. De ce crezi că l-ai întâlnit exact pe acel profesor? El ţi-a cristalizat interesele şi te-a condus

spre cel mai mare mister: sensul vieţii omului pe această planetă. Apoi, la un nivel oarecare, ai ştiut că înţelesul vieţii se leagă de problema transcenderii condiţionărilor trecutului şi de mersul înainte. De aceea ai lucrat cu acei copii. Dar, după cum înţelegi acum, Viziunile au umplut lipsurile pe care le-ai întâmpinat în lucrurile cu acei tineri. Pentru ca adolescenţii cu tulburări emoţionale să evolueze, ar trebui ca şi ei să facă ceea ce facem noi: să se conecteze la suficientă energie pentru a putea trece prin teatrul vieţii lor, să vadă ce rol au jucat şi să continue pe calea progresului spiritual, să dezvolte procesul care trebuia desfăşurat de la început. Priveşte rolul mai înalt al acestor evenimente. Toate lucrurile care te-au interesat şi care te-au condus înapoi spre trecut, toate aceste etape de evoluţie te-au pregătit pentru a fi aici, acum, cu scopul de a studia Viziunile. Ai munci pe calea evoluţiei, căutând toată viaţa spiritualitatea care să se exprime pe sine, iar energia pe care ai primit-o de la natura în care ai crescut - pe care bunicul tău a încercat să ţi-o arate - ţi-a dat curajul să vii în Peru. Eşti aici, pentru că trebuia să fii aici, pentru a-ţi putea continua evoluţia. Viaţa ta a fost un drum lung, care te-a adus exact la ceea ce se întâmplă în acest moment.

A zâmbit.

— Când vei asimila complet această Viziune asupra vieţii tale, a continuat el, vei obţine ceea ce Manuscrisul numeşte o conştiinţă clară a drumului tău spiritual. Conform Manuscrisului, toţi trebuie să petrecem atâta timp cât este necesar pentru a trece prin procesul de clarificare a trecutului. Cei mai mulţi avem propriul nostru teatru, care trebuie transcens, dar, odată ce am făcut aceasta, trebuie să înţelegem scopul pentru care ne-am născut din părinţii pe care i-am avut şi care sunt suişurile şi coborâşurile vieţii noastre, pentru ce ne-am pregătit. Toţi avem un scop spiritual, o misiune pe care o urmăm, fără să fim însă conştienţi întru totul de ea. Dar odată ce am conştientizat

această misiune, viaţa ni se va putea dezvolta. Tu, de exemplu, ţi-ai descoperit ţelul. Acum trebuie să mergi înainte, lăsând coincidenţele să te conducă spre o idee tot mai clară despre cum să-ţi construieşti misiunea de acum încolo, ce altceva trebuie să mai faci aici. De când ai venit în Peru, ai beneficiat de energia lui Wil şi a părintelui Sanchez. Acum este momentul să înveţi să evoluezi singur, în mod conştient.

Era pe cale de a-mi spune ceva mai mult, dar s-a întrerupt când a văzut camioneta părintelui Sanchez, care venea în mare viteză spre noi. S-a oprit lângă noi şi a coborât geamul.

— Ce se întâmplă? a întrebat părintele Carl.

— Trebuie să mă întorc cât mai repede la misiune, a spus Sanchez. Trupele guvernamentale sunt acolo. La fel şi cardinalul Sebastian.

Am sărit în maşină, iar Sanchez a condus înapoi la casa părintelui Carl, spunându-ne că trupele au venit să confişte toate copiile după Manuscris şi să închidă probabil misiunea.

Am intrat repede în casă. Părintele Sanchez a început imediat să împacheteze. Eu stăteam acolo, gândindu-mă ce să fac. Părintele Carl s-a apropiat de Sanchez şi a spus:

— Cred că trebuie să vin cu tine.

Sanchez l-a privit intens.

— Eşti sigur?

— Da. Cred că trebuie să vin cu tine.

— De ce?

— Nu ştiu încă.

Sanchez a rămas gânditor câteva clipe, apoi a început din nou să împacheteze.

— Dacă tu crezi că aşa e mai bine...

Mă sprijineam de canatul uşii.

— Eu ce ar trebui să fac? am întrebat.

M-au privit amândoi.

— Asta tu hotărăşti, a spus părintele Carl.

Am rămas tăcut.

— Tu trebuie să decizi! a strigat Sanchez.

Nu puteam concepe că erau atât de detaşaţi de opţiunea mea. A merge cu ei însemna o posibilă capturare de către trupele peruane. Totuşi, cum să rămân aici, singur?

— Ei bine, am spus, nu ştiu ce să fac. Trebuie să mă ajutaţi. E posibil să mă ascundă altcineva?

Cei doi s-au privit reciproc.

— Nu cred, a vorbit părintele Carl.

L-am privit, în timp ce neliniştea îmi strângea stomacul. Părintele Carl mi-a zâmbit şi a spus:

— Rămâi concentrat. Aminteşte-ţi cine eşti.

Sanchez a scos nişte hârtii dintr-o geantă.

— Iată o copie a celei de *A Şasea Viziuni*, a spus el. Poate că te va ajuta să te hotărăşti. Am luat hârtiile.

Sanchez l-a privit pe Carl şi l-a întrebat:

— Cât mai durează?

— Trebuie să mai vorbesc cu cineva. O oră, cred.

Amândoi s-au întors la pregătirile lor, iar eu am ieşit, aşezându-mă afară pe o piatră, şi am deschis Manuscrisul. Era ca un ecou al cuvintelor părintelui Carl şi ale lui Sanchez. Lumina aruncată asupra trecutului însemna conştientizarea căilor individuale de control, învăţate în copilărie. Odată transcens acest obicei, spunea, ne vom găsi sinele superior, identitatea noastră care evoluează.

Am citit întregul text în mai puţin de o jumătate de oră şi de-abia când am terminat mi-am dat seama pe ce se bazează această Viziune: înainte să intrăm pe deplin în acea stare de spirit specială, pe care cei mai mulţi o întrevăd doar - viaţa noastră, condusă de coincidenţe misterioase - trebuie să deschidem ochii asupra a ceea ce suntem cu adevărat.

În acel moment, părintele Carl a ieşit din casă şi, văzând unde eram, a venit către mine.

— Ai terminat? m-a întrebat, cald şi prietenos, ca de obicei.

— Da.

— Te deranjează dacă stau aici câteva clipe?

— Chiar aş vrea să stai.

S-a aşezat în dreapta mea şi, după un moment de tăcere, a întrebat:

— Cred că da, dar ce se va întâmpla de acum încolo?

— Trebuie să crezi cu adevărat acest lucru.

— Cum, când îmi este atât de teamă?!

— Trebuie să înţelegi despre ce este vorba. Adevărul pe care îl urmăreşti este la fel de important ca şi evoluţia universului, pentru că-i permite acestei evoluţii să continue. Nu-ţi dai seama? Părintele Sanchez mi-a povestit despre viziunea pe care ai avut-o pe munte. Ai văzut cum a evoluat materia, de la vibraţia simplă a hidrogenului, până la specia umană. Te-ai întrebat cum vor continua oamenii această evoluţie. Acum ai descoperit răspunsul: oamenii se nasc în circumstanţe istorice şi găsesc ceva pentru care să lupte şi pe care să-l reprezinte. Se unesc cu alţi oameni pentru a urmări un scop. Copiii care se nasc din această unire au rolul de a reconcilia două poziţii, făcând o sinteză superioară, ghidaţi fiind de coincidenţe. Cum sunt sigur că ai aflat din *A Cincea Viziune*, de fiecare dată când te umpli cu energie şi apare o coincidenţă care te împinge înainte în viaţă, nivelul acela de energie se instituie în tine şi vei exista la o vibraţie mai înaltă. Copilul tău va prelua acest nivel de vibraţie şi îl va ridica mai sus. Aşa continuăm noi, oamenii, evoluţia. Diferenţa care apare acum, cu această generaţie, este că noi suntem gata să facem acest lucru conştient şi astfel, să accelerăm întregul proces. Nu contează cât de mult te temi, nu mai ai de ales. Odată ce ai aflat ce reprezintă viaţa ta, nu mai poţi şterge sau ignora această cunoaştere. Dacă vei încerca să faci altceva cu viaţa ta, vei avea mereu senzaţia unui gol.

— Dar cum să fac?

— Nu ştiu. Asta numai tu poţi să ştii. Îţi sugerez, mai întâi, să încerci să faci rost de ceva energie.

Părintele Sanchez a venit şi el lângă noi, evitând să facă zgomot, pentru a nu ne deranja. Am încercat să mă concentrez asupra vârfurilor de munte pe care le puteam vedea de unde mă aflam. Am respirat adânc şi mi-am dat seama că de când ieşisem afară fusesem cu totul absorbit de mine, ca şi cum m-aş fi aflat într-un tunel. Parcă m-aş fi rupt de frumuseţea şi maiestatea munţilor.

Cum priveam panorama, încercând mereu să apreciez conştient ceea ce vedeam, am început să trăiesc senzaţia deja cunoscută, de apropiere. Dintr-o dată, totul a părut să devină mai prezent, să strălucească, să se desprindă. M-am simţit mai uşor, cu trupul mai energizat.

I-am privit pe Carl şi pe Sanchez. Se uitau intens la mine şi cred că îmi observau câmpul energetic.

— Cum arăt? am întrebat.

— Ca şi cum te-ai simţi mult mai bine, a spus Sanchez. Rămâi aici şi sporeşte-ţi energia cât poţi de mult. Mai avem vreo douăzeci de minute până când plecăm.

Mi-a zâmbit cu simpatie.

— După aceea, a continuat, vei fi gata să începi.

PE FIRUL LUCRURILOR

Cei doi preoţi au intrat înapoi în casă, iar eu am rămas câteva minute să admir peisajul şi să încerc să mai captez energie. Apoi mi-am pierdut concentrarea şi am alunecat în visare, gândindu-mă la Wil. Unde era? Aproape sau departe de cea de *A Noua Viziune*?

Mi-l imaginam alergând prin junglă cu *A Noua Viziune* în mână, urmărit peste tot de trupe. Îl vedeam pe Sebastian conducând vânătoarea. În acest vis cu ochii deschişi, era clar că Sebastian, chiar având autorităţile de partea lui, se înşela, nu înţelegea impactul pe care Viziunile îl aveau asupra oamenilor. Simţeam că ar trebui să-l convingă cineva să adopte un alt punct de vedere. Dacă s-ar descoperi mai repede acea parte a Manuscrisului de care-i atât de frică…

Printre aceste gânduri, mi-a răsărit în faţa ochilor imaginea lui Marjorie. Unde era? Aproape că o vedeam aievea. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Zgomotul făcut de închiderea uşii din faţa mea, m-a adus înapoi la realitate. M-am simţit din nou slăbit şi nervos. Sanchez venea cu pas iute spre mine. S-a aşezat alături de mine şi m-a întrebat:

— Te-ai hotărât ce vei face?

Am dat din cap că nu.

— Nu pari prea sigur de tine, a constatat el.

— Nici nu sunt.

— Poate că nu eşti prea sistematic în modul în care îţi

construieşti energia.

— Ce vrei să spui?

— Lasă-mă să-ţi descriu felul în care acumulez eu energie. Poate că metoda mea o să te inspire să ţi-o formezi pe a ta.

Am dat din cap.

— Primul lucru pe care îl fac, a spus el, este să mă concentrez asupra mediului în care mă aflu, aşa cum cred că faci şi tu de altfel. Apoi încerc să-mi aduc aminte cum apare totul atunci când sunt plin de energie. O fac amintindu-mi senzaţia unei prezenţe, pe care o emană totul în jurul meu, frumuseţea unică a tuturor lucrurilor, mai ales a plantelor, felul în care strălucesc şi se diferenţiază culorile lor. Mă urmăreşti?

— Da. De fapt, şi eu încerc să fac acelaşi lucru.

— Apoi, a continuat, încerc să trăiesc sentimentul de apropiere, senzaţia că oricât de departe ar fi ceva, eu pot atinge acel ceva, că mă pot conecta la el. Pe urmă, îl respir înăuntrul meu.

— Îl respiri înăuntrul tău?

— Părintele John nu ţi-a explicat asta?

— Nu.

Sanchez părea derutat.

— Probabil că intenţiona să revină şi să-ţi vorbească despre asta mai încolo. Câteodată e foarte teatral în expunerile pe care le face. Pleacă şi îşi lasă elevul, ca să înţeleagă singur ceea ce a învăţat, apoi apare mai târziu, chiar la momentul potrivit, pentru a mai adăuga ceva. Sunt convins că avea de gând să mai vorbiţi, dar am plecat prea repede.

— Aş vrea să ştiu, totuşi, am spus.

— Îţi aduci aminte de senzaţia de optimism, de bună dispoziţie, trăită pe munte, aceea că te afli în mijlocul universului?

— Da.

— Pentru a recâştiga această poziţie, eu încerc să respir înăuntrul meu energia cu care tocmai m-am conectat.

Fusesem foarte atent la spusele lui Sanchez. Ascultându-l pe el, creştea şi calitatea conectării mele. Totul în jur era din nou foarte frumos, foarte prezent. Chiar şi pietrele păreau să aibă un halou alb, iar câmpul lui Sanchez era mare şi albastru. Inspira profund şi conştient, ţinând aerul înăuntrul său preţ de cinci secunde, înainte de a-l expira. I-am urmat exemplul.

— Vizualizează la fiecare inspiraţie energia care te umple, ca şi cum ai fi un balon, a continuat el. Vei vedea că te vei simţi mai energizat, mai uşor şi mai în mijlocul lucrurilor.

După câteva respiraţii adânci, am început să mă simt exact aşa cum spusese Sanchez.

— După ce inspir energia, a continuat Sanchez, încerc să mă conving că mă aflu în starea emoţională potrivită. Aşa cum ţi-am spus mai înainte, eu consider acest lucru ca o unitate de măsură a conectării mele.

— Vorbeşti despre iubire, nu?

— Da. Aşa cum am discutat şi la misiune, iubirea nu e un concept intelectual, un imperativ moral sau altceva de felul acesta. Este o emoţie profundă, care există numai atunci când eşti conectat la energia universului, care este şi energia dumnezeirii.

Părintele Sanchez mă privea, cu ochii defocalizaţi.

— Iată, a spus el, asta e! Acesta este nivelul energetic pe care trebuie să îl ai. Acum te ajut eu puţin, dar eşti gata să-l menţii de unul singur.

— Cum adică „mă ajuţi puţin”?

Sanchez a dat din cap.

— Nu-ţi bate capul cu asta acum. Vei afla mai târziu, în *A Opta Viziune*.

Părintele Carl s-a apropiat de noi, privindu-ne şi părând mulţumit. M-a întrebat:

— Te-ai hotărât?

Întrebarea m-a iritat. M-am luptat împotriva inevitabilei scăderi de energie.

— Ei, să nu devii din nou distant, a spus părintele Carl. Nu poţi evita luarea unei hotărâri în acest moment. Ce crezi că trebuie să faci?

— Nu cred nimic, am spus. Chiar asta e problema.

— Eşti sigur? Gândurile încep să se schimbe atunci când te conectezi la energie.

L-am privit perplex.

— Gândurile care-ţi umblă prin cap atunci când încerci să controlezi evenimentele în mod logic, a explicat Carl, se opresc în momentul în care renunţi la jocul tău. Când te umpli în interior de energie, din partea superioară a fiinţei tale îţi vin în minte alte gânduri. Acestea sunt intuiţiile. Ele sunt percepute cu totul altfel. Apar undeva, dincolo de mintea ta, uneori ca atunci când visezi cu ochii deschişi, alteori ca nişte viziuni scurte, care vin să te îndrume, să te ghideze.

Tot nu înţelegeam.

— Spune-mi la ce te gândeai adineauri, stând singur aici? M-a întrebat Carl.

— Nu ştiu dacă îmi amintesc, am spus.

— Încearcă!

Am încercat să mă concentrez.

— Cred că mă gândeam la Wil, a pornit în căutarea celei de *A Noua Viziuni*, şi la cruciada împotriva lui Sebastian împotriva Manuscrisului.

— Şi altceva?

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu Marjorie. Dar nu înţeleg în ce mod mă ajută toate acestea să mă hotărăsc.

— Să-ţi explic, a spus părintele Sanchez. Când dobândeşti destulă energie, eşti gata să începi să formulezi în mod conştient evoluţia, chiar să-i determini cursul, să iniţiezi procesul de curgere a lucrurilor spre coincidenţele

care te vor duce înainte. Porneşti spre evoluţie în felul tău, determini desfăşurarea lucrurilor. Mai întâi, cum am spus, trebuie să dobândeşti suficientă energie, apoi îţi aminteşti cerinţa de bază a vieţii tale - ceea ce ai moştenit de la părinţi - pentru că aceasta furnizează contextul general al evoluţiei tale. Apoi porneşti pe calea respectivă, descoperind cerinţele mărunte, imediate, cu care te confrunţi în viaţă. Acestea aparţin întotdeauna problemei de bază a vieţii tale şi definesc unde anume te afli în căutările tale. Odată ce ai devenit conştient de întrebările pe care ţi le pui la un moment dat, primeşti un fel de direcţionări care ţin de intuiţie: ce să faci, unde să te duci... vezi, într-un fel sau altul, pasul următor. Şi asta întotdeauna. Singura dată când acest lucru nu se întâmplă este atunci când întrebarea pe care o ai în minte este greşită, nepotrivită. Vezi tu, problema în viaţă nu constă în a primi răspunsuri, ci în a-ţi identifica întrebarea pentru momentul în care te afli. Odată ce ştii să ceri - şi acel lucru este oportun - vine şi răspunsul. Întotdeauna. După ce ai intuiţia a ceea ce se va întâmpla în continuare, pasul următor este să fii atent şi pe fază. Mai devreme sau mai târziu se vor petrece şi coincidenţele care te vor ghida în direcţia pe care ţi-a indicat-o intuiţia. Mă urmăreşti?

— Cred că da.

— Aşadar, a continuat el, nu crezi că acele gânduri privitoare la Wil, la Marjorie, la Sebastian, sunt importante? Ia gândeşte-te: de ce au apărut ele exact acum, când tu ştii care este povestea vieţii tale. Ştii că ai apărut în acea familie din dorinţa de a afla cum să faci din viaţa spirituală o aventură lăuntrică, aventura propriei evoluţii, nu-i aşa?

— Da.

— Apoi, când ai crescut, ai devenit interesat de subiecte misterioase, ai studiat sociologia, ai lucrat cu oameni, fără să ştii exact pentru ce ai făcut aceste lucruri. Pe urmă ai început să deschizi ochii, ai auzit de Manuscris, ai venit în

Peru şi ai găsit Viziunile, una după alta, şi fiecare te-a învăţat ceva despre spiritualitatea pe care o cauţi.

L-am privit.

— Care sunt întrebările tale curente? a spus Sanchez.

— Cred că aş vrea să cunosc celelalte Viziuni, am spus. Aş vrea mai ales să ştiu dacă Wil va găsi *A Noua Viziune*. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Marjorie. Aş vrea să aflu mai multe despre Sebastian.

— Şi care au fost intuiţiile care ţi-au sugerat aceste întrebări?

— Nu ştiu. Mă gândeam că aş vrea să o revăd pe Marjorie. Aproape că am avut în faţa ochilor imaginea lui Wil, care fugea de trupele care îl urmăreau. Ce înseamnă toate astea?

— Încotro fugea Wil?

— Prin junglă.

— Poate că asta îţi spune unde să te duci. Iquitos este în junglă. Şi Marjorie?

— M-am văzut reîntâlnindu-mă cu ea.

— Şi Sebastian?

— Mi l-am imaginat ridicându-se împotriva Manuscrisului, pentru că l-ar înţelege greşit şi asta s-ar putea schimba dacă ar apărea cineva care să-i citească gândurile, să afle de ce se teme atât.

Amândoi s-au privit amuzaţi.

— Asta ce înseamnă? am insistat.

Părintele Carl mi-a răspuns cu o altă întrebare:

— Tu ce crezi?

Pentru prima oară de la întâmplarea de pe munte, m-am simţit energizat şi încrezător. I-am privit şi am spus:

— Cred că înseamnă că ar trebui s-o pornesc prin junglă şi să descopăr ce aspecte ale bisericii deranjează biserica.

Părintele Carl a zâmbit şi a spus:

— Exact! Şi poţi să iei camionul meu.

Am dat din cap. Ne-am îndreptat cu toţii spre locul unde

erau parcate maşinile, în faţa casei. Lucrurile mele, împreună cu ceva provizii de hrană şi de apă erau deja aşezate în camionul părintelui Carl. Maşina lui Sanchez era şi ea acolo.

— Mai vreau să-ţi spun ceva, l-am auzit pe Sanchez. Să nu uiţi să te opreşti ori de câte ori e nevoie pentru a te reconecta energetic. Să fii întotdeauna bine încărcat, mereu capabil de iubire. Odată ce realizezi această stare, nimeni şi nimic nu-ţi poate răpi atâta energie, încât să nu te poţi reface. De fapt, energia care curge din tine va crea un flux, care în acelaşi timp îţi va şi aduce energie. Nu poţi fi niciodată golit. Dar trebuie să fii mereu conştient de acest proces, pentru ca el să funcţioneze. Acest lucru este foarte important, mai ales când interacţionezi cu oameni.

A tăcut. Ca şi cum ar fi aşteptat la rând, părintele Carl a venit mai aproape şi a spus:

— Ai citit Manuscrisul, mai puţin două Viziuni, A Şaptea şi A Opta. A Şaptea se ocupă cu abordarea conştientă a tot ceea ce ne înconjoară, atenţia care trebuie acordată oricărei coincidenţe, la fiecare răspuns pe care ţi-l dă universul.

Mi-a dat un dosar.

— *A Şaptea Viziune*, foarte scurtă şi generală, a continuat, vorbeşte despre felul în care unele lucruri ne sar în ochi, sunt evidente, precum şi despre felul cum anumite gânduri ne apar pentru a ne îndruma. Cât despre A Opta, o vei găsi la timpul potrivit. Ea vorbeşte despre cum îi putem ajuta pe cei care ne aduc răspunsurile pe care le căutăm. Mai departe, descrie o etică absolut nouă, o cale pe care trebuie să o urmeze oamenii în relaţiile lor, pentru a uşura evoluţia tuturor.

— Nu poţi să-mi dai acum *A Opta Viziune*? am întrebat.

Părintele Carl a zâmbit şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Nu cred că e cazul. Şi noi nu urmăm propriile intuiţii. Vei primi *A Opta Viziune* imediat ce vei pune întrebarea

potrivită.

Am înţeles. Amândoi m-au îmbrăţişat şi mi-au urat numai bine. Părintele Carl mi-a spus insistent că ne vom întâlni din nou, în curând, şi că atunci voi găsi răspunsurile pe care le căutam şi pentru care mă aflam acolo.

Eram cu toţii pe cale să ne urcăm în maşini, când Sanchez s-a întors şi mi-a spus:

— Am o intuiţie şi trebuie să-ţi spun ceva. Vei afla mai multe mai târziu. Lasă percepţia frumuseţii şi a luminii să-ţi conducă drumul. Locurile şi oamenii care au răspunsuri pentru tine vor apărea mai luminoase şi mai atractive.

Am dat din cap şi m-am urcat în camionul părintelui Carl. Coborând drumul pietros, i-am urmat pe cei doi câţiva kilometri, până când am ajuns la o răscruce. Sanchez mi-a făcut semn, în timp ce el şi Carl au luat-o spre est. Am privit în urma lor o clipă, apoi am pornit spre nord, spre bazinul Amazonului.

*

* *

Mă cuprinsese nerăbdarea. După un drum de aproape trei ore, mă aflam la o răscruce, incapabil să mă hotărăsc între două direcţii diferite.

În stânga mea era o vale. Dacă mă luam după hartă, acest drum se îndrepta spre nord, pe lângă munţi, cam o sută de kilometri, apoi cotea spre răsărit, spre Iquitos. Celălalt drum o lua în dreapta mea şi mergea prin junglă, spre aceeaşi destinaţie.

Am respirat adânc şi m-am străduit să mă relaxez, privind în oglinda retrovizoare. Nimic. De fapt, tot drumul nu întâlnisem pe nimeni - nici trafic, nici oameni pe jos sau cu bicicleta - de mai mult de o oră. Încercam să scap de o urmă de nelinişte. Ştiam că trebuia să fiu relaxat şi conectat dacă doream să iau decizia potrivită.

M-am concentrat asupra situaţiei. Drumul dinspre dreapta, prin junglă, trecea printr-un grup de copaci imenşi. Câteva stânci uriaşe răsăreau din pământ printre ei. Cele mai multe erau înconjurate de tufişuri mari de plante tropicale. Celălalt drum, prin munţi, părea cu totul sterp. Un singur copac se vedea în acea direcţie, restul peisajului era stâncos, cu foarte puţină verdeaţă.

Am privit din nou spre dreapta şi am încercat să îmi induc o stare de iubire. Copacii şi tufişurile erau de un verde intens. Spre stânga am făcut acelaşi lucru şi am descoperit imediat un petic de iarbă cu flori, la marginea drumului. Verdele era palid, dar florile, de un alb strălucitor, alcătuiau împreună un peisaj unic, pe toată distanţa pe care se vedeau. M-am întrebat cum de nu le observasem puţin mai devreme. Păreau să se vadă peste tot acum. Mi-am extins atenţia, pentru a cuprinde întreaga panoramă din direcţia aceea. Pietrele şi petele brune de asfalt păreau extraordinar de colorate. Tufe de violete şi alte flori, de un roşu-închis, decorau tot peisajul.

Am privit din nou în dreapta, spre copaci şi tufişuri. Frumuseţea lor părea palidă, în comparaţie cu celălalt drum. „Cum de e posibil?”, m-am întrebat. Mai întâi, acest drum păruse mai atrăgător. Privind iarăşi spre stânga, intuiţia mea a devenit mai puternică. Bogăţia de forme şi culori m-a uluit.

Eram hotărât. Am pornit maşina şi am luat-o spre stânga, încredinţat de corectitudinea deciziei mele. Drumul era pietros şi plin de rădăcini. M-am scuturat şi trupul meu a devenit mult mai uşor. Greutatea îmi era centrată pe coapse, spatele şi gâtul fiindu-mi drepte. Braţele ţineau volanul, dar nu părea să fie nevoie de efort pentru manevrarea lui.

Am mai condus încă două ore, fără nici un incident, fără să întâlnesc pe nimeni şi scotocind din când în când în coşul cu provizii, pregătit de părintele Carl. Drumul şerpuia în sus

şi în jos, printre şi peste dealuri. Pe vârful unui deal, spre dreapta, am văzut parcate două maşini vechi. Erau împinse dincolo de marginea drumului, lângă nişte copaci firavi. Nu păreau să fie oameni în jur, aşa că am tras concluzia că maşinile fuseseră abandonate. Înainte, drumul cotea la stânga şi cobora, în serpentine, spre o vale largă. De pe vârf aveam o panoramă de câţiva kilometri.

Am oprit. La jumătatea văii, trei sau patru maşini militare erau parcate pe marginea drumului. În jurul lor se vedea un mic grup de soldaţi. M-a cuprins teama. O blocadă. Am dat camionul înapoi, pe creastă, am oprit în spatele a doi bolovani uriaşi, am coborât şi am început să observ ce se întâmpla în vale. Un vehicul se deplasa în direcţie opusă, depărtându-se.

Deodată, am auzit mişcare în spate. M-am întors brusc. Era Phil, ecologistul pe care îl cunoscusem la Viciente. Era şi el la fel de speriat.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat, venind spre mine.

— Încerc să ajung cumva la Iquitos, am spus.

Teama i se citea pe faţă.

— Şi noi, dar guvernul parcă a înnebunit în ceea ce priveşte Manuscrisul. Încercăm să ne hotărâm dacă e cazul să riscăm şi să trecem prin blocadă. Suntem patru.

Mi-a făcut semn spre stânga. Ceilalţi se vedeau printre copaci.

— De ce vrei să ajungi la Iquitos? m-a întrebat.

— Vreau să-l găsesc pe Wil. Ne-am despărţit în Cula. Am auzit că s-ar putea să fie în Iquitos, în căutarea restului Manuscrisului.

Părea terorizat.

— N-ar trebui să faci una ca asta! Armata a interzis deţinerea de copii după Manuscris. N-ai auzit ce s-a întâmplat la Viciente?

— Da, am auzit…

— Eu nu eram acolo, dar am înţeles că armata a dat

buzna şi a arestat pe oricine avea o copie. Şi oaspeţii au fost reţinuţi pentru interogatoriu. Dale şi ceilalţi oameni de ştiinţă au fost luaţi de trupe şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ei.

— Ştii cumva de ce guvernul este atât de agitat în legătură cu Manuscrisul? am întrebat.

— Nu, dar când am văzut cât de nesigur devine totul, m-am hotărât să mă întorc la Iquitos pentru dosarele cu cercetările mele, apoi să părăsesc această ţară.

I-am povestit amănunte despre Wil şi despre mine: ce ni se întâmplase după ce părăsisem Viciente şi mai ales urmărirea şi crima de pe munte.

— La dracu! a spus el. Şi te mai ocupi de chestia asta? Mai rămâi aici?

Asta mi-a zdruncinat puţin încrederea, dar am spus:

— Dacă nu facem nimic, guvernul va suprima Manuscrisul cu totul. Lumea va fi privată de acest mod de cunoaştere şi eu cred că Viziunile sunt foarte importante!

— Atât de importante încât să merite să mori pentru ele? m-a întrebat.

Un zgomot de motoare ne-a atras atenţia. Camioanele veneau, prin vale, spre noi.

— Fir-ar să fie! a strigat. Uite-i că vin!

Înainte ca noi să putem mişca, alte camioane au venit şi din cealaltă direcţie.

— Ne-au înconjurat! a strigat Phil, panicat complet.

Am fugit spre maşina mea şi am ascuns traducerea după Manuscris pe care o aveam, sub una din banchete.

Zgomotul devenea tot mai puternic. Am fugit peste drum, spre dreapta, în direcţia în care o luase şi Phil. I-am văzut alergând în sus, şi ascunzându-se după nişte stânci. M-am ascuns şi eu cu ei. Sperau că maşinile militare vor trece pe lângă noi şi îşi vor continua drumul. Camionul meu nu era la vedere. Speram că vor crede şi ei, ca şi mine, că maşinile celelalte erau abandonate.

Cei care veneau dinspre sud au ajuns primii şi, spre spaima noastră, au oprit lângă maşini.

— Nu mişcaţi! Poliţia! a strigat o voce.

Am îngheţat. Câţiva soldaţi au apărut din spate. Toţi erau înarmaţi zdravăn şi păreau foarte hotărâţi. Ne-au percheziţionat cu mare atenţie şi ne-au luat tot ce aveam, apoi ne-au împins înapoi spre drum. Acolo, zeci de soldaţi se apucaseră să percheziţioneze maşinile. Phil şi tovarăşii lui au fost târâţi şi urcaţi într-un camion militar, care a demarat foarte repede. Când au trecut pe lângă mine, am văzut faţa lui Phil, palidă şi pierdută.

Am fost condus, pe jos, în direcţie opusă şi mi s-a cerut să mă aşez pe creasta dealului. Câţiva soldaţi s-au aşezat lângă mine, fiecare având pe umăr o armă automată. Mai târziu, un ofiţer s-a apropiat de mine şi mi-a aruncat la picioare copiile după Manuscris, pe care le găsiseră la mine... Peste ele a aruncat şi cheile de la camionul părintelui Carl.

— Astea sunt copiile tale? m-a întrebat.

L-am privit fără să răspund.

— Cheile astea s-au găsit asupra ta, a continuat el. În maşină am găsit hârtiile astea. Te întreb din nou: sunt ale tale?

— Nu cred că vreau să răspund până nu consult un avocat, am spus.

Remarca mea a adus un zâmbet sarcastic pe faţa ofiţerului. A spus ceva soldaţilor şi s-a îndepărtat. Aceştia m-au împins spre unul din jeepurile cu care veniseră şi mi-au cerut să mă aşez lângă şofer. Alţi doi soldaţi s-au urcat pe locurile din spate, cu armele pregătite. Amândouă vehiculele au pornit spre nord, în vale.

Gânduri pline de teamă îmi năpădeau mintea. Oare unde mă duceau? De ce mă băgasem în situaţia asta? Iată ce hal de pregătire primisem de la cei doi preoţi, nu durase nici măcar o zi... Şi acolo, la răscruce, fusesem atât de convins

că acesta era drumul cel bun. Păruse mai atrăgător, fusesem sigur de asta. Unde greşisem oare?

Am aflat şi am încercat să mă relaxez, întrebându-mă în acelaşi timp ce se va întâmpla în continuare. Voi susţine că nu ştiu nimic, mă gândeam, şi mă voi prezenta ca un turist prost îndrumat, care nu era capabil să facă nici un rău. Doar că mă amestecasem cu cine nu trebuie, voi spune. Nu vroiam decât să mă întorc acasă.

Mâinile, care mi se odihneau pe genunchi tremurau puţin. Un soldat de pe bancheta din spate mi-a oferit o ploscă cu apă şi am luat-o, deşi nu puteam bea. Soldatul era tânăr şi mi-a zâmbit fără urmă de răutate când i-am înapoiat plosca. Imaginea speriată a lui Phil mi-a trecut prin minte. Ce vor face cu el?

Întâlnirea de pe deal cu Phil fusese o coincidenţă, mă gândeam. Dar care-i era înţelesul? Despre ce am fi vorbit dacă nu am fi fost întrerupţi? Eu nu făcusem decât să subliniez importanţa Manuscrisului, iar el mă prevenise asupra pericolului pe care îl reprezenta şi mă sfătuise să fug înainte de a fi prins. Din nefericire, sfatul său venise prea târziu.

Am mers câteva ore în linişte. Relieful devenea tot mai plat. Aerul se încălzea. La un moment dat, un soldat mi-a oferit o conservă din carne de vită, din raţia lui, mi se pare, dar, din nou, n-am putut să înghit nimic. După apusul soarelui, s-a întunecat foarte repede.

Stăteam în maşină fără să mă gândesc la nimic, privind drept înainte, la drumul luminat de faruri.

Curând, am adormit. Un somn greu, în timpul căruia am visat că fugeam. Fugeam disperat de un duşman necunoscut, printre case incendiate, convins că undeva se afla un secret care deschidea calea spre cunoaştere şi siguranţă. În mijlocul unuia dintre uriaşele focuri am văzut o cheie. Am sărit să o iau de acolo.

Am tresărit, cu sudoarea curgându-mi pe frunte. Soldaţii

m-au privit nervoşi. Am dat din cap şi m-am sprijinit de portieră. Mult timp am privit pe fereastră formele negre ale peisajului, luptându-mă cu teama. Eram singur, sub pază, alergam prin întuneric şi nimănui nu-i păsa de coşmarurile mele.

Spre miezul nopţii am ajuns la o clădire mare, slab luminată, făcută din piatră. Era destul de înaltă, avea două etaje. Am pornit-o pe o alee, spre uşa din faţă, şi am intrat. Câteva trepte coborau spre un coridor îngust. Pereţii interiori erau tot din piatră, iar tavanul din bârne. Câteva becuri care atârnau în dezordine ne luminau calea. Am trecut printr-o altă uşă, apoi într-un loc unde erau mai multe celule. Un soldat ne-a întâmpinat, a deschis uşa unei celule şi mi-a făcut semn să intru.

Înăuntru erau trei priciuri, o masă de lemn şi o vază cu flori. Spre surprinderea mea, locul era extrem de curat. Când am intrat, un tânăr peruan, de vreo nouăsprezece ani, m-a privit inexpresiv din spatele uşii. Soldatul a tras zăvorul şi a plecat. M-am aşezat pe un prici, în timp ce tânărul a aprins fitilul unei lămpi cu petrol. În lumina care s-a făcut, am văzut că de fapt era indian.

— Vorbeşti engleza? l-am întrebat.

— Da, puţin, a răspuns.

— Unde ne aflăm?

— Lângă Pullcupa.

— Locul acesta e o închisoare?

— Nu, aici sunt strânşi toţi cei care sunt interogaţi despre Manuscris.

— Tu de când eşti aici? am întrebat.

M-a privit cu nişte ochi timizi, cuminţi.

— De două luni.

— Ce ţi-au făcut?

— Au încercat să mă convingă să nu mai cred în Manuscris şi să spun cine altcineva mai are copii.

— Cum?

— Prin discuţii.
— Doar aşa, fără ameninţări?
— Doar aşa, a repetat.
— Şi ţi-au spus când îţi vor da drumul?
— Nu.
Am tăcut o clipă. Mă privea întrebător.
— Ai fost prins cu copii ale Manuscrisului?
— Da, am răspuns. Tu?
— Da. Locuiesc pe aici, pe aproape, la un orfelinat. Profesorul nostru ne învăţa despre Manuscris. Mi-a permis să-i învăţ şi pe cei mai mici. Ar fi putut să scape, dar a fost şi el prins.
— Câte Viziuni ai văzut? am întrebat.
— Toate câte s-au găsit. Tu?
— Toate, în afară de A Şaptea şi A Opta. O aveam pe A Şaptea, dar n-am apucat să o citesc pentru că mi-a fost confiscată şi am fost adus aici.
Tânărul a căscat, apoi a întrebat:
— Acum putem să dormim?
— Da, am spus, absent. Sigur că da.
M-am întins pe prici, închizând ochii, având mintea în alertă. Ce era de făcut? Cum de m-am lăsat prins? Cum puteam să scap? Am închegat câteva strategii şi scenarii, înainte să mă scufund în somn.
Visul mi-a fost tot agitat. Căutam aceeaşi cheie, dar de astă dată eram pierdut în adâncul unei păduri. Mult timp umblasem fără vreo direcţie, aşteptând o îndrumare. După o vreme, a venit o furtună şi întreg peisajul a fost inundat. În timpul diluviului, am fost târât în râul care curgea în direcţie greşită şi ameninţa să mă înghită. M-am luptat cu toată puterea mea împotriva curentului, o veşnicie parcă. În cele din urmă am reuşit să ies din torent, agăţându-mă de o piatră. Am urcat pe mal, apoi pe dealul care mărginea râul, din ce în ce mai sus, prin locuri tot mai ameninţătoare. Deşi îmi adunasem toate forţele şi mă concentrasem ca să pot

urca, n-am putut merge mai departe. Am privit înapoi. Îngrozit, am văzut că râul pe care îl părăsisem ieşea din pădure şi se împrăştia lent spre o plajă minunată, lângă o pajişte. Pe pajiştea înconjurată de flori se afla cheia. Am alunecat şi am căzut în râu, strigând.

Am sărit icnind, pe prici, simţind că nu am aer. Tânărul indian, care era deja în picioare, a venit repede spre mine.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Mi-am recăpătat suflul şi am privit în jur, amintindu-mi unde mă aflam. Am văzut că încăperea avea şi o fereastră, iar afară era deja lumină.

— Nimic. Am avut doar un coşmar.

Mi-a zâmbit, ca şi cum ceea ce spusesem îi făcea plăcere.

— Coşmarurile aduc mesajele cele mai importante.

— Mesaje? am întrebat, ridicându-mă şi începând să mă îmbrac.

M-a privit uşor încurcat de ideea că trebuia să se explice.

— *A Şaptea Viziune* vorbeşte despre vise, a spus.

— Şi ce spune?

— Spune cum săăă…ăăă…

— Cum să interpretăm visele?

— Da.

— Şi ce anume spune?

— Spune să compari povestea din vis cu povestea vieţii tale.

M-am gândit o clipă, nefiind sigur ce anume vroia să spună.

— Cum adică să compar poveştile?

Tânărul indian de-abia mă putea privi în ochi.

— Vrei să interpretez visul pe care l-ai avut?

Am dat din cap şi i-am povestit ceea ce visasem.

M-a ascultat atent, apoi a spus:

— Compară acum părţi din povestea asta cu viaţa ta.

L-am privit.

— De unde să încep?

— De la început. Ce făceai la începutul visului?
— Căutam o cheie în pădure.
— Cum te simţeai?
— Pierdut.
— Compară acest lucru cu situaţia ta reală.
— Probabil că se leagă, am spus. Sunt în căutarea unor răspunsuri legate de Manuscris şi chiar că mă simt pierdut.
— Ce altceva ţi se întâmplă în viaţa reală?
— Am fost capturat, am spus. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am încercat, am fost închis. Tot ce sper acum este să conving pe cineva să mă lase să plec acasă.
— Te luptai să fugi de urmăritor?
— Da.
— Şi ce s-a întâmplat mai departe, în vis?
— Luptam împotriva curentului.
— De ce? m-a întrebat.
Începeam să pricep unde bate.
— Pentru că am crezut că altfel mă voi îneca.
— Şi dacă nu te-ai fi luptat?
— M-ar fi condus la cheie. Ce vrei să spui? Că în ciuda faptului că nu lupt împotriva acestei situaţii, voi găsi răspunsurile pe care le caut?
Părea din nou stânjenit.
— Eu nu spun nimic. Visul spune totul.
M-am gândit o clipă. Avea această interpretare vreo şansă de a fi corectă?
Tânărul indian m-a privit, apoi a întrebat:
— Dacă ar fi să visezi din nou acelaşi lucru, ce vei schimba?
— Aş rezista curentului, chiar dacă m-ar putea omorî. De data asta aş fi prevenit.
— Ce te ameninţă acum?
— Cred că soldaţii. Faptul că sunt reţinut.
— Care e deci, mesajul?
— Cred că visul a vrut să spună să privesc pozitiv această

captivitate.

N-a răspuns, dar a zâmbit.

Şedeam pe prici, cu spatele sprijinit de perete. Interpretarea aceasta mă incitase. Dacă era exactă, înseamnă că nu făcusem nici o greşeală acolo, la răscruce, şi că totul era de fapt ceea ce trebuia să se întâmple.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Pablo, a spus.

Am zâmbit şi m-am prezentat şi eu, apoi i-am spus pe scurt de ce mă aflam în Peru şi prin ce trecusem. Pablo şedea pe priciul lui, cu coatele pe genunchi. Avea părul, scurt şi era foarte slab.

— De ce eşti aici? m-a întrebat.

— Caut informaţii despre Manuscris, am spus.

— Ce anume cauţi? m-a întrebat din nou.

— Vreau să aflu despre *A Şaptea Viziune* şi să am veşti de la prietenii mei, Wil şi Marjorie... Şi cred că aş vrea să ştiu de ce este atât de înverşunată biserica împotriva Manuscrisului.

— Sunt mulţi preoţi aici cu care poţi să stai de vorbă.

M-am gândit la asta o clipă, apoi am întrebat:

— Ce altceva mai spune *A Şaptea Viziune* despre vise?

Pablo mi-a zis că visele vin să ne spună despre viaţa noastră lucruri care ne scapă. Apoi a spus altele, dar în loc să ascult am început să mă gândesc la Marjorie. Îi vedeam clar în minte figura şi mă întrebam unde putea fi. Apoi o vedeam alergând spre mine, zâmbitoare.

Deodată mi-am dat seama că Pablo nu mai vorbea. L-am privit.

— Iartă-mă, mintea îmi umbla aiurea. Ce spuneai?

— Nu-i nimic, a spus. La ce te gândeai?

— La o prietenă. Nimic important.

M-a privit de parcă vroia să mă întrebe ceva, dar cineva s-a apropiat de uşa celulei. Prin ferestruică am văzut că era un soldat.

— E timpul pentru micul dejun, a spus Pablo.

Soldatul a deschis uşa şi ne-a făcut semn să ieşim în coridor. Pablo mi-a arătat drumul. Am pornit-o spre nişte scări, urcând spre o sufragerie strâmtă. Patru, cinci soldaţi stăteau într-un colţ, iar doi bărbaţi şi o femeie aşteptau să fie serviţi.

Am rămas trăsnit. Nu-mi puteam crede ochilor: femeia era chiar Marjorie. În acelaşi moment m-a văzut şi ea şi a căscat ochii cu mare surprindere, punându-şi mâna la gură. Soldatul din spatele meu s-a dus către ceilalţi, spunând ceva în spaniolă. L-am urmat pe Pablo şi ne-am aşezat la rând.

Marjorie întinsese tava, pentru a fi servită. Ceilalţi doi bărbaţi se îndreptau cu tăvile în mână spre o masă, discutând. De câteva ori, ochii mei şi ai lui Marjorie s-au întâlnit. Pablo băgase de seamă că ne cunoşteam şi mă privea întrebător. Ne-am aşezat apoi amândoi la masa lui Marjorie. Soldaţii vorbeau între ei, părând să nu bage de seamă mişcările noastre.

— Doamne, cât mă bucur să te revăd, a spus ea. Cum ai ajuns aici?

— M-am ascuns o vreme la nişte preoţi. Apoi am plecat să-l caut pe Wil şi am fost prins chiar ieri. De când eşti aici?

— De când m-au prins pe munte.

Am văzut că Pablo ne privea intens şi am făcut prezentările.

— Bănuiam că ea este Marjorie, a spus el.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o pe Marjorie.

— Nu prea multe. Nici nu ştiu de ce am fost reţinută. În fiecare zi am fost dusă ori la preot, ori la un ofiţer, pentru interogatorii. Vor să ştie care au fost contactele mele la Viciente şi dacă mai există copii şi la cine. Mereu acelaşi lucru.

Marjorie a zâmbit. Părea foarte vulnerabilă şi din nou am simţit o puternică atracţie către ea. M-a privit cu coada

ochiului. Amândoi am zâmbit. Am mâncat în linişte, apoi uşa s-a deschis şi a intrat un preot, îmbrăcat foarte protocolar. Era însoţit de un ofiţer de grad superior.

— Acesta e şeful preoţilor, a spus Pablo.

Ofiţerul le-a spus ceva soldaţilor care luaseră poziţia de drepţi, apoi preotul a traversat încăperea, spre bucătărie. Trecând, m-a privit şi ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. Am privit în altă parte şi am continuat să mănânc, nevrând să-i atrag atenţia. Şi el, şi ofiţerul au trecut prin bucătărie, apoi au ieşit pe o altă uşă.

— Este unul din preoţii cu care ai vorbit? am întrebat-o pe Marjorie.

— Nu, a spus ea. Nu l-am văzut niciodată.

— Eu îl cunosc, a spus Pablo. A venit ieri. Este cardinalul Sebastian.

Am înţepenit.

— Acesta e Sebastian?!

— Se pare că ai auzit de el, a spus Marjorie.

— Am auzit. Este cel mai important personaj bisericesc care e împotriva Manuscrisului. Credeam că este la misiunea părintelui Sanchez.

— Cine e părintele Sanchez? a întrebat Marjorie.

Eram pe punctul de a-i spune, când soldatul care ne escortase s-a îndreptat spre masă şi ne-a făcut semn, mie şi lui Pablo, să-l urmăm.

— E timpul pentru exerciţii, a spus Pablo.

Marjorie m-a privit cu teamă.

— Nu-ţi fă probleme, i-am spus, vom vorbi la masa următoare. Totul va fi bine.

Ieşind pe uşă, m-am întrebat dacă optimismul meu se baza, măcar o secundă, pe ceva real. Soldatul ne-a condus pe hol spre o scară scurtă, care ducea afară. Am ajuns într-o curte lăturalnică, înconjurată de un zid înalt de piatră. Soldatul s-a oprit la uşă. Pablo mi-a făcut semn să înconjurăm curtea. Am pornit şi în timp ce mergeam s-a

aplecat şi a cules câteva floricele de la baza zidului.

— Ce mai spune *A Şaptea Viziune*? am întrebat.

S-a aplecat şi a mai cules o floare.

— Spune că nu numai visele ne îndrumă, ci şi gândurile şi reveriile.

— Da. Părintele Carl mi-a pomenit de asta. Spune-mi, cum ne îndrumă reveriile?

— Ele ne prezintă o scenă la întâmplare şi aceasta înseamnă că acel lucru s-ar putea petrece. Dacă suntem atenţi, putem fi pregătiţi în momentul respectiv.

L-am oprit.

— Ştii, Pablo, Marjorie e cea care mi-a apărut mai devreme în faţa ochilor. Apoi ne-am întâlnit.

A zâmbit.

Un frison mi-a cuprins spatele. Trebuie că mă aflam, într-adevăr, în locul potrivit. Intuisem lucruri care se adevereau. Mă gândisem de multe ori că o voi regăsi pe Marjorie şi acest lucru se întâmplase. Coincidenţele se produceau în lanţ. M-am simţit din nou mai uşor.

— Nu cred că s-a întâmplat prea des ceea ce am gândit, am spus.

Pablo a privit aiurea apoi a spus:

— *A Şaptea Viziune* spune că avem mai multe asemenea gânduri decât s-ar crede. Pentru a le recunoaşte, trebuie să aşteptăm o poziţie de observator. Când apare un gând, trebuie să ne întrebăm de ce apare. De ce acum? Cum se leagă de întrebările vieţii noastre? Poziţia de observator ne ajută să scăpăm de dorinţa de a controla totul şi ne plasează exact pe firul lucrurilor.

— Dar gândurile negative? am întrebat. Imaginile de groază, lucrurile rele: o persoană iubită care suferă, sau neîmplinirea a ceva ce am dorit foarte mult?

— Lucrurile sunt simple, a spus Pablo. *A Şaptea Viziune* spune că imaginile de groază trebuie oprite imediat ce apar. Atunci alte imagini, pozitive, vor fi bine venite în

minte. Curând, lucrurile rele aproape că nu se vor mai întâmpla. Intuiţiile tale vor prevedea numai lucruri bune. Dacă totuşi vor mai apărea imagini negative, Manuscrisul spune că trebuie luate foarte în serios, dar nu urmate. De exemplu, dacă-ţi vine ideea că vei avea un accident de camion, apoi vine cineva şi îţi cere să te urci într-un camion, nu trebuie să te urci.

Făcusem un tur complet al curţii şi ne apropiam de gardian. Când am trecut pe lângă el am tăcut. Pablo a cules o altă floare. Eu am respirat adânc. Aerul era cald şi umed. Dincolo de zid plantele erau dese şi suculente. Am băgat de seamă că erau şi ţânţari.

— Haideţi! a strigat soldatul.

Ne-a mânat înăuntru, pe hol, apoi în celulă. Pablo a intrat în încăpere, apoi soldatul mi-a barat intrarea cu mâna.

— Tu nu! mi-a spus.

Apoi mi-a făcut semn să pornesc mai departe, să urc nişte scări şi m-a scos afară din clădire pe uşa pe care intrasem cu o zi înainte. În parcare, părintele Sebastian urca într-o maşină mare, în spate. Şoferul a închis uşa după el. Pentru o clipă, Sebastian m-a privit din nou, apoi a spus ceva şoferului. Maşina a pornit în trombă.

Soldatul m-a condus spre partea din faţă a clădirii. Am intrat într-un birou. Mi s-a spus să mă aşez pe un scaun de lemn, în faţa unei mese albe, de metal. După câteva minute, un preot de vreo treizeci de ani, mic de înălţime, blond, a intrat şi s-a aşezat la masă, fără să mă bage în seamă. A privit într-un dosar, apoi spre mine. Purta ochelari rotunzi, cu rame aurii, ceea ce îi dădea un aer de intelectual.

— Ai fost arestat pentru deţinerea ilegală a unor documente ale statului, a spus el. Mă aflu aici pentru a constata corectitudinea acestei acuzaţii. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai colabora.

Am dat din cap.

— De unde ai traducerile?

— Nu înţeleg, am spus, de ce copiile unui manuscris vechi sunt ilegale.

— Guvernul peruan are motivele sale. Te rog să răspunzi la întrebări.

— Biserica e implicată? am întrebat.

— Da, pentru că acest manuscris contrazice tradiţiile religiei noastre. Interpretează greşit adevărata noastră natură spirituală. Unde..

— Ascultă, l-am întrerupt. Eu chiar încerc să înţeleg lucrul acesta. Nu sunt decât un turist interesat de Manuscris. Nu sunt o ameninţare pentru nimeni. Vreau doar să ştiu de ce este atât de controversat.

A rămas încurcat, străduindu-se parcă să aleagă cea mai bună strategie de abordare. Conştient fiind de consecinţe, îi cerusem amănunte.

— Biserica crede că Manuscrisul zăpăceşte oamenii, a început el cu grijă. Dă impresia că oamenii pot decide ei înşişi cum să trăiască, fără să mai ia în considerare învăţăturile scripturii.

— Care învăţături?

— Porunca despre cinstirea părinţilor, de exemplu.

— Adică?

— Manuscrisul blamează problemele părinţilor, subminează familia.

— Credeam că vorbeşte despre eliminarea resentimentelor, am spus. Şi despre găsirea unei soluţii pozitive referitoare la perioada copilăriei.

— Nu, a spus el. Asta e o cale greşită. N-ar trebui, de la bun început, să se gândească negativ despre acest lucru.

— Părinţii nu pot greşi?

— Părinţii fac ce pot. Copiii trebuie să-i ierte.

— Dar Manuscrisul nu spune şi el acelaşi lucru? Nu este vorba de iertare în încercarea de a găsi aspectele pozitive ale copilăriei noastre?

A ridicat glasul, mânios:

— Dar cu ce autoritate vorbeşte Manuscrisul acesta?! Cum poate fi crezut?

S-a ridicat de la masă şi s-a holbat la mine, încă furios.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! a spus. Eşti cumva un om de ştiinţă religios? Nu prea cred. Nu reprezinţi decât dovada vie a confuziei pe care o poate provoca acest Manuscris. Nu înţelegi că în lume domneşte ordinea numai datorită legilor şi a unei autorităţi? Cum poţi să pui la îndoială această autoritate în problema pe care o discutăm?

Am tăcut şi se pare că asta l-a înfuriat şi mai tare:

— Să-ţi mai spun ceva! Delictul pe care l-ai comis te poate costa ani grei de închisoare. Ai fost vreodată într-o închisoare peruană? Curiozitatea ta de yankeu nu moare să vadă cum arată închisorile noastre? Asta se poate aranja! Pricepi? Pot să aranjez asta!

S-a frecat la ochi şi a tăcut o clipă, respirând adânc, evident încercând să se calmeze.

— Mă aflu aici ca să aflu cine are copii şi de unde provin acestea. Te mai întreb încă o dată: de unde ai traducerile?

Ieşirea lui nervoasă mă umpluse de teamă. Îmi înrăutăţeam situaţia, punând aceste întrebări. Ce ar fi putut face dacă refuzam să cooperez? Cum puteam însă să-i implic pe Sanchez şi pe Carl?

— Îmi trebuie timp să mă gândesc înainte să-ţi răspund, am spus.

Mi s-a părut că se va înfuria din nou, dar s-a relaxat, şi deodată mi-a dat senzaţia că este cumplit de obosit.

— Îţi dau răgaz până mâine dimineaţă, a spus, făcându-i semn soldatului care stătea în uşă, să mă ducă de acolo.

Curând, am ajuns înapoi în celulă.

Fără să spun o vorbă, m-am întins pe prici, epuizat. Pablo privea afară, printre gratii.

— Ai vorbit cu părintele Sebastian? m-a întrebat.

— Nu, cu altcineva. Vroia să ştie de la cine am avut

traducerile.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Am cerut un răgaz şi l-am obţinut: până mâine.

— A spus ceva despre Manuscris? m-a întrebat Pablo.

L-am privit în ochi, şi de data asta nu mi-a ocolit privirea.

— A vorbit şi despre Manuscris, spunând că subminează autoritatea tradiţională, am spus. Şi a sfârşit înfuriindu-se şi amenințându-mă.

Pablo a părut sincer surprins.

— Era un tip blond, cu ochelari rotunzi?

— Da.

— Este părintele Costous. Ce i-ai mai spus?

— L-am contrazis că Manuscrisul subminează tradiţia, şi m-a amenințat cu închisoarea. Crezi că a fost o amenințare reală?

— Nu ştiu, a spus Pablo.

S-a aşezat pe priciul său. Puteam vedea că se gândeşte la altceva, dar eram prea obosit, prea speriat. Am închis ochii. M-am trezit când mă scutura Pablo.

— Hei, e vremea prânzului!

Am mers după soldat în sufragerie, unde ni s-a servit o friptură de vită cu garnitură de cartofi. Cei doi bărbaţi de azi-dimineaţă au apărut şi ei, nu însă şi Marjorie.

— Unde e Marjorie? i-am întrebat în şoaptă.

Cei doi m-au privit terorizaţi că le vorbisem, şi soldaţii s-au uitat şi ei la mine.

— Nu cred că vorbesc engleza, a spus Pablo.

— Mă întreb unde e, am spus.

Pablo mi-a răspuns ceva, dar n-am ascultat. Am simţit tentaţia de a fugi şi m-am văzut alergând în jos pe o stradă şi ieşind pe o uşă, spre libertate.

— La ce te gândeşti? a întrebat Pablo.

— La o evadare, am spus. Ce-ai zis mai înainte?

— Stai! a spus Pablo. Nu-ţi ignora gândurilor. Ar putea fi importante. Ce fel de evadare?

— Fugeam în jos pe o stradă, o alee, apoi ieşeam pe o uşă. Am avut impresia că evadarea a avut succes.

— Ce crezi despre această imagine? m-a întrebat Pablo.

— Nu ştiu, am spus. Logic, nu pare să se lege de ceea ce vorbeam.

— Îţi aduci aminte ce vorbeam?

— Da. Întrebam de Marjorie.

— Şi nu crezi că există o legătură între Marjorie şi gândul tău?

— Nu una evidentă. Cum ar putea o evadare să se lege de Marjorie? Crezi că a scăpat de aici?

Părea gânditor.

— Gândul tău a fost o evadare.

— Da, da, am spus. Poate vă voi pleca fără ea. L-am privit pe Pablo: dar poate că am să scap cu ea.

— Aşa zic şi eu, a spus Pablo.

— Unde o fi?

— Nu ştiu?

Am terminat de mâncat, fără să mai vorbim. Îmi era foame, dar mâncarea era îngrozitor de indigestă. Mă simţeam obosit, confuz. Foamea m-a părăsit foarte repede. Am văzut că nici Pablo nu mânca.

— Cred că trebuie să ne întoarcem în celulă, a spus el.

Am dat din cap şi ne-am îndreptat către soldat, cerându-i să ne ducă înapoi. Ajunşi în celulă, m-am întins pe prici şi Pablo s-a aşezat cu faţa la mine.

— Energia ta pare că s-a epuizat, a spus.

— Aşa este. Nu-mi dau seama ce nu este în regulă.

— Ai încercat să absorbi puţină energie?

— Nu, am spus. Mâncarea asta nu m-a ajutat nici un pic.

— Dar n-ai nevoie de multă mâncare, dacă te încarci cu energie.

A făcut un gest larg cu mâna, subliniind cele spuse.

— Ştiu. Mi-e greu să simt iubire într-o situaţie ca asta.

M-a privit uluit.

— Dar dacă n-o faci, vei suferi.

— Ce vrei să spui?

— Corpul tău vibrează la un anumit nivel. Dacă laşi energia să scadă prea mult, corpul va suferi. Aceasta este relaţia între stres şi boală. Iubirea e singurul mod de a păstra vibraţia înaltă. Ne menţine sănătatea. Este foarte importantă.

— Lasă-mă câteva minute, am spus.

Am încercat să aplic metoda de care-mi spusese părintele Sanchez. M-am simţit imediat mai bine. Obiectele din jurul meu au devenit mai prezente. Am închis ochii şi m-am concentrat numai asupra acestei senzaţii.

— E bine, mi-a spus Pablo.

Am deschis ochii şi l-am văzut zâmbindu-mi larg. Faţa şi corpul îi erau de copil, imature, dar ochii lui păreau plini de înţelepciune.

— Văd cum intră energia în tine, a spus.

Puteam distinge un câmp verzui în jurul corpului lui Pablo. Florile proaspete pe care le pusese în vază radiau strălucitor.

— Pentru a înţelege *A Şaptea Viziune* şi a intra cu adevărat în fluxul evoluţiei, a spus el, trebuie să concentrezi toate Viziunile într-una singură.

N-am zis nimic.

— Poţi să rezumi totul şi să spui cum s-a schimbat lumea pentru tine după ce ai cunoscut Viziunile?

M-am gândit o clipă.

— Cred că m-am trezit şi am văzut că lumea este un loc misterios, care ne dă tot ce ne trebuie dacă ne deschidem mintea şi mergem pe această cale.

— Şi atunci?

— Atunci suntem gata să pornim pe firul evoluţiei.

— Şi cum se intră în acest proces?

A urmat un moment de tăcere.

— Prin păstrarea fermă în minte a întrebărilor curente ale

vieţii noastre, am spus. Fiind apoi atenţi la direcţia în care merg lucrurile, fie că este vorba despre vise, despre intuiţii, gânduri sau despre felul în care ne apar circumstanţele.

Am tăcut din nou, încercând să concentrez tot ceea ce explică această Viziune, apoi am adăugat:

— Ne clădim energia şi ne centrăm pe propriile noastre situaţii, pe întrebările pe care le avem. Apoi primim îndrumare intuitivă, ne vin idei despre unde trebuie să mergem, ce trebuie să facem, coincidenţele încep să se petreacă şi ne permit să ne mişcăm în direcţia respectivă.

— Da, da! a spus Pablo. Asta e calea. Creştem de fiecare dată când aceste coincidenţe ne împing spre ceva nou, devenim personalităţi depline, care vibrează la o energie mai înaltă.

Am observat energia incredibil de expresivă, care-l înconjoară, care-l înconjura. Era strălucitor, viu. Nu mai apărea nici timid, nici foarte tânăr, ci plin de putere.

— Pablo, ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat. Faţă de prima oară când te-am văzut, pari mult mai sigur pe tine, mai înţelept.

A râs.

— Când ai venit, mi-am lăsat energia să se împrăştie. La început m-am gândit că ai putea să mă ajuţi să-mi desfăşor energia, dar mi-am dat seama că încă nu ai învăţat să faci acest lucru. Această abilitate se învaţă în *A Opta Viziune*.

Am fost surprins de-a binelea.

— Ce n-am făcut?!

— Trebuie să înveţi că toate răspunsurile care ajung în mod misterios la tine vin de fapt de la alţi oameni. Gândeşte-te câte lucruri ai învăţat de când ai venit în Peru. Nu cumva toate răspunsurile ţi-au venit din acţiunile altor oameni, cu care te-ai întâlnit în mod misterios?

Mă gândisem şi eu la asta. Avea dreptate. Întâlnisem oamenii potriviţi, în momentele potrivite: Charlene, Dobson, Wil, Dale, Marjorie, Phil, Reneau, părintele Sanchez şi

părintele Carl, iar acum Pablo.

— Chiar şi Manuscrisul a fost scris de cineva, a continuat Pablo. Dar nu toţi oamenii pe care i-ai întâlnit au avut energia sau abilitatea de a-ţi dezvălui cu claritate mesajul pe care îl aveau pentru tine. A trebuit să-i ajuţi, trimiţându-le energie.

A tăcut o clipă.

— Tu mi-ai povestit, a continuat, despre proiecţia energiei către o plantă, prin concentrarea asupra frumuseţii ei, mai ţii minte?

— Da.

— Ei bine, acelaşi lucru se face şi cu o persoană. Atunci când energia ta ajunge la celălalt, îl ajută să vadă adevărul său. În acele momente el trimite către tine adevărul. Părintele Costous este un exemplu. El are un mesaj important pentru tine şi tu nu l-ai ajutat să ţi-l dezvăluie. Ai încercat să forţezi de la el aflarea unor răspunsuri şi acest lucru a creat o competiţie între energia ta şi a lui. Când a simţit asta, a ieşit la suprafaţă rolul său din copilărie, acela de intimidator.

— Şi ce ar fi trebuit să-i spun?

Pablo nu mi-a răspuns. Din nou am auzit pe cineva dincolo de uşă.

După o clipă, părintele Costous a intrat în celulă.

L-a salutat pe Pablo cu un semn şi cu un surâs în colţul gurii. Pablo i-a zâmbit larg, ca şi cum l-ar fi plăcut de-a dreptul. Părintele Costous s-a întors spre mine, cu o faţă gravă. Frica mi-a cuprins stomacul.

— Cardinalul Sebastian a cerut să te vadă, mi-a spus. Vei fi dus la Iquitos, în această după-amiază. Te sfătuiesc să-i răspunzi la toate întrebările.

— De ce vrea să mă vadă? am întrebat.

— Pentru că maşina ta aparţine, de fapt, unuia dintre preoţii noştri. Presupunem că de la el ai primit copiile după Manuscris. Ignorarea legii este o abatere gravă pentru

preoţii noştri.

M-a privit cu duritate.

Am întors capul spre Pablo, care mi-a făcut semn de aprobare.

— Crezi că Manuscrisul îţi subminează religia? am întrebat cu blândeţe.

Costous m-a privit cu condescendenţă.

— Nu numai religia mea, ci pe a fiecăruia. Crezi că nu există nici un plan pentru această lume? Dumnezeu controlează lucrurile. El ne desemnează destinul. Treaba noastră este să urmăm legile stabilite de Dumnezeu. Evoluţia este un mit. Dumnezeu creează viitorul aşa cum doreşte. A spune că oamenii evoluează prin puterea proprie, înseamnă să eliminăm puterea lui Dumnezeu. Oamenii vor deveni egoişti, dezbinaţi. Vor crede că cel mai important lucru este evoluţia lor şi nu planul lui Dumnezeu. Se vor trata unii pe alţii chiar mai rău decât o fac acum.

Nu mă puteam gândi la altă întrebare. Preotul m-a privit o clipă, apoi a adăugat, cu amabilitate chiar:

— Sper că vei coopera cu cardinalul Sebastian.

S-a întors şi la privit pe Pablo, evident mândru de felul în care tratase întrebarea mea. Pablo a zâmbit şi a dat din cap. Preotul a ieşit şi soldatul a încuiat din nou uşa în urma lui. Pablo s-a întins pe prici şi m-a fixat cu privirea, la fel de încrezător în sine, ca şi mai înainte.

Un moment l-am privit zâmbind, în tăcere.

— Ce crezi că s-a întâmplat acum? m-a întrebat.

M-am străduit să am puţin umor:

— Am aflat că am mai multe probleme decât credeam…

A râs.

— Şi altceva?

— Nu ştiu unde vrei să ajungi.

— Care erau întrebările pe care ţi le-ai pus când a venit aici?

— Vroiam să-i găsesc pe Marjorie şi pe Wil.

— Ei bine, pe Marjorie ai găsit-o. Altă întrebare…

— Am senzaţia că preoţii nu sunt împotriva Manuscrisului din răutate, ci pentru că nu-l înţeleg. Vroiam să ştiu care e punctul lor de vedere. Am crezut că ar putea fi făcuţi să se răzgândească.

După ce am spus acestea, mi-am dat brusc seama încotro mă conducea Pablo. Îl întâlnisem aici pe Costous şi am putut afla care erau părerile lui în legătură cu Manuscrisul.

— Şi ce mesaj ai primit? m-a întrebat Pablo.

— Mesaj?

— Da, mesaj.

L-am privit.

— De fapt îl deranjează ideea participării oamenilor la propria evoluţie, nu-i aşa?

— Da.

— Se leagă, am adăugat. Ideea evoluţiei e destul de indigestă. Şi a o extinde la viaţa de fiecare zi, la deciziile personale, la istorie… Este de neacceptat. Ei cred că oamenii o vor lua razna, că relaţiile dintre ei vor degenera. Nici nu mă mir că vor ca Manuscrisul să fie suprimat.

— Poţi să-i convingi de contrariul? m-a întrebat Pablo.

— Nu. Vreau să spun că nici eu nu ştiu destule pentru a putea face asta.

— Şi cum crezi că trebuie să fie cineva ca să-i convingă?

— Trebuie să cunoască adevărul. Trebuie să ştie cum se vor comporta oamenii între ei dacă vor cunoaşte Viziunile şi vor încerca să evolueze pe această cale.

Pablo părea mulţumit.

— Ce e? am întrebat, molipsit de zâmbetul lui.

— Modul în care se vor comporta oamenii unii cu ceilalţi este arătat în Viziunea următoare, cea de A Opta. Întrebarea ta despre motivul pentru care preoţii sunt împotriva Manuscrisului a primit un răspuns, dar a dat naştere unei alte întrebări.

— Da, am spus, adâncit în gânduri. Trebuie să găsesc *A Opta Viziune*. Trebuie să ies de aici!

— Ia-o mai uşurel, m-a temperat Pablo. Înainte de a pleca mai departe, trebuie să fii sigur că ai înţeles pe deplin *A Şaptea Viziune*.

— Crezi că am înţeles? Sunt pe firul evoluţiei lucrurilor?

— Vei fi, mi-a spus el, dacă-ţi aminteşti să ai întrebările mereu prezente în minte. Chiar şi oamenii care nu conştientizează încă acest lucru se pot împiedica de răspunsuri şi pot vedea, retrospectiv, coincidenţele. *A Şaptea Viziune* are loc atunci când sesizăm prezenţa unor răspunsuri şi astfel ea accentuează experienţa zilnică. Trebuie să înţelegem că fiecare eveniment are semnificaţia sa şi conţine un mesaj, care ţine de întrebarea noastră. Acest lucru e legat în special de ceea ce noi numim „întâmplări rele" petrecute în viaţa noastră. *A Şaptea Viziune* spune că adevărata provocare este firul de argint pe care sunt înşirate toate evenimentele, bune sau rele. De exemplu, la început te-ai gândit că prinderea ta va strica totul. Acum vezi că trebuia să fii aici. Aici se aflau răspunsurile tale.

Avea dreptate, dar dacă aici mi s-au dat nişte răspunsuri şi am evoluat la un anumit nivel, probabil că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Pablo.

Am auzit din nou pe cineva pe hol. Pablo m-a privit direct, serios.

— Ascultă, a spus, nu uita ce s-a vorbit aici. Urmează cea de *A Opta Viziune*. Ea vorbeşte despre etică, despre felul în care te vei comporta cu alţi oameni, astfel încât să poată fi împărtăşite cât mai multe mesaje. Să nu uiţi că nu trebuie să forţezi lucrurile. Rămâi centrat pe situaţia ta. Care îţi sunt întrebările?

— Vreau să aflu unde este Wil, am spus. Vreau să găsesc *A Opta Viziune*. Vreau să o găsesc pe Marjorie.

— Şi care a fost intuiţia ta în legătură cu Marjorie?

M-am gândit o clipă.

— Că voi evada… că vom evada împreună.

La uşă continua să fie zgomot.

— Eu ţi-am adus vreun mesaj? am întrebat în grabă.

— Desigur, mi-a răspuns Pablo. Când ai venit, nu ştiam de ce mă aflu aici. Conform celei de *A Şaptea Viziuni*, ştiam că trebuie să mi se comunice ceva, dar aveam îndoieli. Nu credeam că ştiu destul. Datorită ţie, a continuat el, ştiu acum că pot mult mai multe. Aceasta a fost mesajul tău pentru mine.

— A mai fost şi altceva?

— Da. Intuiţia ta că preoţii pot fi convinşi să accepte Manuscrisul a fost un mesaj pentru mine. Asta mă face să cred că sunt aici pentru a-l convinge pe părintele Costous.

În momentul în care a terminat de vorbit, un soldat a deschis uşa şi s-a îndreptat spre mine.

Am privit spre Pablo.

— Vreau să-ţi spun care este unul din conceptele despre care vorbeşte Viziunea următoare, a zis el.

Soldatul l-a privit încruntat şi m-a apucat de braţ, împingându-mă pe coridor şi încuind uşa. În timp ce ne îndepărtam, Pablo a strigat prin ferestruică:

— *A Opta Viziune* dă un avertisment. Avertizează despre posibilitatea opririi evoluţiei! Acest lucru se întâmplă atunci când devii dependent de o altă persoană!

ETICA INTERPERSONALĂ

M-am ţinut după soldat pe scări, apoi afară, în soarele strălucitor. Ultimele cuvinte ale lui Pablo îmi răsunau în minte. Dependenţa de o altă persoană? Ce vroia să-mi spună cu asta? Ce fel de dependenţă?

Soldatul m-a condus spre parcare, unde mă aştepta un jeep foarte bine păzit. Toţi erau cu ochii pe mine. Când m-am apropiat, am observat un alt pasager, care stătea pe bancheta din spate. Era Marjorie! Palidă, înfricoşată. Înainte de a-i putea atrage cumva atenţia, soldatul din spatele meu m-a apucat de braţ şi m-a împins lângă ea. Alţi doi s-au urcat pe locurile din faţă. Cel din dreapta ne-a aruncat o privire scurtă, apoi vehiculul a pornit-o spre nord.

— Vorbiţi vreunul din voi engleza? am întrebat.

Soldatul din dreapta, un tip cu o faţă bovină, m-a privit inexpresiv şi a spus ceva în spaniolă. N-am înţeles nimic.

M-am întors spre Marjorie.

— Cum te simţi? am şoptit.

— Eu... a spus ea cu o voce stinsă şi am văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

— Totul va fi bine, am spus, punându-mi braţul după umerii ei.

M-a privit, chinuindu-se să zâmbească, apoi şi-a sprijinit capul pe umărul meu. Un val de căldură mi-a năpădit trupul.

Ne-am hurducat mai mult de o oră pe drumul acela de ţară. Afară, peisajul devenea tot mai verde, semăna tot mai

mult cu o junglă. După o curbă, vegetaţia densă s-a rărit şi a apărut un orăşel cu căsuţe de lemn, de-o parte şi de alta a drumului.

La vreo sută de metri mai înainte, un camion de tonaj mare bloca drumul. Câţiva soldaţi ne-au făcut semn să oprim. În spate erau alte vehicule, unele cu faruri mari, galbene, intermitente. Am devenit atent. Când am oprit, unul din soldaţi a strigat ceva ce n-am înţeles. Singurul cuvânt care a sunat cunoscut a fost „benzină”. Escortele noastre au părăsit jeepul şi s-au dus afară, lângă un grup care vorbea animat. Ne mai aruncau din când în când câte o privire, şi nu-şi ţineau armele la îndemână.

Am observat la stânga o străduţă pustie. Privind firmele, casele, uşile, ceva s-a schimbat în percepţia mea. Formele şi culorile clădirilor au devenit mai vii. Am strigat-o în şoaptă pe Marjorie şi, pe când îşi ridica ochii spre mine, jeepul a fost scuturat de o explozie. O limbă de foc s-a înălţat în faţa noastră şi soldaţii au fost aruncaţi la pământ. Imediat, priveliştea s-a întunecat de fum şi de cenuşă.

— Vino! am strigat, trăgând-o pe Marjorie afară din maşină.

În mijlocul confuziei generale, am fugit pe străduţa pe care o ochisem mai înainte. În spatele nostru s-au auzit împuşcături şi strigăte. Ascunşi încă de perdeaua de fum, am fugit mai mult de cincizeci de metri. În stânga am observat o uşă.

— Să intrăm! am strigat.

Uşa era deschisă şi am intrat amândoi. Am trântit uşa, sprijinindu-mă de ea şi trăgând zăvorul. Când m-am întors, am văzut o femeie între două vârste, privindu-ne speriată. Nimerisem în casa cuiva.

Am privit-o, încercând să zâmbesc şi am văzut că expresia ei nu era de teamă sau de furie că fusese deranjată de doi străini care îi năvăliseră în casă după explozie. Dimpotrivă, afişa un zâmbet amuzat, care aducea

mai degrabă a resemnare, ca şi cum ne-ar fi aşteptat şi acum, că eram acolo, *ea* avea ceva de făcut. Pe un scaun mai încolo stătea un copil de vreo patru ani.

— Hai, nu staţi! a spus ea în engleză. Vor începe să vă caute.

Printr-un coridor, ne-a condus către fundul sufrageriei prost mobilate, apoi jos, pe scări, spre o pivniţă. Copilul mergea lângă ea. Ne-am mişcat rapid prin pivniţă, apoi am ieşit, pe alte scări, spre o laterală care dădea într-o alee.

Femeia a deschis portiera unei maşini care era parcată acolo şi ne-a împins în grabă înăuntru, pe bancheta din spate. A aruncat o pătură peste noi şi a plecat spre nord - mi-am zis eu, cu bruma de orientare pe care o mai puteam avea. În tot acest timp am tăcut, lăsându-ne în voia femeii. Un val de linişte mi-a urcat în corp, atunci când am realizat pe deplin ceea ce se întâmplase. Viziunea de mai înainte, cea cu evadarea, se adeverise.

Marjorie stătea lângă mine, cu ochii închişi.

— Te simţi bine? am întrebat-o în şoaptă.

M-a privit cu ochii încă în lacrimi şi a dat din cap.

După vreun sfert de oră, femeia a spus:

— Cred că puteţi să staţi comod acum.

Am dat la o parte pătura şi am privit în jur. Părea că urmam acelaşi drum ca şi mai înainte, doar că ne găseam mai departe, spre nord.

— Cine eşti? am întrebat.

M-a privit cu jumătatea ei de zâmbet. Era o femeie frumoasă, de vreo patruzeci de ani, cu un păr negru, care-i mângâia umerii.

— Sunt Karla Deez, a spus, şi ea este fiica mea, Mareta.

Copilul zâmbea şi ne privea de la locul din dreapta, cu ochii mari şi curioşi. Avea un păr la fel de negru şi de lung ca şi mama ei.

Ne-am prezentat şi noi, apoi am întrebat:

— Cum de ai ştiut să ne vii în ajutor?

Zâmbetul Karlei s-a lărgit.

— Fugiţi de soldaţi din cauza Manuscrisului, nu-i aşa?

— Da. Cum de ţi-ai dat seama?

— Cunosc şi eu Manuscrisul.

— Unde mergem? am întrebat.

— Nu ştiu, a spus femeia. Voi trebuie să mă ajutaţi.

Am privit spre Marjorie. M-a privit şi ea.

— Acum chiar că nu ştiu unde trebuie să mergem, am spus. Înainte de a fi prins, încercam să ajung la Iquitos.

— De ce vroiai să ajungi acolo? m-a întrebat Karla.

— Sunt în căutarea unui prieten, care se află pe urmele celei de A Noua Viziuni.

— Periculoasă întreprindere…

— Ştiu.

— O să vă ducem noi acolo. Nu-i aşa Mareta?

Fetiţa a râs, şi cu o privire şmecheră a spus:

— Bineînţeles.

— Ce-a fost cu explozia pe care am lăsat-o în urmă? am întrebat.

— Cred că a luat foc un camion, a spus Karla. Mai devreme s-a produs un accident. Probabil că a avut loc o scurgere de combustibil.

Eram încă uluit de rapiditatea cu care Karla se hotărâse să ne ajute, aşa că am întrebat:

— Cum de ţi-ai dat seama că fugeam de soldaţi?

A oftat.

— Ieri, mai multe camioane militare au trecut prin oraş, îndreptându-se spre nord. A fost un lucru neobişnuit, care m-a făcut să mă gândesc la prietenii mei, care au fost capturaţi acum două luni. Studiam Manuscrisul împreună cu ei. Eram singurii din oraş care cunoşteau toate cele opt Viziuni. Atunci au apărut soldaţii şi prietenii mei au fost arestaţi. Nu mai ştiu nimic despre ei. Ieri, văzând camioanele, a mai spus ea, am ştiut că soldaţii continuă să caute copii ale Manuscrisului şi că ceilalţi, ca şi prietenii

mei, au nevoie de ajutor. M-am văzut ajutându-i din toate puterile mele. Bineînţeles, am realizat importanţa unor asemenea gânduri în aceste momente. De aceea nu am fost surprinsă când aţi intrat în casa mea.

A tăcut o clipă, apoi a întrebat:

— Ai avut vreodată această experienţă?

— Da, am spus.

Karla a încetinit. Înainte se vedea o răscruce.

— Cred că trebuie să o luăm la dreapta, pe aici, a spus ea. Va fi un drum puţin mai lung, dar mult mai sigur.

Când Karla a întors maşina spre dreapta, Mareta a alunecat spre stânga şi s-a ţinut de scaun să nu cadă, chicotind. Marjorie o privea admirativ.

— Câţi ani are Mareta? a întrebat ea.

Karla a părut deranjată de întrebare, dar a spus cu blândeţe:

— Te rog să nu vorbeşti despre ea ca şi cum nu ar fi aici. Dacă ar fi fost o persoană adultă, ai fi întrebat-o direct, nu?

— Îmi cer scuze.

— Am cinci ani, a răspuns mândră Mareta.

— Ai studiat *A Opta Viziune*? a întrebat-o Karla pe Marjorie.

— Nu, a răspuns aceasta, nu am ajuns decât la A Treia.

— Eu sunt la A Opta, am spus. Ai cumva vreo copie?

— Nu, a spus Karla. Toate au fost confiscate de soldaţi.

— *A Opta Viziune* vorbeşte despre cum trebuie să ne purtăm cu copiii?

— Da. Tratează felul în care oamenii trebuie să înveţe să se comporte unii cu alţii, cum să proiecteze energie asupra celorlalţi şi cum să evite dependenţa de alţii.

Încă o dată acel avertisment. Eram pe cale să o întreb pe Karla ce înseamnă toate astea, când Marjorie a spus:

— Vorbeşte-ne despre *A Opta Viziune*.

— *A Opta Viziune* descrie un nou mod de a folosi energia în relaţiile cu oamenii în general, dar pentru a începe cu

începutul, se vorbeşte despre copii.

— Cum să-i tratăm pe copii? am întrebat.

— Ar trebui să-i vedem aşa cum sunt, ca pe nişte momente ale evoluţiei, care ne duc înainte. Dar pentru a învăţa să evolueze au nevoie în permanenţă şi necondiţionat de energia noastră. Cel mai rău lucru pe care îl putem face este să le luăm energia, pedepsindu-i. Acest lucru creează în ei teatrul de control, ceea ce ştii deja. Aceste manipulări, pe care copiii le învaţă, ar putea fi evitate dacă adulţii le-ar dărui energia de care cei mici au nevoie în orice situaţie. De aceea trebuie lăsaţi întotdeauna să participe la conversaţii, mai ales la cele care îi privesc. Niciodată nu trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru mai mulţi copii decât ştii tu că pot beneficia de atenţia ta.

— Manuscrisul vorbeşte despre toate astea? am întrebat.

— Da. Şi ideea asta cu numărul copiilor este foarte mult subliniată.

Eram nedumerit.

— Dar de ce este atât de importantă?

A întors o clipă privirea spre mine.

— Pentru că un adult, oricine ar fi el, nu poate da atenţie mai multor copii, în acelaşi timp. Dacă sunt prea mulţi copii, adulţii vor fi depăşiţi şi incapabili să ofere destulă energie. Copiii vor intra în competiţie unul cu celălalt, pentru a capta atenţia adultului.

— Rivalitate indusă, am remarcat.

— Exact. Dar Manuscrisul spune că acest lucru este mult mai important decât cred oamenii. Deseori, adulţii agreează ideea unei familii numeroase, cu mulţi copii, care cresc împreună. Dar copiii învaţă de la adulţi, nu de la alţi copii. În multe locuri, copiii se adună în găşti. Manuscrisul spune că oamenii vor înţelege cu timpul că nu trebuie să aducă pe lume copii, decât dacă există *un* adult dispus şi capabil să acorde toată atenţia sa unui *singur* copil.

— Stai puţin, am spus. De multe ori ambii părinţi trebuie

să muncească pentru a supravieţui. Acest lucru le interzice să aibă copii?

— Nu neapărat. Manuscrisul spune că oamenii vor învăţa să extindă familiile dincolo de legăturile de sânge. Aşa că se va găsi mereu cineva care să ofere această atenţie copilului. Nu e absolut necesar ca toată energia să provină de la părinţi. De fapt, e chiar mai bine să se întâmple aşa. Însă oricine îngrijeşte copilul, trebuie să îi acorde această atenţie.

— Ei bine, am spus, tu ai făcut o treabă bună. Mareta pare foarte matură.

Karla s-a încruntat din nou:

— Spune-i ei, nu mie.

— Scuză-mă.

M-am întors spre Mareta:

— Te porţi ca un om mare, Mareta.

A tăcut o clipă încurcată, apoi a spus:

— Mulţumesc.

Karla a învăluit-o cu o privire caldă, apoi s-a uitat cu mândrie la mine.

— De aproape doi ani mă străduiesc să am cu Mareta o relaţie după indicaţiile Manuscrisului. Nu-i aşa, Mareta?

Copilul a zâmbit şi a dat din cap.

— Am încercat să-i dau energie şi să-i spun adevărul în orice situaţie, într-un limbaj pe care să-l poată înţelege. Când îmi pune întrebările ei de copil, le tratez cu foarte multă seriozitate, evitând tentaţia de a-i da un răspuns prostesc, aşa cum fac adulţii pentru a se distra.

Am zâmbit.

— Adică prostiile de genul poveştii cu barza?

— Da. Copiii descoperă foarte repede adevăruri de genul acesta. Mai rău e cu distorsiunile create de adulţi atunci când vor să fie amuzanţi, sau când li se pare că un adevăr ar fi greu de înţeles de mintea unui copil. Complet greşit! Adevărul poate fi întotdeauna explicat, chiar şi unui copil.

Doar să gândeşti puţin.

— Ce spune Manuscrisul despre asta?

— Spune că ar trebui să găsim întotdeauna calea de a arăta copiilor adevărul.

O parte din mine respingea această teorie. Îmi plăcea să fac haz de copii.

— Dar ei nu înţeleg că adulţii doar se joacă? am întrebat. Toate astea ar putea să-i facă să se maturizeze prea repede şi să le răpească o parte din farmecul copilăriei.

Karla m-a privit cu răceală.

— Mareta este foarte amuzantă. Alergăm, ne ascundem, jucăm toate jocurile copilăriei. Diferenţa este că îşi dă seama foarte bine când este fantezie şi când nu.

Am dat din cap. Avea, bineînţeles, dreptate.

— Mareta are încredere în mine, a continuat Karla, pentru că am fost întotdeauna alături de ea. I-am oferit atenţia mea, atunci când a avut nevoie. Şi dacă eu n-am fost acolo, sora mea, care stă aproape de mine, a venit şi a avut grijă de ea. Mareta a avut întotdeauna un adult care să-i răspundă la întrebări şi datorită acestui lucru niciodată nu a simţit nevoia să joace vreun rol, sau să se răsfeţe. A avut mereu suficientă energie şi ştie că o va avea şi de acum încolo, ceea ce va face ca tranziţia de la perioada când primeşte energie de la adulţi şi cea când şi-o va lua din univers - lucru pe care îl ţin secret faţă de ea - va fi mult mai uşoară.

M-am uitat la peisajul de afară. Traversam jungla şi soarele coborâse sub linia orizontului.

— Ajungem la Iquitos până la căderea întunericului? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns Karla, dar vom înnopta într-un loc pe care îl cunosc.

— Aici, aproape?

— Da. Este casa unui prieten care lucrează în junglă.

— Pentru guvern?

— O parte din Amazon este o zonă protejată. El este un angajat localnic, dar destul de influent. Se numeşte Juan Hinton. Nu trebuie să-ţi faci griji, crede în Manuscris şi nu se află încă în vizorul guvernului.

Când am ajuns, întunericul era deplin. Jungla era plină de sunetele nopţii, aerul era umed şi răcoros. O casă mare din lemn se zărea pe sub frunzişul des. Mai departe se vedeau încă două clădiri mari şi câteva jeepuri. Un alt vehicul era urcat pe rampă şi doi oameni lucrau lângă el, la lumina unor lanterne.

Un peruan slăbuţ, îmbrăcat în haine scumpe, ne-a răspuns la chemare şi i-a zâmbit Karlei. A devenit nervos când a băgat de seamă că aceasta nu era singură şi a început să-i vorbească repede în spaniolă. Glasul ei a sunat rugător, dar întreaga lui expresie demonstra că nu vroia ca noi să rămânem.

Prin uşa întredeschisă am văzut în sufragerie o femeie singură. Am încercat să-i disting figura: era Julia. A întors şi ea capul şi m-a văzut, aşa că a ieşit, având o expresie de surprindere pe faţă. I-a şoptit ceva la ureche bărbatului. Acesta a dat din cap şi ne-a lăsat să intrăm, cu un aer resemnat. Ne-am prezentat. Julia m-a privit şi a spus:

— Vezi că ne-am întâlnit din nou?

Purta pantaloni kaki, cu multe buzunare şi un tricou de un roşu aprins.

— Cam aşa ceva, am spus.

Un servitor peruan l-a abordat pe Hinton, i-a spus câteva cuvinte şi amândoi au dispărut pe un coridor. Julia s-a aşezat lângă o măsuţă pentru servit cafea şi ne-a făcut semn spre canapeaua de lângă ea. Marjorie era cam speriată, se uita tot timpul la mine, cu o privire întrebătoare. Karla părea conştientă de starea de agitaţie a lui Marjorie. A luat-o de mână.

— Hai să facem un ceai, a spus.

Marjorie s-a întors de două ori spre mine, până a ieşit din

cameră. I-am zâmbit, apoi m-am întors spre Julia.

— Ce crezi că înseamnă asta? m-a întrebat ea.

— Ce anume? am întrebat, neatent încă.

— Că ne-am întâlnit din nou.

— Aaa. Nu ştiu.

— Cum de te-ai întâlnit cu Karla şi unde mergeaţi?

— Ea ne-a salvat. Marjorie şi cu mine am fost reţinuţi o vreme de trupele peruane. Când am evadat, s-a întâmplat să fie acolo şi să ne ajute.

Julia mă privea fix.

— Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

I-am povestit totul, începând cu momentul în care mă urcasem în camionul părintelui Carl, apoi cum am fost prins, cum am evadat.

— Karla a acceptat să te ducă la Iquitos?

— Da.

— Şi de ce vrei să mergi acolo?

— Acolo i-a spus Wil părintelui Carl că merge. Wil are, se pare, o pistă pentru găsirea celei de A Noua Viziuni. Tot acolo se află şi Sebastian, din cine ştie ce motiv.

Julia a dat din cap.

— Da. Sebastian are o misiune. Acolo şi-a clădit reputaţia pe care o are, convertindu-i pe indieni la creştinism.

— Dar tu? am întrebat. Tu ce faci aici?

Julia mi-a spus că şi ea dorea să găsească *A Noua Viziune*, dar nu avea nici o pistă. Venise aici după prietenul ei, Hinton, îi apăruse în minte şi în vis de mai multe ori.

De-abia o mai ascultam. Marjorie şi Karla se întorseseră din bucătărie şi vorbeau în hol, cu tăvile de ceai în mână. Marjorie mi-a prins de vreo două ori privirea, dar nu a zis nimic.

— A citit ceva din Manuscris? m-a întrebat Julia, arătând spre Marjorie.

— Da. Până la *A Treia Viziune*, inclusiv.

— Am putea să o scoatem din Peru, dacă asta doreşte.

M-am întors spre ea.

— Cum?

— Rolando pleacă mâine în Brazilia. Avem prieteni la ambasada de acolo a Statelor Unite. Ar putea s-o trimită înapoi acasă. Am mai ajutat şi alţi americani în felul acesta.

Am dat din cap. Într-adevăr, aveam sentimente destul de amestecate în legătură cu Marjorie. O parte din mine ştia că cel mai bine ar fi să plece. Dar cealaltă parte vroia ca ea să rămână cu mine. Mă simţeam schimbat, plin de energie, atunci când ea era prin preajmă.

— Cred că trebuie să stau de vorbă cu ea, am spus într-un sfârşit.

— Desigur, a spus Julia. Noi doi putem vorbi mai târziu.

M-am ridicat şi m-am dus în hol. Karla tocmai plecase înapoi în bucătărie. Marjorie se sprijinea de un perete, într-un loc întunecos.

Am luat-o în braţe. Tot corpul îmi fremăta.

— Simţi căldura? i-am şoptit la ureche.

— E incredibil. Ce înseamnă?

— Nu ştiu. Între noi există o legătură.

Am privit în jur. Nu ne vedea nimeni. Am sărutat-o pătimaş. Când m-am dat înapoi şi i-am privit faţa, arăta cu totul altfel, mai puternică, aşa cum o cunoscusem la Viciente, aşa cum fusese la restaurantul din Cula. Nu puteam crede ceea ce simţeam, câtă energie urca în mine în prezenţa ei, sau la atingerea ei.

Mă strângea în braţe.

— De atunci, de la Viciente, mi-am dorit să fiu cu tine, mi-a spus. Nu ştiam ce să cred atunci despre asta, dar această energie este minunată, n-am mai trăit niciodată aşa ceva.

Cu colţul ochiului am văzut-o pe Karla zâmbind când a trecut pe lângă noi. Ne-a şoptit că masa va fi gata curând, aşa că ne-am dus cu toţii în sufragerie şi am găsit acolo o masă plină de fructe proaspete, preparate din legume şi pâine. Ne-am aşezat şi ne-am servit. Mareta a spus o

rugăciune, apoi, timp de o oră şi jumătate am mâncat şi am stat de vorbă liniştiţi. Hinton îşi pierduse nervozitatea în favoarea unei dispoziţii extrem de plăcute, lucru care ne-a ajutat mult să scăpăm de tensiunea evadării. Marjorie vorbea, râdea. Stăteam lângă ea şi mă simţeam plin de iubire.

După cină, Hinton ne-a dus într-un salonaş unde ni s-a servit desertul, împreună cu câteva băuturi dulci. Marjorie şi cu mine ne-am aşezat pe canapea şi ne-am adâncit într-o lungă conversaţie despre trecutul fiecăruia, despre experienţele pe care le avusesem în viaţă. Apropierea noastră creştea tot mai mult. Am descoperit că ea locuia pe coasta de vest, iar eu în sud. Ne-am amuzat din toată inima de acest lucru.

— De abia aştept să ajungem din nou în State, a spus ea. Va fi foarte amuzant să tot călătorim încolo şi încoace.

Am privit-o cu seriozitate.

— Julia mi-a spus că poate aranja lucrurile pentru tine.

— Vrei să spui, pentru amândoi, nu-i aşa? a replicat ea.

— Nu. Eu nu pot să plec.

— De ce? Nu pot pleca fără tine! Şi nici aici nu pot să mai stau! Simt că înnebunesc!

— Trebuie să pleci înainte. În curând te voi urma şi eu.

— Nu! a strigat ea. Nu pot suporta aşa ceva!

Karla, care tocmai ieşise să o ducă pe Mareta la culcare, s-a întors şi ne-a privit din uşă. Hinton şi Julia continuau să vorbească, părând că nu auziseră ieşirea lui Marjorie.

— Te rog! a spus ea. Hai să plecăm acasă!

I-am evitat privirea.

— Bine! N-ai decât să rămâi!

S-a ridicat şi a fugit în dormitor.

Toată energia din mine s-a năruit când am văzut-o plecând. Tot ce câştigasem în prezenţa ei a dispărut şi m-am simţit dintr-o dată slab, confuz. Am încercat să mă adun. „Cu toate astea - mi-am spus - nu o cunosc de prea

multă vreme. Pe de altă parte, poate că are dreptate. Poate că ar trebui să plec. Ce să mai fac pe-aici? Acasă aş fi putu, eventual, să creez un curent de opinie în favoarea Manuscrisului şi totodată să rămân în viaţă". M-am ridicat, cu intenţia să o urmez pe Marjorie, dar m-am aşezat din nou. Nu mă puteam decide.

— Pot să-ţi răpesc o clipă? m-a întrebat deodată Karla.

Nici nu observasem când se apropiase de mine.

— Sigur că da, am spus.

S-a aşezat şi m-a privit îngrijorată.

— N-am putut să nu aud ce s-a întâmplat, a spus ea. Cred că înainte de a lua vreo hotărâre trebuie să ştii ce spune *A Opta Viziune* despre dependenţă.

— Da. Te rog. Chiar vreau să ştiu!

— Atunci când un om învaţă să se limpezească şi să pornească pe drumul evoluţiei, poate fi oricând oprit, în oricare moment, de dependenţa de o altă persoană.

— Te referi la Marjorie şi la mine, nu-i aşa?

— Lasă-mă să-ţi explic procesul şi vei judeca singur.

— Bine.

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun că eu însumi am avut probleme legate de această parte a Viziunii. Şi nu cred că aş fi înţeles-o vreodată, dacă nu l-aş fi întâlnit pe profesorul Reneau.

— Reneau! am exclamat. Îl cunosc. L-am întâlnit pe când studiam *A Patra Viziune*.

— Ei bine, a spus ea, amândoi studiam *A Opta Viziune* atunci când l-am întâlnit. A stat în casa mea mai multe zile.

Am dat din cap uimit.

— Spunea că această dependenţă - aşa cum e ea înţeleasă de Manuscris - explică de ce apare lupta pentru putere în relaţiile amoroase. Întotdeauna ne întrebăm de ce euforia şi fericirea iubirii se termină şi se transformă brusc într-un conflict. Acum ştim. Este rezultatul fluxului energetic care se creează între indivizii implicaţi. Când apare iubirea,

cei doi îşi dăruiesc energie în mod inconştient şi amândoi se simt copleşiţi. Aceasta este starea de spirit înaltă pe care o numim „îndrăgostire”. Din nefericire, atunci când unul din cei doi aşteaptă ca acest sentiment să vină de la celălalt, el se desprinde de energia universului şi depinde tot mai mult de energia celuilalt, care pare să nu-i ajungă niciodată. Atunci, cei doi încetează să-şi mai dăruiască energie unul celuilalt şi recad în vechiul joc de control, pentru a forţa energia celuilalt să vină către sine. Din acel moment, relaţia degenerează în luptă pentru putere.

A ezitat o secundă, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de puterea mea de înţelegere, apoi a adăugat:

— Reneau mi-a spus că susceptibilitatea noastră la acest tip de dependenţă poate fi descrisă psihologic, dacă acest lucru te ajută să înţelegi mai bine…

Am dat din nou din cap şi i-am făcut semn să continue.

— Reneau spunea că problema începe în familie, în primii ani ai copilăriei. Din pricina luptei pentru energie, nici unul dintre noi nu este în stare să ducă până la capăt un proces psihologic complex. Nu suntem capabili să integrăm cealaltă latură, a sexului opus.

— Ce anume?

— În cazul meu, a continuat ea, nu am putut să integrez latura mea masculină. În cazul tău, nu ai fost capabil să integrezi latura ta feminină. Motivul pentru care devenim dependenţi de cineva de sex opus este acela că nu putem avea acces la energia sexului opus. Vezi tu, energia mistică pe care o avem în interior este în acelaşi timp masculină şi feminină. Până la urmă, ne putem deschide către ea, dar la începutul evoluţiei trebuie să fim foarte atenţi. Procesul de integrare se desfăşoară în timp. Dacă ne legăm prematur de o sursă umană de energie feminină sau masculină, blocăm izvorul universal.

I-am spus că nu înţelegeam.

— Gândeşte-te cum funcţionează această integrare într-o

familie ideală, a explicat Karla şi atunci îţi vei da seama ce vreau să spun. În orice familie, copilul primeşte energie în primul rând de la adulţii din jurul său. De obicei, acordarea şi integrarea energiei părintelui de acelaşi sex se rezolvă relativ uşor, dar receptarea energiei celuilalt părinte poate fi mai dificilă, din cauza diferenţei de sex. Să luăm de exemplu, un copil de sex feminin. Tot ce ştie fetiţa este că încercarea ei primară de a-şi integra latura masculină este o atracţie extremă către tatăl ei. Vrea să fie lângă el, vrea ca el să-i fie aproape mereu. Manuscrisul spune că de fapt ceea ce vrea este energia masculină, pentru că această energie o completează pe a ei, care este feminină. Din această energie masculină ea extrage o senzaţie euforică, de completare. Dar ea crede, în mod greşit, că singurul mod de a avea această energie este de a-şi controla sexual tatăl, beneficiind aproape tot timpul de prezenţa lui fizică. Interesant, ea intuieşte că această energie ar trebui să fie a ei şi că ar trebui să o poată avea de câte ori doreşte, şi atunci îşi controlează tatăl, ca şi cum acesta ar fi o parte din ea. Într-o familie obişnuită, se stabileşte un conflict de putere între ea şi tată. Se formează rolurile teatrului de control, tocmai din obişnuirea ei cu o poziţie din care îşi manipulează tatăl, pentru ca acesta să-i dea energia de care are nevoie. Într-o familie ideală, tatăl ar trebui să rămână în afara competiţiei. El va continua să relaţioneze în mod corect şi va avea destulă energie pe care să o poată da fetiţei, chiar dacă nu va face tot ce vrea aceasta. Lucrul care este important de ştiut aici, în cazul ideal, este faptul că tatăl va rămâne deschis şi comunicativ. Ea îl vede ca pe un idol, ca pe ceva magic, dar dacă tatăl îi va explica onest ce este de fapt, ce face şi de ce, fetiţa va integra stilul lui, abilităţile lui şi va trece de această viziune nerealistă asupra tatălui ei. Până la urmă va vedea că este şi el doar un om, cu calităţi şi defecte. Odată ce această emulaţie are loc în realitate, copilul face o trecere uşoară între a

recepţiona energia sexului opus, de la tată, şi a primi energie din univers. Problema, a continuat ea, este aceea că până acum majoritatea părinţilor au luptat pentru energie cu copiii lor şi acest lucru ne-a afectat pe toţi. Din cauza acestei competiţii, nici unul dintre noi nu şi-a rezolvat problemele cu sexul opus. Suntem cu toţii blocaţi încă în căutarea energiei sexului opus în afara noastră, într-o persoană - bărbat sau femeie - pe care o considerăm ideală, magică, şi o putem poseda sexual. Înţelegi?

— Da, am spus. Cred că da.

— În ceea ce priveşte abilitatea noastră de a evolua conştient, a continuat ea, ne aflăm în faţa unei situaţii critice. Aşa cum am spus mai înainte, conform celei de *A Opta Viziuni*, atunci când începem evoluţia, implicit începem să primim energie de sex opus. Aceasta va veni în mod natural, odată cu energia din univers. Dar trebuie să fim atenţi, pentru că dacă ne intersectăm cu o persoană care oferă această energie în mod direct, ne putem deconecta de la sursa adevărată şi astfel regresăm…

S-a închis în sine, zâmbind.

— De ce râzi? am întrebat.

— Reneau a făcut o analogie, a răspuns. A spus că până nu învăţăm să evităm această situaţie, vom rătăci ca nişte jumătăţi de cerc, ca nişte litere „C”. Vom fi sensibili la persoanele de sex opus - alte cercuri pe jumătate incomplete - care vin şi se unesc cu noi, completând astfel cercurile şi dăruindu-ne un val de euforie şi de energie, care dă senzaţia unui întreg, unei conectări depline cu universul. De fapt, n-am făcut altceva decât să ne unim cu altă persoană, care-şi căuta şi ea jumătatea. Reneau a spus că aceasta este relaţia clasică de dependenţă şi că aduce cu sine probleme care nu vor întârzia să apară.

A ezitat, ca şi cum ar fi aşteptat o replică din partea mea. Am făcut doar un semn.

— Vezi tu, problema cu această persoană care a fost

completată, cu acest „O”, pe care mulţi cred că l-au atins, este aceea că el este format din două părţi - una care furnizează energie masculină, cealaltă care aduce latura feminină - şi în consecinţă implică două capete, două egouri. Fiecare dintre cei doi vrea să conducă întregul pe care l-au creat, aşa cum o făcea şi în copilărie. Fiecare vrea să-l comande pe celălalt, ca şi cum celălalt ar fi tot el. Acest tip de iluzie a completării, se transformă într-o luptă pentru putere. În cele din urmă, fiecare va trebui să-l tolereze pe celălalt şi uneori chiar să-i anuleze personalitatea, pentru a putea conduce acest întreg în direcţia dorită. Desigur că această intenţie nu funcţionează, sau *nu mai* funcţionează. Poate că în trecut un partener era dispus să se supună celuilalt, acest lucru făcându-l de regulă femeia şi doar uneori bărbatul.

Mă gândeam la ce spunea Prima Viziune referitor la lupta pentru putere în relaţiile intime şi la ieşirea zgomotoasă a femeii de la masa vecină, când fusesem cu Charlene la restaurant.

— Şi cam atât despre dragoste, am remarcat.

— Ei, cum să nu mai existe dragoste! a replicat Karla. Dar mai întâi trebuie să ne completăm noi înşine cercul. Trebuie să ne stabilizăm canalul de legătură cu universul. Acest lucru cere ceva timp, dar după aceea nu vom mai fi susceptibili de a avea această problemă şi asta numeşte Manuscrisul „o relaţie mai înaltă”. Când, după ce am trecut acest prag, ne legăm sentimental de cineva, vom crea o supraentitate, care nu ne va înlătura niciodată de pe calea evoluţiei noastre individuale.

— Asta crezi tu că ne facem, eu şi Marjorie, unul altuia, nu? Ne abatem reciproc de pe calea noastră?

— Da.

— Şi cum să evităm aceste ciocniri? am întrebat.

— Rezistând o vreme „dragostei la prima vedere”, învăţând să ai relaţii mai platonice cu cei de sex opus.

Aminteşte-ţi însă tot acest proces. Trebuie să ai acest gen de relaţii numai cu oamenii care se dezvăluie în întregime, care-ţi pot spune cum şi de ce fac ceea ce fac, exact ca părintele de sex opus, în copilărie, într-o familie ideală. Înţelegând cine sunt cu adevărat prietenii de sex opus, acest lucru va întrerupe proiectarea fanteziei noastre din trecut referitoare la sex, permiţându-ne să ne conectăm din nou la univers. Nu este uşor să procedăm astfel, în special pentru persoanele care trebuie să iasă dintr-o relaţie de dependenţă reciprocă. E o rupere de energie care doare, însă trebuie făcută. Dependenţa reciprocă nu e o boală doar a anumitor oameni. În acest moment cu toţii suferim de ea. Dar trebuie să începem să trăim acel sentiment de bunăstare şi euforie care apare la începutul unei relaţii de dependenţă reciprocă şi atunci când suntem singuri. Trebuie să-i ai pe „el” sau pe „ea” înăuntrul tău. Apoi vei evolua şi vei găsi povestea de dragoste adevărată, care ţi se potriveşte.

A tăcut o clipă.

— Cine ştie, a reluat gânditoare, dacă tu şi cu Marjorie veţi mai fi împreună. Poate veţi descoperi că într-adevăr sunteţi făcuţi unul pentru altul. Dar trebuie să înţelegi că relaţia ta cu ea nu are cum să funcţioneze acum.

Conversaţia noastră s-a întrerupt în momentul în care a intrat Hinton şi a început să ne explice pe unde şi cum ni se pregătiseră dormitoarele. I-am mulţumit amândoi pentru ospitalitate şi, în timp ce el pleca, Karla a spus:

— Cred că merg şi eu la culcare. Vorbim mai târziu.

Am dat din cap şi am privit-o în timp ce se îndepărta. Am simţit o atingere pe umăr. Era Julia.

— Mă duc în camera mea. Pot să te conduc.

— Te rog.

Am întrebat apoi:

— Unde este camera lui Marjorie?

Ea a zâmbit, în timp ce coboram spre coridor şi s-a oprit

în faţa unei uşi.

— Nu prea aproape de a ta. Domnul Hinton este un conservator.

I-am zâmbit şi eu şi i-am spus „noapte bună”, apoi am intrat în camera mea şi am reuşit să adorm, deşi eram uşor agitat.

*

* *

M-am trezit într-un miros plăcut de cafea, care se răspândise în toată casa. Am coborât pe verandă. Un servitor în vârstă mi-a oferit un pahar cu suc proaspăt de struguri. I-am mulţumit.

— Bună dimineaţa! am auzit vocea Juliei din spatele meu.

M-am întors.

— Bună dimineaţa.

M-am privit atent şi m-a întrebat:

— Ai descoperit de ce ne-am întâlnit din nou?

— Nu, am spus. Nici nu m-am gândit la asta. Am încercat să înţeleg relaţiile de dependenţă.

— Da. Am băgat de seamă.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut ce s-a întâmplat cu tine, după aspectul câmpului tău energetic.

— Şi cum arăta? am întrebat.

— Energia ta era conectată la cea a lui Marjorie. Când tu stăteai acolo şi ea era în altă cameră, câmpul tău se întindea spre ea şi se unea cu al ei.

Am dat din cap.

Julia a zâmbit şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Ai pierdut legătura cu universul. În schimb, ai devenit dependent de energia lui Marjorie. La fel se întâmplă în toate relaţiile de dependenţă: treci prin ceva sau peste cineva, pentru a te conecta cu universul. Modul de a aborda

aceste întâmplări este acela de a înţelege că trebuie să-ţi măreşti potenţialul energetic şi, de asemenea, trebuie să te concentrezi din nou la misiunea pe care o ai aici.

Am aprobat-o şi am ieşit, lăsând-o singură pe verandă. Timp de aproape zece minute am încercat să construiesc energie aşa cum mă învăţase Sanchez. Treptat, frumuseţea pe care o aveam în faţa ochilor a revenit şi m-am simţit mult mai uşor. Apoi am intrat în casă.

— Arăţi mult mai bine, a spus Julia.

— Mă simt mai bine, am replicat eu.

— Care sunt acum întrebările tale?

M-am gândit o clipă. O găsisem pe Marjorie. Răspunsul la o întrebare venise deci. Dar mai vroiam să aflu unde este Wil şi să înţeleg cum s-ar fi comportat oamenii unii cu alţii dacă ar fi urmat învăţăturile Manuscrisului. Dacă efectul acestuia era unul pozitiv, de ce erau atât de îngrijoraţi Sebastian şi alţi preoţi?

Am privit spre Julia.

— Trebuie să înţeleg *A Opta Viziune* şi trebuie să-l găsesc pe Wil. Poate că are deja *A Noua Viziune*.

— Mâine merg la Iquitos, a spus ea. Vrei să vii?

Am ezitat.

— Cred că Wil este acolo, a adăugat.

— De unde ştii?

— Din gândurile care mi-au trecut prin cap azi-noapte.

Am tăcut.

— M-am gândit la tine, a continuat Julia. La noi, mergând la Iquitos. Eşti implicat cumva în toată povestea asta.

— Implicat în ce?

A râs.

— În găsirea ultimei Viziuni, înaintea lui Sebastian!

În timp ce vorbea, mi-am imaginat cum noi doi ajunsesem la Iquitos, apoi, dintr-o cauză oarecare ne despărţisem şi am apucat-o în direcţii diferite. Am simţit că aveam un scop, dar acesta îmi era neclar.

M-am concentrat din nou asupra Juliei.

— Pe unde ai rătăcit? m-a întrebat.

— Scuză-mă, am spus. Mă gândeam la ceva.

— Era important?

— Nu ştiu. M-am gândit că odată ajunşi la Iquitos, vom merge în direcţii diferite…

Rolando a intrat în cameră.

— Am adus proviziile pe care mi le-ai cerut, i-a spus Juliei.

M-a privit, m-a recunoscut şi m-a salutat politicos.

— Mulţumesc, a spus Julia. Ai văzut mulţi soldaţi?

— Nu. Nici unul chiar, a răspuns el.

În acel moment a intrat în încăpere Marjorie şi mi-a distras atenţia, dar am auzit-o pe Julia explicându-i lui Rolando că ea credea că Marjorie va vrea să plece cu el în Brazilia, de unde putea aranja apoi o plecare în Statele Unite.

M-am întors spre Marjorie.

— Cum ai dormit? am întrebat-o.

M-a privit de parcă nu se hotăra dacă să fie furioasă sau nu.

— Nu prea bine, a spus.

Am arătat spre Rolando.

— El este prietenul Juliei şi pleacă acum, dis-de-dimineaţă, spre Brazilia. De acolo ai putea fi ajutată să ajungi înapoi în State.

A părut speriată.

— Ei, o să fie bine, am spus. I-au mai ajutat şi pe alţi americani. Au cunoştinţe la ambasada americană din Brazilia. O să ajungi cât ai bate din palme.

A dat din cap.

— Sunt îngrijorată pentru tine.

— Eu o să fiu bine, nu-ţi face griji. Te voi căuta de îndată ce voi ajunge în State.

Din spatele meu, Hinton a anunţat micul dejun. Ne-am dus cu toţii la masă, în sufragerie. După aceea, Julia şi

Rolando au intrat parcă în criză de timp. Julia ne-a explicat de ce era important pentru Rolando şi Marjorie să treacă graniţa înaintea căderii întunericului, călătoria urmând să dureze toată ziua.

Marjorie şi-a luat hainele pe care i le dăduse Hinton. Puţin mai târziu, când Julia şi Rolando mai vorbeau încă pe coridor, am tras-o deoparte.

— Să nu-ţi faci griji, i-am spus. Păstrează-ţi atenţia treazăşi vei avea parte şi de celelalte Viziuni.

Mi-a zâmbit, dar n-a zis nimic.

M-am uitat cu Julia la Rolando în timp ce acesta o ajuta pe Marjorie să-şi încarce bagajele în maşină. Privirea mea şi a lui Marjorie s-au întâlnit scurt, în timp ce maşina se îndepărta.

— Crezi că vor ajunge cu bine? am întrebat.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Bineînţeles. Mai bine am pleca şi noi. Hai să-ţi dau nişte haine curate.

Mi-a dat câte ceva şi am încărcat în maşină şi câteva cutii cu alimente. Apoi ne-am luat la revedere de la Hinton, Karla şi Mareta şi am pornit-o spre Iquitos.

Pe drum, peisajul începea să semene tot mai mult cu o junglă, iar oamenii erau şi ei din ce în ce mai rari. Am început să mă gândesc la *A Opta Viziune*. Ea oferea o nouă înţelegere a felului în care îi tratăm pe alţii, dar nu aveam o imagine completă a ei. Karla îmi spusese cum trebuiau priviţi copiii şi îmi povestise despre pericolele dependenţei de o persoană. Pablo şi Karla ajunseseră să proiecteze conştient energie asupra altora. Cum venea asta?

Am surprins o privire a Juliei şi am spus:

— Nu am înţeles întru totul cea de *A Opta Viziune*.

— Modul în care îi abordăm pe alţi oameni determină viteza evoluţiei noastre, rapiditatea cu care se răspunde la întrebările noastre vitale, a spus ea.

— Şi cum funcţionează asta?

— Gândeşte-te la situaţia ta. Cum ţi s-a răspuns la întrebări?

— Prin oamenii care mi-au ieşit în cale, presupun.

— Ai fost total deschis la mesajele lor?

— Nu chiar. În general am fost distant.

— Oamenii care ţi-au adus mesajele au fost exagerat de reţinuţi?

— Nu, au fost deschişi şi generoşi. Ei…

Am ezitat, neştiind cum aş putea să-mi exprim mai corect ideile.

— Nu cumva te-au ajutat tocmai pentru că s-au deschis faţă de tine? m-a întrebat. Nu cumva te-au înconjurat cu căldură, cu energie?

Remarca ei mi-a provocat o mulţime de amintiri. Mi-am amintit atitudinea încurajatoare a lui Wil, atunci când eram în panică, la Lima, ospitalitatea lui Sanchez, sfaturile pline de bun simţ ale lui Carl, Pablo, ale Karlei şi acum ale Juliei. Cu toţii aveau aceeaşi privire.

— Da. Toţi aţi fost aşa.

— Exact, a spus ea. Am fost şi am făcut-o în mod conştient, urmând cea de *A Opta Viziune*. Ridicându-te energetic şi ajutându-te să te clarifici, am fost în căutarea adevărului, a mesajului pe care îl aveai pentru noi. Înţelegi? A te energiza pe tine a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru noi.

— Mai exact, ce spune Manuscrisul despre asta?

— Spune că toţi oamenii cu care ne întâlnim au un mesaj pentru noi. Întâlniri întâmplătoare nu există. Felul în care răspundem acestor întâlniri ne arată dacă suntem sau nu capabili să primim mesajul. Dacă avem o conversaţie cu o persoană cu care drumul nostru se întretaie şi nu vedem în ea un răspuns la întrebarea noastră curentă, aceasta nu înseamnă că mesajul nu există, ci doar că ne-a scăpat, dintr-un motiv sau altul.

După o clipă de tăcere a reluat:

— Ţi s-a întâmplat vreodată să te întâlneşti cu un vechi prieten sau cu o cunoştinţă, să stai un minut de vorbă cu el, pentru ca apoi să-l întâlneşti din nou în aceeaşi zi sau în aceeaşi săptămână?

— Da.

— Şi ce spui, de obicei? Ceva de genul: „Ei, ne vedem din nou?”, râzi şi treci mai departe?

— Cam aşa ceva.

— Manuscrisul spune că în astfel de împrejurări ar trebui să te opreşti din ceea ce faci în acel moment - indiferent despre ce ar fi vorba - şi să încerci să descoperi mesajele pe care le aveţi unul pentru celălalt. Manuscrisul afirmă de asemenea că odată ce oamenii îşi vor da seama de această realitate, întâlnirilor de acest fel li se va acorda timpul necesar, ele vor avea scopuri bine determinate şi se vor produce deliberat.

— Acest lucru nu e atât de greu de făcut, dar în acelaşi timp nu e imposibil pentru cei care nu au idee despre el?

— Ba da, dar Manuscrisul spune şi cum trebuie procedat.

— Adică vorbeşte despre modul cum ar trebui să ne abordăm unul pe altul?

— Exact.

— Şi ce spune despre asta?

— Îţi aminteşti ce spune *A Treia Viziune*, că oamenii sunt singurii din lumea energetică care îşi pot proiecta energia în mod conştient?

— Da.

— Îţi aduci aminte cum se face asta?

Mi-am amintit de lecţiile lui John.

— Da. Apreciind frumuseţea unui lucru, până când în noi pătrunde suficientă energie pentru a intra în starea de iubire. În acel moment putem trimite energia înapoi.

— Aşa e. Acelaşi principiu funcţionează şi în cazul oamenilor. Când apreciem aspectul şi calităţile unei persoane, ne concentrăm asupra ei până când forma şi

trăsăturile ei ies în evidenţă, sunt mai prezente. Atunci îi putem trimite energie, înălţând-o. Desigur, primul pas este acela de a menţine propriul nostru nivel energetic mai înalt, atunci putând proiecta către o altă persoană fluxul de energie care curge prin noi. Cu cât îi apreciem mai mult deplinătatea, frumuseţea interioară, cu atât mai multă energie curge în acea persoană şi, natural, şi în noi.

A râs.

— E ceva hedonist, a continuat ea. Cu cât îi iubim şi îi apreciem mai mult pe alţii, cu atât e mai multă energie în noi. De aceea a-i iubi şi a-i energiza pe ceilalţi este cel mai bun lucru pe care îl putem face.

— Am auzit asta, am spus. Părintele Sanchez a spus-o de mai multe ori.

O priveam cu foarte mare atenţie. Aveam senzaţia că îi văd personalitatea profundă pentru prima oară. Mi-a întors privirea o clipă, apoi s-a uitat din nou la drum.

— Efectul acestei proiecţii de energie asupra individului este imens, a continuat ea. Acum, de exemplu, tu mă umpli cu energie. Acest lucru se simte în formularea gândurilor şi a ideilor mele. Pentru că tu îmi dai mai multă energie decât am eu în mod normal, văd mai uşor adevărul şi ţi-l dăruiesc mai uşor. Când fac acest lucru, tu ai senzaţia că ceea ce-ţi spun e o revelaţie. Aceasta te determină să-mi vezi fiinţa superioară mai pe deplin, să mă apreciezi şi să te concentrezi asupra mea într-un fel mai profund, care îmi dă mai multă energie şi o mai clară viziune asupra adevărului meu. Apoi ciclul se repetă. Doi sau mai mulţi oameni care fac acest lucru împreună pot ajunge la înălţimi neînchipuite, construindu-se unii pe alţii... Trebuie să înţelegi, totuşi, că această conectare este complet diferită de relaţia de dependenţă reciprocă. O astfel de relaţie începe similar, dar curând devine control, pentru că dependenţa deconectează de la sursa de energie. Astfel, nivelul acesteia scade. Proiecţia reală de energie se face fără o intenţie anume,

fără un ataşament. Persoanele implicate aşteaptă doar mesaje.

În timp ce vorbea, mă gândeam la o întrebare. Pablo spusese că eu nu am fost capabil la început să primesc mesajul părintelui Costous, pentru că l-am provocat să intre în teatrul de control al copilăriei lui.

— Ce facem dacă persoana cu care vorbim joacă deja teatrul său de control şi încearcă să ne atragă în jocul său? am întrebat. Cum ieşim din situaţia asta?

Julia mi-a răspuns grăbită:

— Manuscrisul ne spune că dacă nu ne asumăm rolul pe care ni-l cere, atunci jocul celeilalte persoane va eşua.

— Nu cred că am înţeles.

Julia era atentă la drum. Se gândea.

— Pe aici ar trebuie să fie o casă şi o staţie de benzină.

Indicatorul de combustibil spune că rezervorul nostru era pe jumătate plin.

— Mai avem destulă benzină, am spus.

— Ştiu, dar tocmai mi-a trecut prin minte gândul să ne oprim să facem plinul şi cred că aşa ar şi trebui să facem.

— Bine.

— Uite drumul! a spus, arătând spre dreapta.

Am intrat pe şoseaua laterală şi am mers prin junglă aproape doi kilometri înainte să ajungem la o casă, sau mai bine zis la un depozit pentru vânători şi pescari. Adăpostul era construit pe marginea unui râu şi mai multe bărci pescăreşti erau ancorate la un fel de doc. Am tras lângă o pompă mai ruginită şi Julia a intrat în casă pentru a-l căuta pe proprietar.

Am ieşit şi eu din maşină, m-am întins şi m-am dus pe malul apei. Aerul era extrem de umed. Chiar şi sub coroanele arborilor, puteam spune că aveam soarele exact deasupra capului. Curând căldura va fi izbitoare.

Deodată am auzit în spatele meu o voce furioasă vorbind în spaniolă. M-am întors şi am văzut un peruan scurt şi

îndesat. Mă privea ameninţător. A repetat ce spusese.

— Nu înţeleg, i-am spus.

A luat-o pe englezeşte.

— Cine eşti? Ce cauţi aici?

Am încercat să-l ignor.

— Am oprit pentru benzină. Plecăm în câteva minute.

M-am întors din nou spre apă, sperând că va pleca, dar a venit lângă mine.

— Mai bine mi-ai spune cine eşti, yankeule!

L-am privit din nou. Părea serios.

— Sunt american, am spus. N-aş putea să-ţi spun încotro merg. Sunt aici cu o prietenă.

— Un american rătăcit, a remarcat, cu ostilitate.

— Exact, am spus.

— Şi ce cauţi aici, americanule?

— Nimic special, am spus întorcându-mă spre maşină, şi nu ţi-am făcut nimic. Lasă-mă în pace.

Am văzut că Julia era lângă maşină. Peruanul s-a întors şi a văzut-o şi el.

— E timpul să plecăm, a spus Julia. N-am rezolvat nimic.

— Tu cine mai eşti, a întrebat-o individul, cu tonul lui ostil.

— Şi tu de ce eşti aşa nervos? l-a întrebat Julia, în loc de răspuns.

Întregul comportament al omului s-a schimbat.

— Pentru că treaba mea este să am grijă de locul acesta.

— Şi sunt sigură că o faci cum trebuie. Dar cum să-ţi vorbească oamenii dacă tu îi sperii în halul acesta?

A rămas cu gura căscată, neştiind încotro bătea Julia.

— Noi mergem la Iquitos, a continuat ea. Lucrăm cu părintele Sanchez şi cu părintele Carl. Îi cunoşti?

A dat din cap că nu, dar pomenirea numelor celor doi preoţi l-a calmat şi mai mult. Ne-a salutat cu un gest şi s-a depărtat.

— Să mergem, a spus Julia.

Ne-am suit în camion şi am pornit. Acum îmi dădeam seama cât de nervos şi neliniştit fusesem. Am încercat să ies din starea asta.

— Ce s-a întâmplat înăuntru? am întrebat.

Julia m-a privit.

— Ce vrei să spui?

— Întreb dacă s-a întâmplat ceva înăuntru, care să explice de ce am oprit.

A râs şi a răspuns:

— Nu. Acţiunea respectivă s-a întâmplat afară.

Am privit-o.

— Ai înţeles ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nu.

— La ce te gândeai înainte de a ajunge aici?

— Că aş fi vrut să-mi întind picioarele.

— Nu. Mai înainte. Care era întrebarea ta?

Am încercat să mă concentrez. Vorbeam despre teatrul de control, mi-am amintit.

— Ai spus ceva care m-a încurcat. Ai spus că nimeni nu-şi poate juca rolul cu noi, decât dacă noi ne asumăm rolul complementar. N-am înţeles acest lucru.

— Acum îl înţelegi?

— Nu chiar. Unde vrei să ajungi?

— Scena aceasta tocmai ţi-a demonstrat ce se întâmplă dacă *joci* rolul complementar.

— Cum aşa?

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Ce rol juca acest om cu tine?

— Evident, intimidator.

— Exact. Şi ce rol ai jucat tu?

— Distantul, dar tot s-a ţinut de mine.

— Şi mai ce?

Conversaţia asta mă enerva, dar am încercat să nu-mi pierd concentrarea. Am privit spre Julia.

— Cred că îl întruchipam clar pe *bietul-de-mine*.

— Aşa e, a zâmbit Julia.

— În schimb, în mod evident, tu te-ai descurcat cu el fără probleme.

— Pentru că nu am jucat rolul pe care se aştepta el să-l joc. Adu-ţi aminte că aceste tipuri de roluri se formează în copilărie, în funcţie de celelalte. Fiecare rol are nevoie de cel complementar, pentru a se desfăşura. Intimidatorul are nevoie, pentru a obţine energie, de *bietul-de-mine* sau de alt intimidator.

— Cum ai ieşit din asta? am întrebat-o, nedumerit încă.

— Dacă ar fi fost să joc vreun rol, acela ar fi fost cel pe care-l juca el: aş fi încercat să-l intimidez şi eu. Desigur, ar fi rezultat o confruntare violentă. Dar am urmat procedura din Manuscris: am identificat rolul jucat de el, strategia lui de a câştiga energie. Încerca să te intimideze, nu? Când a procedat şi cu mine la fel, am spus cu voce tare ceea ce făcea el de fapt.

— De aceea l-ai întrebat de ce e nervos?

— Exact. Manuscrisul spune că manipularea şi controlul pentru a-şi însuşi energie nu pot exista dacă sunt conştientizate şi aduse la vedere. Încetează să mai funcţioneze. E o metodă foarte simplă. Adevărul despre ceea ce se întâmplă iese întotdeauna la suprafaţă şi după aceea omul în chestiune devine mai cinstit şi mai onest.

— Pot înţelege asta, am spus. Bănuiesc că am scos şi eu la iveală asemenea jocuri, chiar fără să ştiu ce fac.

— Sunt convinsă. Toţi am făcut-o. Doar că acum învăţăm mai multe despre asta. Pentru a face lucrurile să meargă trebuie să vezi în acelaşi timp atât rolul, cât şi omul din faţa ta, şi să-i transmiţi energie. Îi va fi mai uşor să renunţe la jocul său, pentru că acesta nu-şi mai are rolul.

— Dar ce-aş fi putut vedea eu la tipul acela? am întrebat.

— Puteai măcar să observi că era un om nesigur, care are nevoie disperată de energie. Mai mult, ţi-a adus un mesaj oportun, nu-i aşa?

Am privit-o. Părea să se abţină cu greu de a pufni în râs.

— Crezi că am oprit acolo numai ca să aflu eu cum să mă comport cu un om care joacă un rol?

— Cel puţin asta a fost întrebarea pe care ţi-ai pus-o.

Am zâmbit. Buna dispoziţie mi-a revenit încetul cu încetul.

— Da. Cred că da.

*

* *

Un ţânţar care bâzâia aproape de urechea mea m-a făcut să mă trezesc. Am privit spre Julia. Zâmbea, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva amuzant. Mersesem în tăcere câteva ore după plecarea de la casa aceea, ciugulind din mâncarea pe care Julia o pregătise pentru călătorie.

— Te-ai trezit în cele din urmă, a spus ea.

— Da. Cât mai avem până la Iquitos?

— Oraşul e la vreo patruzeci de kilometri de aici, dar Stewart Inn e la numai câteva minute. E un han mic, lângă o tabără de vânătoare. Proprietarul e un englez care sprijină Manuscrisul.

A zâmbit din nou.

— Am trăit câteva aventuri împreună. Dacă nu i s-a întâmplat ceva între timp, ar trebui să fie aici. Poate ne spune ceva despre Wil.

A tras pe dreapta şi m-a privit.

— Să ne mulţumim cu ceea ce avem, a continuat ea. Până să te reîntâlnesc, am umblat încoace şi încolo, cu gândul că aş putea ajuta la găsirea celei de *A Noua Viziuni*, neştiind încotro să o apuc. La un moment dat mi-am dat seama că mă gândeam în mod repetat la Hinton. M-am dus la el acasă şi ai apărut tu, care mi-ai spus că eşti în căutarea lui Wil, şi că acesta ar fi la Iquitos. Am avut o imagine cu noi doi, căutând cea de *A Noua Viziune*, apoi

despărţindu-ne şi continuând în direcţii diferite. Cam asta a fost, nu?

— Da, am spus.

— Ei bine, vreau să-ţi spun că după asta am început să mă gândesc la Willie Stewart, cel cu hanul. Acolo se va întâmpla în mod sigur ceva.

Am dat din cap.

A demarat din nou şi după vreo două curbe a spus:

— Iată şi hanul!

La vreo trei sute de metri, acolo unde drumul cotea din nou strâns la dreapta, se ridica o casă cu două niveluri, în stil victorian.

Am intrat într-o parcare pietruită şi am oprit acolo. Câţiva oameni vorbeau pe terasă. Eram pe punctul de a coborî din maşină, când Julia m-a atins pe umăr.

— Nu uita, a spus ea, că nimeni nu a ajuns aici din întâmplare. Fii atent la mesaje.

Am urmat-o pe terasă. Bărbaţii, nişte peruani bine îmbrăcaţi, ne-au salutat distraţi când am trecut pe lângă ei pentru a intra în casă. În salon, Julia mi-a făcut semn spre sufragerie şi mi-a cerut să ocup o masă şi să aştept până când ea îl va găsi pe proprietar.

Mi-am plimbat ochii prin încăpere. Mai bine de zece mese erau aliniate pe două rânduri. M-am aşezat pe la jumătatea sălii şi m-am sprijinit cu spatele de perete. Alţi trei bărbaţi, peruani cu toţii, au intrat după mine şi s-au aşezat la masa de dincolo de culoar. Un altul, intrat de curând, s-a aşezat la o masă mai îndepărtată, în dreapta mea, cu spatele la mine. Era străin, posibil să fi fost european.

Julia a intrat în cameră, m-a văzut şi s-a aşezat la masă în faţa mea.

— Proprietarul nu e aici, a spus ea, iar angajaţii nu ştiu nimic de Wil.

— Ce facem? am întrebat.

M-a privit, dând din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că există un mesaj pentru noi aici.

— Cine să ni-l spună?

— Nu ştiu.

— Atunci cum de ştii că se va întâmpla? am întrebat sceptic.

În ciuda tuturor coincidenţelor care se petrecuseră de la venirea mea în Peru, tot mai aveam reticenţe la ideea că lucrurile se întâmplă numai pentru că aşa vrem noi.

— Să nu uiţi *A Treia Viziune*, mi-a replicat Julia. Universul este energie, energia răspunde aşteptărilor noastre. Oamenii sunt o parte a acestui univers energetic, şi atunci când avem o întrebare, apare cineva care să ne dea şi răspunsul.

A aruncat o privire spre cei din jur.

— Nu ştiu cine sunt aceşti oameni, dar dacă apucăm să vorbim suficient cu ei, vom afla ce mesaje au pentru noi şi ce răspunsuri ne vor da la întrebări.

Am privit-o întrebător. S-a aplecat peste masă.

— Să-ţi intre bine în cap. Oricine apare în calea ta are un mesaj pentru tine. Dacă era altfel, persoana respectivă s-ar fi aflat în altă parte, ar fi plecat mai devreme, sau ar fi venit mai târziu. Faptul că aceşti oameni se află acum, aici, se întâmplă dintr-un anume motiv.

Nu eram atât de sigur că lucrul acesta era atât de simplu.

— Dificultatea, a continuat ea, constă în a-ţi da seama cu cine să vorbeşti mai în amănunt, pentru că este imposibil să o faci cu toată lumea.

— Cum te vei hotărî? am întrebat.

— Manuscrisul spune că există semne.

O ascultam cu atenţie pe Julia, dar din cine ştie ce motiv mi-am aruncat ochii în jur şi l-am privit pe bărbatul din dreapta. Acesta s-a întors spre mine, exact în aceeaşi clipă. Ne-am privit în ochi o fracţiune de secundă, apoi el şi-a continuat masa, iar eu m-am uitat în altă parte.

— Ce semne? am întrebat.

— Semne ca acesta, a spus Julia.

— Care?

— Cel pe care tocmai l-ai primit.

A făcut un gest spre bărbatul din dreapta.

— Ce vrei să spui?

Julia s-a aplecat din nou spre mine.

— Manuscrisul spune că uneori contactul vizual spontan este un semn că trebuie să discuţi cu persoana respectivă.

— Dar asemenea lucruri nu se întâmplă tot timpul?

— Ba da. Şi după ce se întâmplă, majoritatea oamenilor nu bagă în seamă şi îşi continuă treburile.

Am dat din cap.

— Ce alte semne mai indică Manuscrisul? am întrebat.

— Senzaţia că parcă ai cunoaşte acea persoană, că are un aspect familiar, chiar dacă n-ai mai întâlnit-o niciodată.

În timp ce Julia vorbea, mă gândeam cât de cunoscuţi mi s-au părut Dobson şi Reneau atunci când i-am văzut prima dată.

— Explică Manuscrisul de ce aceştia ne par atât de cunoscuţi?

— Nu spune prea multe. Doar că suntem membrii aceluiaşi grup şi că gândim la fel. Aceste grupuri evoluează de regulă urmărind aceleaşi scopuri. Gândesc la fel şi aceasta le creează acelaşi aspect şi aceeaşi atitudine exterioară. Îi recunoaştem intuitiv pe membrii grupului nostru şi, deseori, aceştia au mesaje pentru noi.

Am privit de mai multe ori spre bărbatul din dreapta. Părea oarecum cunoscut. Incredibil! Cum mă tot uitam la el, s-a întors iarăşi către mine. Eu m-am întors din nou spre Julia.

— *Trebuie* să vorbeşti cu el, a spus ea.

N-am răspuns. Mă simţeam destul de jenat la gândul de a mă duce să intru în vorbă cu el aşa, nitam-nisam. Vroiam să plec, să mergem la Iquitos. Eram gata să deschid gura şi să fac această propunere, când Julia a vorbit din nou.

— Aici trebuia să ne aflăm, nu în Iquitos. Trebuia să facem asta. Problema este că te cam opui ideii de a merge la omul acela şi a începe cu el o conversaţie.

— Cum ai făcut asta? am întrebat.

— Ce?

— Cum ai ştiut la ce mă gândeam?

— Nu e nimic misterios în asta. Ţi-am urmărit cu atenţie expresia.

— Adică?

— Atunci când poţi evalua pe cineva la un nivel mai profund, îi vezi sinele, ascuns în spatele măştilor pe care şi le pune. Când te concentrezi la acest nivel, percepi gândurile celuilalt după expresia feţei lui. Este un lucru perfect normal.

— Mie îmi sună a telepatie.

A râs.

— Telepatia este ceva foarte normal.

L-am privit din nou pe bărbatul din dreapta. Nu s-a mai întors spre mine.

— Adună-ţi energiile şi du-te să vorbeşti cu el, înainte de a pierde această ocazie, a spus Julia.

M-am concentrat, pentru a-mi îmbunătăţi nivelul energetic, şi când m-am simţit sigur pe mine am întrebat:

— Şi ce să-i spun?

— Adevărul, a spus Julia. Pune adevărul într-o formă pe care crezi că el o va recunoaşte.

— Bine. Aşa am să fac.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ţinta atenţiei mele. Părea timid şi nervos, cam cum fusese şi Pablo în noaptea în care îl cunoscusem. Am încercat să privesc dincolo de nesiguranţa lui, la un nivel mult mai profund. Făcând aceasta, mi s-a părut că are o altă figură, mai energică.

— Bună! am spus. Mi se pare că nu eşti peruan. Sper că poţi să mă ajuţi cu o informaţie. Caut un prieten pe nume Wil James.

— Ia loc, mi-a spus el, cu un puternic accent scandinav. Sunt profesorul Edmond Connor.

Pe când ne strângeam mâinile, mi-a spus:

— Nu cred că îl cunosc pe prietenul tău Wil. Îmi pare rău.

M-am prezentat şi eu şi i-am spus, în câteva cuvinte, că Wil se afla în căutarea ultimei Viziuni cunoscute a Manuscrisului.

— Cunosc Manuscrisul, a spus el. Vreau să aflu dacă este autentic.

— De unul singur?

— Nu. Trebuia să mă întâlnesc aici cu profesorul Dobson, dar n-a apărut încă.

— Îl cunoşti pe Dobson?

— Da. El este cel care a organizat cercetarea Manuscrisului.

— Şi lucrurile merg bine? Vine aici?

Profesorul m-a privit întrebător.

— Cel puţin acestea erau planurile pe care le aveam. E ceva în neregulă?

Energia mea s-a năruit. Mi-am dat seama că întâlnirea lui Connor cu Dobson fusese plănuită înaintea arestării celui din urmă.

— L-am întâlnit în avion, am spus, când am venit în Peru. A fost arestat în Lima. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce i s-a mai întâmplat.

— Arestat! Dumnezeule!

— Când ai vorbit ultima oară cu el? am întrebat.

— Acum câteva săptămâni, dar această întâlnire a rămas hotărâtă. A spus că mă va suna în caz că se schimbă ceva.

— Îţi aduci aminte de ce vroia să vă întâlniţi aici şi nu în Lima?

— Spunea că aici, în apropiere, există nişte ruine, şi că aici i-am putea contacta şi pe alţi oameni de ştiinţă.

— A spus şi locul unde îi puteţi întâlni?

— Da. Spunea că trebuie să mergem în San Luis, cred. De

ce?

— Nu ştiu. Întrebam, aşa…

Imediat ce am spus acest lucru, am început să mă gândesc la Dobson, la cum ar apărea reîntâlnirea noastră. Mă vedeam întâlnindu-l pe un drum străjuit de copaci foarte înalţi.

În acelaşi timp am privit pe fereastră şi l-am văzut, cu mare uimire, pe părintele Sanchez, care venea spre clădire. Părea obosit şi hainele îi erau murdare. În parcare un alt preot îl aştepta într-o maşină veche şi prăfuită.

— Cine este? m-a întrebat profesorul Connor.

— Părintele Sanchez! am exclamat, incapabil să-mi stăpânesc agitaţia.

M-am întors să o caut pe Julia, dar aceasta nu mai era la masă. M-am ridicat când l-am văzut pe părintele Sanchez intrând în încăpere. M-a văzut şi s-a oprit brusc, cu o surpriză totală pe faţă, apoi ne-am îmbrăţişat.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Da, sigur, a spus. Ce faci aici?

Cu toată oboseala, a râs vesel.

— Nu mai ştiam încotro să o iau. De-abia am ajuns şi aici. Sute de soldaţi vin încoace.

— De ce? a întrebat Connor din spatele meu, apropiindu-se de noi.

— Regret, a spus Sanchez, dar nu ştiu de ce vin. Ştiu numai că sunt foarte mulţi.

Am făcut prezentările şi i-am spus părintelui Sanchez ce era cu Connor. Acesta din urmă părea uşor intrat în panică.

— Trebuie să plec de aici, a spus el, dar nu am şofer.

— Părintele Paul aşteaptă afară, a spus Sanchez. El se va întoarce chiar acum la Lima şi, dacă vrei, poţi să pleci cu el.

— Vreau, cum să nu, a spus Connor.

— Stai! Dar dacă dau peste soldaţi? am întrebat.

— Nu cred că îl vor opri pe părintele Paul, a spus Sanchez. El nu este chiar atât de cunoscut.

În acel moment, Julia a intrat în încăpere şi l-a văzut pe Sanchez. Cei doi s-au îmbrăţişat cu căldură. Am făcut din nou prezentări, între ea şi Connor. Acesta părea să se teamă tot mai tare. Părintele Sanchez i-a spus din nou că putea să plece, iar el s-a dus în cameră şi şi-a luat repede bagajele. L-au condus Sanchez şi Julia. Eu l-am salutat fără să mai ies din sufragerie, apoi m-am aşezat la o masă. Vroiam puţin timp de gândire. Ştiam că întâlnirea cu Connor a fost întrucâtva semnificativă. Faptul că Sanchez venise aici era şi el important, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Julia s-a întors destul de repede şi s-a aşezat lângă mine.

— Nu ţi-am spus eu că se va întâmpla ceva? Dacă nu ne-am fi oprit aici, nu l-am fi întâlnit pe Sanchez şi nici pe Connor. Apropo, ce-ai aflat de la Connor?

— Nu-mi dau seama prea bine. Unde este părintele Sanchez?

— A urcat într-o cameră, ca să se odihnească puţin. Nu a mai dormit de două zile.

Am privit pe fereastră. Ştiam că Sanchez era obosit, dar m-a dezamăgit faptul că nu era disponibil. Aş fi vrut foarte mult să vorbesc cu el, să văd dacă puteam adăuga şi alte nuanţe la ceea ce se întâmpla. Aş fi vrut mai ales să povestească despre soldaţi. Mă simţeam nesigur, şi o parte din mine chiar ar fi vrut să fi plecat cu Connor.

Julia mi-a ghicit nerăbdarea.

— Ei, las-o mai moale, a spus ea. Spune-mi ce crezi despre *A Opta Viziune*.

Am privit-o încercând să mă concentrez.

— Nu prea ştiu de unde să încep.

— Ce crezi că vrea să spună *A Opta Viziune*?

Am recapitulat în minte tot ceea ce ştiam.

— Se referă la relaţiile cu alţi oameni, copii sau adulţi. Vorbeşte despre dezvăluirea teatrului de control, aducerea la lumină a jocurilor meschine şi concentrarea asupra oamenilor într-un mod prin care să le putem transmite

energie.

— Şi mai ce?

Am privit-o şi imediat mi-am dat seama unde vroia să ajungă.

— Mai spune că dacă suntem atenţi la relaţiile pe care le avem, vom obţine întotdeauna răspunsurile de care avem nevoie.

Julia a zâmbit larg.

— Am înţeles Viziunea? am întrebat-o nerăbdător.

— Aproape, a spus ea. Ar mai fi ceva. Ai înţeles cum poate un om să îl ajute pe un altul. Acum eşti pe punctul de a afla ce se întâmplă într-un grup în care toţi participanţii ştiu cum să interacţionez între ei.

*
* *

Am ieşit pe verandă şi m-am aşezat pe unul din scaunele de fier forjat de acolo. După câteva minute, Julia a ieşit şi ea şi s-a aşezat lângă mine. Mâncasem o cină uşoară, fără să vorbim prea mult, apoi ne hotărâsem să ne petrecem seara la aer. Se scurseseră aproape trei ore de când Sanchez urcase în cameră, şi începeam iarăşi să fiu nerăbdător. Am fost realmente uşurat când am văzut că vine şi el şi se aşează lângă noi.

— Ai auzit ceva despre Wil? am întrebat.

Se aşezase în faţa noastră şi îşi potrivise scaunul la egală distanţă de fiecare dintre noi.

— Da, a spus. Am auzit.

A tăcut gânditor şi eu am continuat cu nerăbdare:

— Ce ai auzit?

— Să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat, a spus el. Când părintele Carl şi cu mine am pornit spre misiune, ne aşteptaserăm să-l găsim acolo pe Sebastian, cu soldaţi cu tot. Ne gândeam că vom avea parte de un interogatoriu

inchizitorial. Ajungând însă acolo, am aflat că Sebastian şi soldaţii plecaseră brusc cu vreo două ore înainte, după ce primiseră un mesaj. O zi întreagă n-am ştiut ce se petrece. Apoi ne-a vizitat chiar ieri părintele Costous. Am înţeles de la el că v-aţi cunoscut. Ne-a spus că a fost trimis la misiune de către Wil James. Se pare că Wil îşi amintise numele misiunii dintr-o conversaţie anterioară cu părintele Carl şi şi-a dat seama că tu ai putea ava nevoie de această informaţie. Părintele Costous s-a hotărât să sprijine Manuscrisul.

— De ce a plecat Sebastian atât de repede? am întrebat.

— Pentru că s-a grăbit să-şi pună în aplicare planurile. Mesajul primit îi spunea că părintele Costous vroia să facă publică intenţia cardinalului de a distruge *A Noua Viziune*.

— Sebastian a găsit *A Noua Viziune*?

— Încă nu, dar e pe-aproape. A găsit un alt document care spune unde este aceasta.

— Şi unde ar putea fi? a întrebat Julia.

— La ruinele Celestina, a răspuns Sanchez.

— Unde se află acestea? am sărit eu, nerăbdător.

Julia m-a privit.

— La vreo cincizeci de kilometri de aici. Există acolo un şantier arheologic, la care au lucrat numai oameni de ştiinţă peruani, în cel mai mare secret. Şantierul este format din câteva straturi cu temple străvechi, primele maiaşe, celelalte incaşe. Se pare că aceste culturi au considerat amândouă, că acest loc este cu totul deosebit.

Am realizat dintr-o dată că Sanchez se concentra asupra acestei conversaţii cu o intensitate neobişnuită. Când vorbeam eu, se concentra în întregime asupra mea, fără să clipească. La fel, se focaliza asupra Juliei, atunci când vorbea ea. Părea că face intenţionat acest lucru. Mă întrebam de ce şi chiar în acel moment s-a aşternut între noi liniştea. Mă priveau amândoi, aşteptând.

— Ce e? am întrebat.

Sanchez a zâmbit.

— E rândul tău să vorbeşti, a spus el.

— Vorbim cu rândul? am întrebat eu, nedumerit.

— Nu, a spus Julia. Purtăm o conversaţie conştientă. Fiecare vorbeşte când energia se deplasează asupra lui. Se poate spune că acum s-a deplasat spre tine.

Nu ştiam ce să spun. Sanchez m-a privit cu căldură.

— O parte din *A Opta Viziune* vorbeşte despre interacţiunea conştientă într-un grup. Nu trebuie să devii conştient de tine, ci doar să înţelegi procesul. Dintre membrii unui grup, numai unul va avea cea mai importantă idee a momentului. Dacă toţi sunt cu atenţia trează, îşi vor da seama cine va vorbi şi vor putea, conştient, să se concentreze asupra acelei persoane, ajutând-o să-şi expună ideea cu cea mai mare claritate. Pe măsură ce conversaţia înaintează, altcineva va avea inspiraţia cea mai puternică, apoi altcineva şi aşa mai departe. Dacă te concentrezi asupra a ceea ce se vorbeşte, simţi atunci când îţi vine rândul. Eşti inspirat, ideea răsărindu-ţi în minte.

Sanchez şi-a întors privirea spre Julia, care a întrebat:

— Ce idee ai avut şi nu ne-ai spus-o?

Am încercat să-mi amintesc.

— Mă întrebam de ce părintele Sanchez privea cu atâta intensitate pe cel care vorbeşte. Cred că mă întrebam ce sens are acest lucru.

— Cheia acestui proces, a spus Sanchez, este să vorbeşti atunci când îţi vine rândul, şi să proiectezi energie atunci când vorbeşte altcineva.

— Foarte multe lucruri ar putea merge prost, a intervenit Julia. Mulţi se pot simţi importanţi când se află într-un grup. Simt puterea ideii şi o exprimă, apoi, pentru că această energie îi face să se simtă bine, continuă să vorbească şi după ce energia ar fi trebuit să se deplaseze asupra altcuiva. Încearcă să monopolizeze discuţia. Ceilalţi sunt daţi de-o parte şi chiar dacă simt puterea unei idei, nu vor

risca să o mai spună. Când acest lucru se întâmplă, grupul se fragmentează şi membrii lui nu mai beneficiază de toate mesajele. La fel se întâmplă atunci când unii membri ai grupului nu sunt acceptaţi de către ceilalţi. Indivizii respinşi vor fi împiedicaţi să primească energie şi grupul nu va mai beneficia de ideile lor.

Julia a tăcut şi amândoi ne-am întors spre Sanchez, care trăsese aer în piept pentru a vorbi.

— Modul în care sunt excluşi oamenii e foarte important, a spus el. Când nu ne place cineva sau ne simţim ameninţaţi, tendinţa normală este focalizarea pe ceva care ne displace şi ne irită la acea persoană. Din nefericire, procedând astfel, în loc să conştientizăm frumuseţea acelei persoane, în loc să-i dăruim energie, îi luăm această energie, făcându-i un rău. Respectivul se va simţi dintr-o dată mai puţin frumos, mai puţin încrezător, pentru că noi i-am luat energia.

— De aceea este atât de important acest proces, a continuat Julia ideea. Oamenii se îmbătrânesc unii pe alţii cu o viteză cutremurătoare, luptându-se cu violenţă.

— Nu uita, a spus Sanchez, că într-un grup adevărat, funcţional, se procedează exact invers, pentru ca vibraţia şi energia fiecăruia să crească prin contribuţiile tuturor. Când acest lucru se întâmplă, câmpurile energetice ale membrilor grupului se unesc şi formează un bazin energetic enorm, ca şi cum toţi ar avea un singur trup, cu mai multe capete. Capetele vorbesc pe rând, pentru întregul corp. Într-un grup care funcţionează astfel, fiecare individ ştie când trebuie să vorbească şi ce să spună, pentru că vede lucrurile mai clar. Acesta este Omul Superior despre care vorbeşte *A Opta Viziune*, legat de relaţia bărbat-femeie, dar şi de cea din interiorul grupurilor.

Cuvintele lui Sanchez m-au făcut să mă gândesc la părintele Costous, apoi la Pablo. Tânărul indian îi schimbase într-atât gândurile părintelui Costous, încât acesta dorea să

păstreze Manuscrisul? Puterea lui Pablo venise din cea de *A Opta Viziune*?

— Unde este părintele Costous acum? am întrebat.

Amândoi m-au privit surprinşi, iar părintele Sanchez a răspuns repede:

— El şi părintele Carl s-au hotărât să plece la Lima şi să vorbească cu conducătorii bisericii despre ceea ce se pare că a plănuit cardinalul Sebastian.

— Cred că de aceea nu a mai vrut să meargă la tine la misiune. Avea altceva de făcut.

— Exact, a spus Sanchez.

S-a lăsat din nou tăcerea şi ne-am privit unii pe alţii, aşteptând următoarea idee.

— Întrebarea care se ridică, a spus Sanchez într-un târziu, este ce anume vom face *noi*?

Julia a vorbit prima:

— M-am gândit tot timpul că voi fi implicată, într-un fel sau altul, în căutarea celei de *A Noua Viziuni*, sau că voi fi suficient timp în posesia ei pentru a face ceva... dar nu ştiu ce anume.

Sanchez cu mine am privit-o intens.

— Văd întâmplându-se aceste lucruri într-un anume loc, a continuat ea. Staţi puţin! Locul pe care l-am avut în minte este chiar acesta, ruinele de la Celestina. Acolo, între trepte, există un loc special. Aproape că uitasem de asta. Acolo trebuie să merg. Trebuie să ajung la ruinele Celestina!

Când şi-a încheiat fraza, s-au întors amândoi spre mine.

— Nu ştiu ce să spun, am vorbit în cele din urmă. M-a interesat de ce Sebastian şi ai lui sunt împotriva Manuscrisului. Am aflat că le este teamă de ideea evoluţiei lăuntrice... dar nu ştiu încotro să o iau.. Soldaţii vin... Cred că Sebastian va găsi primul *A Noua Viziune*... Nu mai ştiu. Mi se pare că sunt implicat într-un fel în încercarea de a-l convinge să nu o distrugă.

M-am oprit. Gândurile mi-au alergat spre Dobson, apoi din nou la *A Noua Viziune*. Dintr-o dată, mi-am dat seama că această viziune ne va arăta încotro se îndreaptă omenirea. Mă întrebasem la un moment dat cum se vor comporta oamenii unii cu alţii sub influenţa Manuscrisului şi răspunsul l-am avut prin *A Opta Viziune*. Acum, întrebarea logică era: unde vor duce toate astea, cum se va schimba societatea omenească? Despre asta trebuie că vorbeşte *A Noua Viziune*!

Ştiam, într-un fel, că Viziunea îi va spulbera lui Sebastian temerile despre evoluţia conştientă. Dacă va voi şi va putea să asculte...

— Mă gândesc că Sebastian poate fi convins să susţină Manuscrisul! am spus cu convingere.

— Te vezi vorbindu-i? m-a întrebat Sanchez.

— Nu chiar. Mă văd cu altcineva, care poate ajunge la el. Cineva care îi va vorbi de la nivelul lui.

Spunând acestea, atât Julia cât şi eu ne-am întors spre părintele Sanchez.

S-a străduit să zâmbească, apoi a spus, resemnat:

— Cardinalul Sebastian şi cu mine evităm de multă vreme o confruntare pe tema Manuscrisului. El a fost întotdeauna superiorul meu. A considerat că sunt protejatul său şi recunosc că şi eu l-am privit ca pe superiorul meu. Dar cred că am ştiut întotdeauna că se va ajunge aici. De la început, de când ai vorbit despre convingerile lui, am ştiut că aceasta este misiunea mea. Toate întâmplările vieţii mele n-au făcut altceva decât să mă conducă aici.

Ne-a privit intens, apoi a continuat:

— Mama mea a fost creştină reformată. Ura noţiunile de sentiment de vinovăţie şi de pedeapsă, de care se făcea uz în Evanghelii. Simţea că oamenii trebuie să se întoarcă spre religie din iubire, nu din teamă. Tatăl meu era un adept al disciplinei care, în cele din urmă, a ajuns preot şi, asemenea lui Sebastian, credea cu obstinaţie în tradiţie şi

în autoritate. Toate acestea m-au condus să lucrez sub autoritatea bisericii, dar întotdeauna am căutat căile prin care această autoritate putea fi îmbunătăţită astfel încât să dea naştere unei experienţe religioase superioare. Discuţia cu Sebastian este pasul următor. Am rezistat, m-am sustras, dar ştiu că trebuie să merg la Iquitos, la misiunea lui Sebastian.

— Te voi însoţi!

VIAŢA CARE VA URMA

Drumul spre nord străbătea jungla deasă şi întretăia câţiva mari afluenţi ai Amazonului, după cum ne spusese părintele Sanchez. Luându-ne rămas bun de la Julia, am plecat devreme, într-un camion închiriat, dotat cu cauciucuri de teren şi cu comandă 4x4. Relieful se înălţa, copacii deveneau mai mari şi mai distanţi.

— Arată ca împrejurimile de la Viciente, am spus.

Sanchez mi-a zâmbit.

— Am intrat într-o pădure lungă de vreo douăzeci şi cinci de kilometri şi lată de vreo şaizeci. Este deosebită, mai energizantă. Se întinde pe tot drumul, până la ruinele de la Celestina. O adevărată junglă.

Departe, spre dreapta, la marginea pădurii, am observat un petic de pământ defrişat.

— Ce e acolo? am întrebat.

— Asta e părerea guvernului despre cum trebuie făcută agricultura.

O suprafaţă mare fusese curăţată de copaci şi buturugile fuseseră stivuite din loc în loc. O turmă de vite rătăcea agale printre buruienile care creşteau peste tot pe terenul erodat. Câteva vaci au privit spre noi, atrase de zgomot. Am observat un alt loc defrişat. „Dezvoltarea agriculturii” se îndrepta spre copacii uriaşi pe lângă care tocmai trecusem.

— Oribil, am spus.

— Într-adevăr. Nici cardinalul Sebastian nu e de acord cu

asta.

Mă gândeam la Phil. Probabil că acesta era locul pe care încerca să-l protejeze. Oare ce s-o mai fi întâmplat cu Phil?

M-am pomenit că mă gândesc din nou la Dobson. Connor îmi spusese că îl aşteptase pe Dobson la han. De ce oi fi aflat eu lucrul acesta? Unde era Dobson acum? Fusese oare expulzat sau l-au închis? Nu mi-a scăpat faptul că imaginea lui Dobson îmi apăruse odată cu cea a lui Phil.

— Cât de departe e misiunea lui Sebastian?

— La vreo oră de drum, a răspuns Sanchez. Cum te simţi?

— Ce vrei să spui?

— Ce mai face câmpul tău energetic?

— Presupun că e „sus”, am spus. E foarte frumos aici.

— Ce spui de conversaţia noastră în trei, de aseară?

— Cred că a fost uimitoare.

— Ai înţeles ce s-a întâmplat?

— Adică ideile pe care le aveam pe rând, fiecare?

— Da, precum şi înţelesul profund al acestui lucru.

— Nu ştiu.

— Ei, m-am gândit la asta. Acest mod de relaţionare conştientă, în care fiecare încearcă mai degrabă să scoată la iveală ce e mai bun în ceilalţi decât să-şi exercite puterea asupra lor, este un mod pe care, în cele din urmă, îl vom adopta cu toţii. Gândeşte-te cum va creşte nivelul energetic al fiecăruia şi cum vom evolua atunci cu toţii!

— Da, am spus. Chiar mă întrebam cum se va schimba cultura omenirii, atunci când nivelul total de energie va creşte.

M-a privit de parcă aş fi pus punctul pe „i”.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, am spus.

Am rămas o clipă uitându-ne unul la celălalt şi mi-am dat seama că amândoi aşteptam să vedem care va fi următoarea idee. Într-un final, Sanchez a spus:

— Răspunsul se află în cea de *A Noua Viziune*. Trebuie să

fie acolo. Trebuie să ni se explice ce se va întâmpla atunci când cultura va evolua.

— Aşa cred şi eu, am spus.

Sanchez a frânat. Ne apropiam de o intersecţie şi nu prea ştia încotro să o ia.

— Ne îndreptăm spre San Luis? am întrebat.

M-a privit drept în ochi.

— Numai dacă o luăm la stânga. De ce?

— Connor mi-a spus că Dobson plănuia să vină pe acest drum, de la San Luis către han. Cred că acesta a fost un mesaj.

Am continuat să ne privim.

— Am observat că ai încetinit la intersecţia asta. De ce?

A râs.

— Nu ştiu. Drumul cel mai scurt spre Iquitos este drept înainte. Dar, din nu ştiu ce motiv, am simţit o nesiguranţă.

M-a trecut un fior.

Sanchez a ridicat o sprânceană şi a zâmbit.

— Cred că ar fi mai bine s-o luăm spre San Luis, nu-i aşa?

Am dat din cap şi am simţit o căldură ciudată urcându-mi în corp. Ştiam că oprirea la han şi întâlnirea cu Connor trebuiau să aibă un înţeles. Sanchez a întors spre stânga şi a pornit-o spre San Luis, privind cu atenţie drumul. Aproape o jumătate de oră am rulat pe un drum liber, fără să se întâmple nimic. Apoi, brusc, s-a auzit un claxon şi am văzut un jeep argintiu venind în urma noastră. Şoferul ne făcea semne, striga după noi. Avea o figură foarte cunoscută.

— E Phil! am strigat.

Am tras pe dreapta şi Phil a alergat spre portiere. Ne-am strâns mâinile şi am făcut prezentările.

— Nu ştiu ce căutaţi pe aici, a spus el, dar mai încolo drumul e plin de soldaţi. Cred că ar fi mai bine să vă întoarceţi şi să aşteptaţi, împreună cu noi.

— De unde ai ştiut că venim? am întrebat.

— N-am ştiut, dar v-am văzut când aţi trecut. Suntem

cam cu un kilometru în urma voastră.

A privit în jur o clipă, apoi a spus:

— Ar fi mai bine să dispărem de pe drumul acesta!

— Te urmăm, a spus părintele Sanchez.

Ne-am luat după jeepul lui Phil şi ne-am întors în direcţia din care venisem. Am cotit pe un drumeag spre răsărit şi am parcat acolo. Dinspre marginea pădurii, ne-a ieşit înainte un bărbat. Nu-mi puteam crede ochilor: era Dobson!

Am coborât din camion şi m-am îndreptat spre el. Era la fel de surprins ca şi mine. Ne-am îmbrăţişat cu multă căldură.

— Ce bine îmi pare că te văd! a spus.

— Şi mie. Am crezut că te-au împuşcat!

Dobson m-a bătut pe spate.

— Nu, nu. Doar că intrasem în panică. M-au reţinut numai. Mai târziu, un funcţionar - simpatizant al Manuscrisului - mi-a dat drumul. De atunci sunt tot pe fugă.

A tăcut o clipă, zâmbindu-mi.

— Mă bucur că eşti bine. Când Phil mi-a spus că te-a întâlnit la Viciente şi că mai târziu aţi fost arestaţi, n-am mai ştiut ce să cred. Trebuia să-mi fi dat seama că ne vom reîntâlni. Încotro mergeaţi?

— Să-l întâlnim pe cardinalul Sebastian. Credem că intenţionează să distrugă ultima Viziune.

Dobson a dat din cap, şi când să vorbească din nou, părintele Sanchez s-a îndreptat spre noi.

Am făcut repede prezentările.

— Cred că am auzit menţionându-se numele tău în Lima, în legătură cu doi preoţi care au fost reţinuţi, i-a spus Dobson.

— Părintele Carl şi părintele Costous? am întrebat.

— Da, cred că da.

Sanchez a dat uşor din cap. L-am privit o clipă, apoi Dobson şi cu mine am petrecut câteva minute povestindu-ne pe scurt toate câte ni se întâmplaseră de la despărţirea

noastră bruscă. Studiase şi el toate cele opt Viziuni şi părea nerăbdător să-mi mai spună încă multe alte lucruri, dar l-am întrerupt ca să-l informez că m-am întâlnit cu Connor şi că acesta se întorsese probabil la Lima.

— Va fi şi el arestat, a spus Dobson. Regret că n-am ajuns la timp, dar a trebuit să mă duc la San Luis, pentru a mă întâlni cu un alt om de ştiinţă. Nu l-am găsit nici pe acesta, în schimb am dat de Phil şi…

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sanchez.

— Cred că ar trebui să şedeţi cu toţii, a spus Dobson. N-o să vă vină să credeţi: Phil a găsit copia unei părţi din cea de *A Noua Viziune*.

Nimeni n-a mai mişcat.

— O copie tradusă? a întrebat părintele Sanchez.

— Da.

Phil venea de la maşină către noi.

— Ai găsit o parte din *A Noua Viziune*? l-am întrebat.

— Nu chiar, a spus el. Mi-a fost dată pur şi simplu. După ce am fost prinşi, eu am fost dus în alt oraş, nu ştiu unde. După o vreme, a apărut cardinalul Sebastian. M-a tot interogat în legătură cu munca de la Viciente şi cu efortul meu de a salva pădurile. N-am ştiut de ce, până când un gardian mi-a oferit copia acelei părţi din cea de *A Noua Viziune*. O luase de la unul din oamenii lui Sebastian, care se pare că de-abia apucase să o traducă. Se vorbeşte în ea despre energia pădurilor virgine.

— Şi ce se spune? l-am întrebat.

A tăcut. Dobson ne-a cerut din nou să ne aşezăm şi în acest scop ne-a condus spre un luminiş, unde zăcea doborât un copac mare. Locul era minunat. Vreo alţi zece copaci enormi formau un cerc de vreo cincisprezece metri în diametru. Sub ei, sute de flori tropicale străluceau în cele mai frumoase culori pe care le văzuse vreodată şi aveau un parfum încântător. Ne-am aşezat.

Phil l-a privit pe Dobson. Acesta, la rândul său, s-a uitat la

mine şi la Sanchez şi a spus:

— *A Noua Viziune* vorbeşte despre cum se va schimba cultura omenirii în mileniul următor, ca rezultat al evoluţiei conştiente şi descrie un mod de viaţă cu totul diferit de cel actual. De exemplu, Manuscrisul prezice că noi, oamenii, vom provoca în mod deliberat scăderea numărului populaţiei, pentru a putea trăi în cele mai frumoase şi mai încărcate de energie locuri de pe Pământ. Cea ce este remarcabil este faptul că în viitor vor exista mult mai multe astfel de locuri, pentru că vom lăsa pădurile să crească şi nu le vom mai tăia, ele, în schimb creând energie. Conform celei de A Noua Viziuni, spre mijlocul mileniului următor oamenii vor trăi printre copaci vechi de cinci sute de ani, în grădini enorme şi vor călători rapid la distanţă, spre zonele urbane, graţie unor incredibile minuni ale tehnologiei. Până atunci, mijloacele de supravieţuire - hrana, îmbrăcămintea, transportul - vor fi complet automatizate şi puse la dispoziţia tuturor. Necesităţile noastre vor fi complet satisfăcute, fără a mai fi nevoie de bani, dar nici nu vom mai fi exagerat de indulgenţi cu cei leneşi. Ghidat de intuiţie, fiecare va şti precis ce să facă şi când să acţioneze şi totul se va desfăşura în mod armonios. Nimeni nu va consuma exagerat, pentru că nu va mai avea dorinţa de a poseda şi de a-i controla pe alţii în vederea asigurării propriei securităţi. În mileniul următor viaţa va deveni cu totul altceva. Conform Manuscrisului, a continuat el, dorinţa noastră de a urmări un scop va fi satisfăcută de aventura propriei noastre evoluţii, de înţelegerea intuiţiilor şi a desfăşurării propriului destin. *A Noua Viziune* descrie o lume în care fiecare va deveni mai atent la ceea ce i se întâmplă. Vom şti exact ce evenimente urmează să se producă, indiferent unde, fie că este vorba de o potecă într-o pădure în care bate vântul, fie despre un pod traversat de un camion. Vă daţi seama cât de pline de semnificaţii vor fi atunci întâlnirile dintre oameni? Gândiţi-vă cum se vor

cunoaşte două persoane. Fiecare va observa câmpul energetic al celuilalt şi vor fi date pe faţă toate manipulările posibile, chiar din prima clipă. Lucrurile se vor limpezi foarte repede, iar cei doi îşi vor spune totul şi îşi vor transmite mesajele, vor îndeplini scopul mai înalt al întâlnirii lor. Îşi vor continua apoi călătoria individuală, dar vor fi fundamental schimbaţi. Vor vibra la un alt nivel, apoi vor veni în contact cu alţi oameni, într-un fel care nu fusese posibil înaintea acelei întâmplări.

Pe măsură ce energia noastră ajungea la el, Dobson era tot mai elocvent şi mai inspirat în descrierea vieţii care va urma. Ce spunea el părea foarte real. Nu mă îndoiam că descria un viitor foarte posibil. Ştiam şi că de-a lungul istoriei mulţi vizionari au avut pentru o clipă revelaţia acestei vieţi - Marx, de exemplu - dar nu s-a găsit o cale pentru a îndeplini această utopie. Comunismul a deveni o tragedie.

Chiar cunoscând ceea ce dezvăluiau celelalte opt Viziuni, nu-mi imaginam cum va putea omenirea să ajungă la înălţimea descrierii celei de A Noua Viziuni, gândindu-mă la comportamentul oamenilor, în general. Când Dobson a tăcut, mi-am făcut cunoscută îngrijorarea.

— Manuscrisul spune că avem în noi o tendinţă naturală de a căuta adevărul şi aceasta ne va îndrepta într-acolo, mi-a răspuns Dobson, zâmbind. La un moment dat va surveni şi înţelegerea acestor lucruri. Poate că ar trebui să privim în mileniul următor aşa cum am făcut-o cu cel prezent - atunci, în avion, dacă-ţi mai aduci aminte - adică retrăind totul în această viaţă.

Dobson le-a povestit pe scurt şi celorlalţi despre acest lucru, apoi a continuat:

— Gândiţi-vă câte s-au întâmplat în acest mileniu. În timpul Evului Mediu s-a trăit într-o lume simplă, a binelui şi a răului, aceste noţiuni fiind definite de către oamenii bisericii. În perioada Renaşterii însă, omul a devenit liber.

Şi-a dat seama că povestea privitoare la locul său în Univers trebuie să fie alta şi a vrut să cunoască în întregime. Prin urmare, a pus ştiinţa să descopere această poveste, dar atunci când efortul depus nu a dat rezultate imediate, a decis să se domolească şi să transforme munca într-o preocupare care a pus stăpânire pe traiul zilnic, ne-a înrobit şi a despuiat lumea de mister. De-abia acum vedem adevărul despre această preocupare a noastră. Ne-am dat seama că adevăratul motiv pentru care am trăit cinci secole de acumulări materiale, de producere a celor necesare vieţii, a fost acela de a pregăti terenul pentru altceva, şi anume pentru un mod de viaţă care să reducă misterul în existenţa noastră. De-abia acum am primit de la ştiinţă răspunsurile pe care le aşteptam: omenirea se află pe această planetă pentru a evolua conştient. *A Noua Viziune* spune că pe măsură ce vom învăţa să evoluăm şi să ne urmăm calea, descoperind adevăr după adevăr, întreaga viaţă şi cultură se vor transforma într-un mod previzibil.

A tăcut, dar nici unul dintre noi nu a spus nimic. Evident, fiecare dorea să audă cât mai mult.

— Odată ce vom atinge masa critică, a continuat el, şi Viziunile vor veni una după alta şi vor fi cunoscute pe scară largă. Omenirea va trăi un timp de introspecţie intensă. Vom vedea cât este de superbă şi câtă spiritualitate conţine natura. Copacii, râurile sunt temple ale marii puteri, în faţa cărora trebuie să ne plecăm cu respect. Vom opri activităţile economice care ameninţă aceste comori. Se vor găsi soluţii alternative, pentru a rezolva problema poluării, pentru că unii oameni evoluaţi vor avea astfel de intuiţii. Aceasta va fi o parte din prima mare schimbare care se va produce, a continuat, şi care se va traduce printr-o migrare foarte amplă a oamenilor de la o ocupaţie la alta, pentru că fiecare va avea intuiţia a ceea ce reprezintă de fapt şi a scopului său în viaţă. Mulţi vor descoperi că nu şi-au ales profesia potrivită şi se vor orienta spre o alta, pentru a

evolua. Manuscrisul spune că în această perioadă oamenii îşi vor schimba meseria de mai multe ori de-a lungul vieţii. Următorul salt cultural va fi automatizarea producţiei de bunuri. Pentru cei care o vor face - tehnicienii - acest lucru se va traduce prin nevoia de eficienţă. Pe măsură ce intuiţiile lor vor fi mai limpezi, se va vedea că automatizarea va crea timp liber pentru toată lumea şi fiecare îşi va urmări mai uşor ţinta. În acest timp, restul oamenilor îşi vor urma inspiraţia în meseriile alese şi vor dori să aibă mai mult timp liber. Vom descoperi că adevărurile pe care trebuie să le spunem şi lucrurile pe care trebuie să le facem sunt prea importante pentru a se potrivi cu cerinţele obişnuite ale unei slujbe. Vom găsi căi de a micşora numărul orelor de muncă, în scopul de a ne urmări adevărul. Doar câţiva oameni vor mai continua să lucreze cu normă întreagă. Această tendinţă va face ca aceia care au fost disponibilizaţi din cauza automatizării să-şi găsească mai uşor măcar o slujbă cu program redus.

— Şi banii? am întrebat. Nu pot să cred că oamenii îşi vor reduce de bună voie veniturile.

— Nici nu va fi nevoie de asta, a spus Dobson. Manuscrisul spune că veniturile vor rămâne constante, pentru că vor fi plătite viziunile pe care le oferă fiecare.

— Poftim?

Pur şi simplu mă pufnea râsul.

— Manuscrisul spune că pe măsură ce vom şti mai multe despre dinamica energiei în univers - a continuat Dobson - vom vedea ce se întâmplă atunci când dăruim ceva. În momentul de faţă, singura noţiune spirituală legată de ideea de „a da” este ilustrată de conceptul limitat al bisericii.

S-a întors spre părintele Sanchez:

— După cum ştii, conceptul de „zeciuială” din scriptură a fost interpretat cel mai adesea ca pe o obligaţie de a ceda bisericii zece la sută din venituri, în ideea că ceea ce am

dat ni se va întoarce multiplicat. *A Noua Viziune* explică aceasta altfel: a dărui reprezintă principiul universal prin care este sprijinită nu numai biserica, ci şi oricine altcineva. Atunci când dăruim, primim înapoi, acest lucru făcând parte din interacţiunile energetice din univers. Să nu uitaţi: când proiectăm energie spre cineva, se creează în noi un vid, care, atunci când suntem conectaţi, se umple din nou. La fel lucrează şi banii. *A Noua Viziune* spune că în momentul în care vom începe să dăruim în mod constant, se va întoarce spre noi mult mai mult decât ceea ce dăm. Darurile noastre ar trebuie să se îndrepte spre aceia care ne-au oferit adevăruri spirituale. Când oamenii ajung la timp în viaţa noastră pentru a ne da răspunsurile de care avem nevoie, ar trebui să le dăm bani. Aşa ne vom suplimenta veniturile şi ne vom elibera de ocupaţia care ne limitează evoluţia. Cu cât se vor angaja mai mulţi în această „economie spirituală", cu atât vom începe mai repede saltul spre cultura mileniului următor. Vom ajunge să ne deplasăm de la evoluţia pe care o obţinem prin alegerea corectă a profesiei, spre evoluţia obţinută prin aceste plăţi, în acelaşi timp oferind fiecare dintre noi adevărul nostru celorlalţi.

L-am privit pe Sanchez. Asculta foarte concentrat şi faţa sa radia.

— Da, s-a adresat el lui Dobson. Văd foarte limpede acest lucru. Dacă vor participa cu toţii, vor dărui şi vor primi în mod constant. Şi în această interacţiune cu ceilalţi, în acest schimb de informaţii, fiecare îşi va găsi locul său, munca sa, o orientare economică cu totul nouă. Oamenii pe care îi atingem, ne vor plăti pentru asta. Acest lucru va permite ca suportul material al vieţii să se automatizeze, pentru că vom fi prea ocupaţi cu propria noastră evoluţie, pentru a mai acţiona direct. Vom dori ca producţia materială să se automatizeze şi să funcţioneze ca un instrument. S-ar crea, probabil, stocuri, dar această situaţie ne va da libertatea de

a extinde această epocă a informaţiei. Însă lucrul cel mai important acum este să înţelegem încotro ne îndreptăm. Nu vom putea salva mediul, nu vom putea democratiza planeta şi nu-i vom putea hrăni pe săraci atâta timp cât nu renunţăm la teama de lipsuri, de sărăcie, la nevoia de a controla, atâta timp cât nu dăruim. Până acum nu s-a putut face nimic, pentru că nu cunoşteam nici o altă variantă. Acum aceasta există!

A privit spre Phil.

— Dar n-am avea nevoie de o sursă ieftină de energie?

— Fuziunea, supraconductibilitatea, inteligenţa artificială, a spus Phil. Tehnologia automatizării nu e departe, acum, că ştim de ce o facem.

— Aşa e, a spus Dobson. Cel mai important lucru este să vedem adevărul pe care ni-l arată acest mod de viaţă. Venim pe această planetă pentru a evolua, nu pentru a ne construi imperii personale. A-i plăti pe alţii pentru viziunile lor va fi primul pas spre transformare, apoi, pe măsură ce economia se va automatiza, vor dispărea şi banii. Nu va mai fi nevoie de ei. Dacă ne vom urma corect intuiţia care ne călăuzeşte, vom lua numai ceea ce ne trebuie.

— Şi - a intervenit Phil - vom înţelege, în sfârşit, că zonele virgine ale planetei trebuie să fie păstrate şi protejate, pentru că ele reprezintă sursa unei incredibile energii.

Întreaga noastră atenţie era aţintită asupra lui şi l-am văzut surprins şi pe el de valul de entuziasm care-l cuprinsese.

— Eu nu am studiat toate Viziunile, a continuat el, întorcându-se spre mine. De fapt, după ce gardianul m-a ajutat să evadez, presupun că nici nu aş fi păstrat acest fragment, dacă nu te-aş fi întâlnit mai înainte. Însă mi-am adus aminte că tu spuseseşi că Manuscrisul este foarte important. Deşi nu am citit celelalte copii, înţeleg cât de important este să menţinem echilibrul între automatizare şi dinamica energiei pe Pământ. Încă din copilărie, în centrul

interesului meu, s-a aflat pădurea şi rolul pe care îl are ea în ecosferă. *A Noua Viziune* spune că pe măsură ce specia umană va evolua din punct de vedere spiritual, populaţia va scădea în mod deliberat, până ce se va ajunge la un număr de locuitori pe care Pământul să-i poată susţine. Vom trăi în mijlocul sistemelor energetice naturale ale planetei. Agricultura va fi automatizată. Acest lucru exclude plantele pe care dorim să le energizăm noi înşine, pentru ca apoi să le consumăm. Copacii necesari pentru construcţii se vor dezvolta în locuri amenajate special. Aceasta va permite arborilor seculari să crească, să ajungă la maturitate şi să formeze păduri bogate în energie. Mai târziu, aceste păduri vor constitui regula şi nu excepţia, iar oamenii vor trăi în preajma acestei surse de energie. Gândiţi-vă în ce lume vom trăi!

— Asta ar trebui să ridice nivelul energetic al tuturor, am observat eu.

— Sigur că da, a spus Sanchez visător, ca şi cum s-ar fi gândit de pe acum la rezultatele acelei creşteri de energie.

Aşteptam cu toţii să vedem ce va urma.

— Acest lucru va grăbi evoluţia noastră, a continuat Sanchez. Cu cât vom fi mai repede pregătiţi să primim energia să curgă prin noi, cu atât universul va avea o reacţie de răspuns, aducând în mod misterios în viaţa noastră oameni care să ne lumineze calea.

A tăcut din nou pe gânduri.

— De fiecare dată când urmăm o intuiţie şi vreo întâlnire misterioasă ne duce înainte, vibraţia noastră creşte. Mai departe, mai sus, a continuat el, vorbind ca pentru sine. Şi dacă acest lucru ar continua…

— Am atinge niveluri energetice tot mai înalte, a spus Dobson, încheind fraza.

— Da, a spus Sanchez. Aşa e. Scuzaţi-mă o clipă.

Apoi s-a ridicat, a pătruns câteva zeci de metri în pădure şi s-a aşezat acolo singur.

— Ce mai spune *A Noua Viziune*? l-am întrebat pe Dobson.

— Nu ştiu. Aici se încheie fragmentul pe care îl avem. Vrei să vezi?

I-am răspuns afirmativ, aşa că s-a dus repede la maşină şi a revenit cu un dosar de vreo douăzeci de pagini bătute la maşină. Am citit textul, impresionat de modul în care Dobson şi Phil prinseseră punctele esenţiale. Când am ajuns la ultima pagină, mi-am dat şi eu seama că *A Noua Viziune* nu se termina acolo. Textul se întrerupea în mijlocul unei idei. Tocmai se vorbea despre faptul că transformarea planetei va crea o cultură total spiritualizată şi va ridica fiinţele umane la niveluri energetice tot mai înalte. Se sugera că toate acestea vor duce la apariţia a altceva, care rămânea necunoscut, pentru că fraza se întrerupea aici.

După vreo oră, Sanchez s-a ridicat şi a venit spre mine. În tot acest timp stătusem şi eu la marginea pădurii, observând câmpurile energetice ale tufelor şi florilor care creşteau acolo. Dobson şi Phil stăteau de vorbă în spatele jeepului.

— Cred că va trebui să plecăm spre Iquitos, a spus Sanchez.

— Şi ce facem cu soldaţii?

— Merită să riscăm. Mi-a apărut clar în faţa ochilor faptul că vom trece de ei în deplină siguranţă, dacă plecăm în acest moment.

Am fost de acord cu el, aşa că le-am împărtăşit acest plan lui Phil şi lui Dobson. Amândoi au sprijinit ideea, apoi Dobson a adăugat:

— Şi noi vorbeam tot de asta. Cred că ne vom duce direct la ruinele Celestina. Poate că vom salva ceea ce nu cunoaştem din cea de *A Noua Viziune*.

Ne-am despărţit şi am pornit-o din nou spre sud.

*

* *

— La ce te gândeşti? am întrebat după o lungă tăcere.

Părintele Sanchez a frânat şi s-a întors spre mine.

— La cardinalul Sebastian şi la ce ai spus tu, că nu va mai lupta împotriva Manuscrisului dacă acesta îi va fi mai clar.

Exact în momentul în care părintele Sanchez făcea această afirmaţie, mintea mea a început să vizualizeze o confruntare reală cu Sebastian. Se făcea că acesta stătea undeva, privind la noi de sus. Avea puterea de a distruge *A Noua Viziune* şi noi ne străduiam să-l convingem s-o înţeleagă, înainte de a fi prea târziu.

Sanchez mi-a zâmbit.

— Ce avea în faţa ochilor? m-a întrebat.

— Mă gândeam la Sebastian.

— Şi ce se întâmpla?

— Aveam imaginea clară a unei confruntări cu Sebastian. Era pe cale de a distruge ultima Viziune. Noi doi ne străduiam să-l facem să se răzgândească.

Sanchez a oftat.

— Cred că răspândirea ultimei Viziuni va depinde de noi.

Stomacul mi s-a strâns.

— Ce-ar fi mai bine să-i spunem?

— Nu ştiu. Trebuie să-l convingem să vadă lucrurile în mod pozitiv, să înţeleagă că Manuscrisul, ca întreg, nu neagă, ci aduce lumină asupra adevărului bisericii. Sunt sigur că ultima parte a Viziunii A Noua face exact acest lucru.

Am călătorit încă o oră în linişte, fără a mai întâlni pe nimeni pe drum. Gândurile îmi rătăceau spre toate întâmplările pe care le trăisem de când am venit în Peru. Ştiam că Viziunile Manuscrisului au trezit în mine o nouă conştiinţă. Eram mai atent la modul misterios în care se desfăşura viaţa mea, revelat de *Prima Viziune*. Ştiam că omenirea va simţi acest mister, pentru că era pe cale de a

construi o nouă perspectivă asupra lumii, descrisă în cea de *A Doua Viziune*. *A Treia* şi *A Patra* mi-au spus că Universul, în sine, nu este decât un vast sistem energetic şi că lupta dintre oameni e doar o cale mai scurtă şi o manipulare în scopul obţinerii acestei energii. *A Cincea Viziune* a revelat faptul că putem înceta să mai avem aceste conflicte dacă primim energie de la o sursă superioară. Pentru mine acest lucru devenise practic un obicei. *A Şasea Viziune* a arătat că se va termina cu jocul nostru repetat în permanenţă, pentru că vom găsi propriul adevăr. Acest lucru îl mai aveam încă viu în minte. *A Şaptea* a pus în mişcare adevărata evoluţie a fiinţelor, prin întrebări, intuiţii, răspunsuri. A rămâne pe această cale magică era chiar secretul fericirii. *A Opta Viziune*, arătând cum trebuie să intrăm în relaţie cu alţii pentru a scoate la lumină ce e mai bun din ei, reprezintă cheia continuităţii funcţionării acestui mister şi a primirii tuturor răspunsurilor. Toate acestea cristalizaseră în mine o conştiinţă pe care o simţeam prin faptul că eram mai atent la toate evenimentele. Mai rămăsese ultima Viziune, care trebuia să ne spună încotro ne poartă evoluţia noastră. Aflasem ceva în legătură cu asta. Restul însă…

Părintele Sanchez a tras camionul pe dreapta.

— Ne aflăm la patru kilometri de misiunea cardinalului Sebastian, a spus el. Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Bine.

— Nu ştiu la ce ne putem aştepta, dar presupun că ar trebui să vedem la faţa locului ce se va întâmpla.

— Cât de mare e misiunea?

— Mare. S-a tot dezvoltat în ultimii douăzeci de ani. El a ales acest loc, spunând că era nevoie să fie creştinaţi nişte indieni care înainte nu prea fuseseră băgaţi în seamă. Acum vin aici studenţi din toată ţara. Sebastian are îndatoriri administrative în ierarhia bisericească de la Lima, dar acest proiect îi este cel mai drag. Este devotat în întregime

acestei misiuni.

M-a privit în ochi.

— Te rog să fii atent. Poate că va veni o vreme când va trebui să ne ajutăm unul pe altul.

Sanchez a demarat apoi şi am plecat mai departe. Timp de câteva minute am mers în tăcere, apoi am trecut pe lângă două jeepuri militare trase pe dreapta. Soldaţii care se învârteau în jurul lor ne-au privit când am trecut.

— Ei bine, a spus părintele Sanchez, acum ştiu că suntem aici.

După încă un kilometru, intram pe poarta misiunii, care era mare şi impresionantă, construită din fier forjat. Deşi era deschisă, intrarea era păzită de patru soldaţi, care ne-au făcut semn să oprim. Unul dintre ei a transmis ceva într-un emiţător.

Sanchez i-a zâmbit soldatului care se apropiase.

— Sunt părintele Sanchez şi am venit să-l văd pe cardinalul Sebastian.

Soldatul s-a uitat cu atenţie la el, apoi la mine şi s-a întors spre cel cu emiţătorul. Au schimbat câteva cuvinte fără să-şi ia ochii de la noi. După câteva minute, soldatul a revenit şi ne-a cerut să-l urmăm.

Jeepul militar ne-a condus câteva sute de metri pe alee, apoi am intrat în misiunea propriu-zisă. Biserica era clădită din blocuri de piatră masivă, cioplită şi fasonată şi cred că putea găzdui cam o mie de oameni. Pe amândouă părţile ei se găseau două clădiri care arătau ca nişte şcoli, având fiecare câte două etaje.

— Impresionant loc, am observat.

— Da, dar unde sunt oamenii? a întrebat Sanchez.

Văzusem şi eu că aleile şi curtea erau pustii.

— Sebastian conduce o şcoală frumoasă aici. Unde îi sunt studenţii?

Soldaţii ne-au condus spre intrarea în biserică şi ne-au cerut politicos, dar ferm, să-i urmăm înăuntru. Urcând

scările de beton, am văzut câteva camioane parcate în spatele unei clădiri alăturate. Treizeci sau patruzeci de soldaţi stăteau în jurul lor, în repaus. Odată ajunşi înăuntru, am fost conduşi prin altar şi ni s-a cerut să intrăm într-o cămăruţă. Acolo am fost percheziţionaţi foarte minuţios şi ni s-a spus să aşteptăm. Soldaţii au ieşit, încuind uşa după ei.

— Unde e biroul lui Sebastian? am întrebat.

— Mai departe, în spatele bisericii, mi-a răspuns Sanchez.

Uşa s-a deschis brusc. Înconjurat de soldaţi, şi-a făcut apariţia Sebastian. Era un bărbat înalt, ţinuta îi era dreaptă şi mândră.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat el pe Sanchez.

— Am venit să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre *A Noua Viziune* a Manuscrisului.

— Nu avem despre ce vorbi. Nu va fi găsită niciodată.

— Ştim că tu ai găsit-o deja.

Ochii lui Sebastian s-au dilatat.

— Nu voi îngădui ca această Viziune să fie răspândită, a spus el. Nu descrie adevărul.

— De unde ştii că nu e adevărul? a întrebat Sanchez. S-ar putea să te înşeli. Lasă-mă să o citesc şi eu.

Faţa lui Sebastian s-a îmblânzit. L-a privit pe Sanchez.

— Pe vremuri aveai încredere în judecata mea în astfel de probleme, a spus el.

— Ştiu, ai fost mentorul meu, sursa mea de inspiraţie. Misiunea ridicată de mine a fost o copie a misiunii tale.

— M-ai respectat până în momentul apariţiei acestui Manuscris, a spus Sebastian. Nu-ţi dai seama cât de mult ne-a dezbinat? Eu am încercat să te las să mergi pe drumul tău. Te-am lăsat în pace şi atunci când am aflat că răspândeşti viziunile şi le explici tuturor. Dar nu voi permite ca acest document să distrugă tot ce a clădit biserica.

Un soldat a venit în spatele lui Sebastian şi i-a cerut o

întrevedere. Sebastian l-a privit din nou pe Sanchez, apoi s-a îndreptat spre capătul coridorului. Îl puteam vedea, dar nu auzeam conversaţia. Mesajul primit l-a alarmat vizibil pe Sebastian. A plecat, însoţit de soldaţii cu care venise, în afară de unul, care a rămas la uşa noastră. Acesta s-a sprijinit de perete, cu o figură îngrijorată. Avea în jur de douăzeci de ani.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Sanchez.

Soldatul a dat doar din cap.

— E ceva cu Manuscrisul, cu *A Noua Viziune*?

Faţa soldatului a arătat surpriza.

— Ce ştiţi despre *A Noua Viziune*? a întrebat el, timid.

— Am venit aici să o salvăm, a spus Sanchez.

— Şi eu vreau să fie salvată, a spus soldatul.

— Ai citit-o? am întrebat.

— Nu, a răspuns tânărul. Dar am auzit despre ea. Trezeşte religia noastră la viaţă.

Din spatele bisericii s-a auzit zgomot de arme.

— Ce se întâmplă? a întrebat Sanchez.

Soldatul a rămas nemişcat.

Sanchez i-a întins uşor braţul şi i-a şoptit:

— Ajută-ne!

Tânărul a ieşit, s-a uitat pe coridor, apoi a spus:

— Cineva a pătruns în biserică şi a furat o copie a celei de A Noua Viziuni. Se pare că se mai află încă aici.

Deodată, s-au auzit mai multe împuşcături.

— Trebuie să încercăm să-l ajutăm, i-a spus Sanchez soldatului. Facem asta pentru întreaga omenire!

Soldatul a dat din cap şi a spus că ar trebui să plecăm de acolo, să mergem într-un alt loc din biserică, unde am putea fi mai feriţi şi acolo ne-ar veni poate o idee cum să venim în ajutorul urmăriţilor. Ne-a condus pe coridor, apoi am urcat câteva trepte spre un alt culoar, mai larg, care se întindea pe toată lungimea bisericii.

— Biroul lui Sebastian e sub noi, mai jos cu două etaje, a

spus tânărul.

Am auzit oameni alergând pe coridor. Păreau că se îndreaptă spre noi. Sanchez şi soldatul erau înaintea mea. La un moment dat au intrat într-o cameră, la dreapta. Mi-am dat seama că nu am timp să ajung şi eu acolo, aşa că am intrat în altă încăpere şi am închis uşa.

Mă aflam într-o sală de clasă. Bănci, tablă, catedră... Dulapul era deschis şi plin cu haine vechi. M-am ascuns cât am putut de bine, deşi era clar că dacă ar fi venit cineva şi ar fi căutat acolo, m-ar fi găsit imediat. Am încercat să nu mă mişc, să nu fac zgomot. Uşa clasei s-a deschis cu un scârţâit şi am auzit câţiva oameni intrând. Unul a venit spre dulap, apoi s-a întors în altă parte. Vorbeau toţi tare, în spaniolă. Apoi, dintr-o dată, s-a lăsat liniştea. Nici o mişcare.

Am aşteptat vreo zece minute până când să deschid uşor uşa dulapului şi să privesc afară. Încăperea era goală. M-am dus până la uşă. Părea că nici afară nu e nimeni. Am alergat spre camera în care intraseră mai devreme Sanchez şi soldatul. Spre surprinderea mea, ceea ce crezusem că este o încăpere era de fapt un hol. Am ascultat cu atenţie, dar n-am auzit nimic. M-am sprijinit de un perete, frica provocându-mi un nod în stomac. L-am chemat în şoaptă pe Sanchez. Nici un răspuns. Eram sigur. M-am simţit de-a dreptul ameţit de teamă.

Am respirat adânc, încercând să rămân calm şi atent şi să-mi refac energia. M-am luptat câteva minute bune, până când culorile şi formele acelui loc au apărut mai expresive. Am încercat să trăiesc o stare de iubire. În cele din urmă m-am simţit mai bine şi m-am gândit din nou la Sebastian. Dacă acesta se afla în biroul lui, Sanchez trebuie că s-a dus acolo.

În faţă, holul dădea spre nişte scări, aşa că am coborât la etajul unu. Înainte de a intra pe coridor, am privit cu atenţie: nu era nimeni. Am pornit, fără să ştiu unde anume

vroiam să mă duc.

Am auzit apoi vocea lui Sanchez, care venea dintr-o încăpere exact în faţa mea. Uşa era întredeschisă. S-a auzit şi vocea puternică a lui Sebastian. M-am apropiat de uşă. Aceasta s-a deschis brusc, şi m-am pomenit cu un soldat care avea arma ridicată spre mine şi care m-a târât înăuntru şi m-a lipit de un perete. Sanchez m-a privit şi şi-a pus o mână pe piept. Sebastian a dat din cap, dezgustat. Pe tânărul care ne ajutase nu l-am mai văzut.

Ştiam că gestul lui Sanchez trebuie să însemne ceva, dar tot ce îmi venea în minte era că are nevoie de energie. M-am concentrat asupra figurii lui, încercând să percep fiinţa lui profundă. Câmpul său energetic a crescut.

— Nu poţi să opreşti adevărul, a spus Sanchez. Oamenii au dreptul să ştie.

Sebastian îl privea condescendent.

— Aceste viziuni violează scripturile. Nu pot fi adevărate.

— Contrazic scripturile, sau ne explică doar ce înseamnă ele?

— Noi ştim ce înseamnă scripturile, a spus Sebastian. Ştim asta de secole. Ai uitat ce ai învăţat în anii de studiu?

— Nu, a spus Sanchez. Dar ştiu că Viziunile extind spiritualitatea. Ele…

— Şi cine spune asta? a strigat Sebastian. Cine a scris acest Manuscris? Vreun păgân mayaş, care a învăţat aramaica cine ştie unde? Ce ştiau aceşti oameni? Credeau în locuri magice, în energii misterioase. Erau nişte primitivi. Ruinele unde s-a găsit *A Noua Viziune* se numesc Templele Celestina, *Templele Cereşti*. Ce-ar putea şti această cultură despre ceruri? A supravieţuit cultura lor? a continuat el. Nu. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu mayaşii. Au dispărut fără urmă. Şi tu vrei să credem în Manuscris! Acesta vrea să spună că oamenii controlează totul şi că pot schimba lumea. Nu-i aşa! Dumnezeu conduce lumea. Singurul lucru pe care oamenii îl au de făcut este să accepte învăţătura

scripturilor, să o urmeze şi să-şi câştige astfel mântuirea.

— Dar gândeşte-te, a replicat Sanchez, ce înseamnă cu adevărat respectarea scripturilor şi mântuirea? Cum se realizează acestea? Manuscrisul descrie punct cu punct acest proces al spiritualizării noastre, al salvării, aşa cum este el simţit şi perceput... Nu cumva chiar *A Opta* şi *A Noua Viziune* ne spun ce se va întâmpla dacă vom respecta cu toţii ceea ce scrie acolo?

Sebastian a dat din cap şi s-a întors, făcând câţiva paşi. S-a îndreptat apoi din nou spre Sanchez şi l-a privit intens.

— Tu nu ai văzut *A Noua Viziune*.

— Ba da, o parte din ea.

— Cum aşa?

— Mi s-a vorbit de ea înainte să vin aici. Am citit o altă parte acum câteva minute.

— Ceee? Cum aşa?

Sanchez s-a dus mai aproape de bătrân.

— Sebastian, oamenii de pretutindeni vor să li se arate această ultimă Viziune. Ea le va pune într-o altă lumină pe celelalte. Ne arată destinul, ne spune ce este, de fapt, conştiinţa spirituală!

— Ştiu ce este spiritualitatea, Sanchez!

— Chiar aşa? Eu cred că nu. Am petrecut secole întregi vorbind despre ea, descriind-o, exersând credinţa noastră în ea. Dar întotdeauna am văzut în această legătură un lucru abstract, în care am crezut doar cu mintea. Şi mereu am alungat-o, de parcă ne-ar fi făcut un rău şi nu un bine. Manuscrisul descrie inspiraţia care ne este dăruită atunci când iubim cu adevărat şi când viaţa noastră se îndreaptă spre adevăr, când evoluăm.

— Evoluăm!? Nu te auzi, Sanchez? Mereu ai luptat împotriva influenţei ideii de evoluţie a omului. Ce s-a întâmplat cu tine?

Sanchez s-a concentrat şi a răspuns:

— Da, am luptat împotriva teoriei evoluţioniste, ca

înlocuitor al lui Dumnezeu, ca mod de a explica Universul, fără a-l include pe Dumnezeu. Acum văd că adevărul reprezintă o sinteză a viziunilor ştiinţifice şi religioase. *Această* evoluţie este calea pe care *Dumnezeu* a creat-o şi pe care continuă să o creeze.

— Dar nu există evoluţie! a protestat Sebastian. Dumnezeu a creat această lume. Punct!

Sanchez s-a întors spre mine, dar nu-mi venea nici o idee.

— Sebastian, a continuat el, Manuscrisul descrie cum generaţiile care s-au succedat au progresat în procesul înţelegerii, au evoluat spre spiritualitate şi vibraţii mult mai înalte. Fiecare generaţie înglobează tot mai multă energie şi acumulează deci mai mult adevăr, lăsând această moştenire generaţiei următoare, care o va duce mai departe.

— E lipsit de sens, a spus Sebastian. Există o singură cale de a creşte spiritualitatea şi aceea este urmarea pildelor din Scriptură.

— Exact! a exclamat Sanchez. Dar întreb din nou: ce sunt pildele? Nu cumva scripturile povestesc despre nişte oameni care au învăţat să primească energia şi voinţa lui Dumnezeu în sinele lor? Nu aşa au condus vechii profeţi poporul din Vechiul Testament? Nu e această receptivitate la energia lui Dumnezeu cea care culminează cu viaţa fiului dulgherului, prelungirea prin care - spunem noi - însuşi Dumnezeu a coborât pe Pământ? Nu cumva povestea Noului Testament este cea a unor oameni încărcaţi cu o energie care-i transformă? Nu a spus chiar Iisus că ceea ce a făcut el putem face şi noi, ba chiar mai mult decât atât? Noi n-am luat niciodată în serios această idee, cel puţin până acum. De-abia acum avem o strălfulgerare legată de ceea ce a vrut să spună Iisus, spre ce ne îndrepta el. Manuscrisul clarifică toate aceste lucruri! Spune cum se pot realiza ele!

Sebastian privea spre un perete, roşu de furie. În momentul de tăcere care a urmat, un ofiţer superior a năvălit în cameră şi l-a anunţat că au fost văzuţi intruşii.

— Iată-i! a strigat el, arătând spre geam. Se poate vedea şi de aici!

La trei, patru sute de metri se puteau vedea două siluete care alergau pe câmp, spre pădure. La liziera acesteia, câţiva soldaţi păreau gata să deschidă focul.

Ofiţerul se uita la Sebastian, cu aparatul de emisie-recepţie pregătit.

— Dacă reuşesc să intre în pădure, a spus el, va fi foarte greu să-i mai găsim. Cer permisiunea să deschid focul.

Deodată, i-am recunoscut pe cei care alergau.

— Wil şi Julia! am strigat.

Sanchez s-a apropiat de Sebastian.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu comiţi o crimă!

Ofiţerul a insistat:

— Eminenţa voastră, dacă doriţi ca Manuscrisul să fie oprit, trebuie să dau ordinul chiar în acest moment!

Îngheţasem.

— Părinte, ai încredere în mine, a spus Sanchez. Manuscrisul nu va distruge ceea ce ai clădit, nu va submina ceea ce reprezinţi. Nu se poate să-i omori pe aceşti oameni!

Sebastian a dat din cap.

— Să am încredere în tine…

S-a aşezat apoi la birou şi a privit spre ofiţer.

— Nu trageţi. Spuneţi trupelor să-i prindă vii.

Ofiţerul a salutat şi a ieşit din cameră. Sanchez a spus:

— Mulţumesc. Ai făcut ceea ce trebuia.

— Da, pentru a nu ucide, a spus Sebastian. Dar nu mă voi răzgândi. Acest Manuscris este un blestem. Subminează structurile de bază ale autorităţii noastre. Îndeamnă oamenii să creadă că ei înşişi se află la cârma destinului lor spiritual. Subminează disciplina, care călăuzeşte oamenii

spre biserică, şi astfel nu vor mai putea fi salvaţi în ziua judecăţii de apoi.

S-a încruntat spre Sanchez şi a continuat:

— În acest moment, mii de soldaţi se îndreaptă spre acel loc. Ceea ce veţi face tu sau alţii nu va mai avea nici o importanţă. *A Noua Viziune* nu va părăsi niciodată această misiune şi nici această ţară.

Pe când ne grăbeam să plecăm din acel loc, am auzit apropiindu-se zeci de camioane.

— De ce ne-a lăsat să plecăm? am întrebat.

— Crede că nu mai contează, a spus Sanchez, pentru că oricum nu mai putem face nimic. Nu ştiu ce să cred. Îţi dai seama că nu l-am convins, mi-a spus el, privindu-mă în ochi.

Şi eu eram la fel de derutat. Ce însemnau toate acestea? Poate că ne-am aflat acolo nu pentru a-l convinge pe Sebastian - cum crezusem noi - ci pentru a amâna desfăşurarea evenimentelor.

Am privit spre Sanchez. Era concentrat asupra volanului şi a drumului, scrutând tufişurile în căutarea lui Wil şi a Juliei. Ne hotărâsem mai devreme să pornim în direcţia în care i-am văzut alergând, dar până acum, nimic. Mintea îmi zbura repede spre ruinele Celestina. Îmi închipuiam cum trebuie să arate: tot felul de excavaţii, corturi, tabăra arheologică şi, pe fundal, structuri piramidale masive.

— S-ar părea că nu se află în această pădure, a spus Sanchez. Probabil că au avut o maşină. Trebuie să ne decidem ce vom face mai departe.

— Cred că ar trebui să mergem la ruine, am spus.

M-a privit.

— Şi eu cred la fel. Nu avem unde în altă parte.

A întors maşina şi am pornit pe un drum spre vest.

— Povesteşte-mi despre ruine, am spus.

— Aparţin unor culturi diferite, aşa cum a spus şi Julia.

Prima, cea mayaşă, a construit aici o aşezare mai sărăcăcioasă, templele lor principale aflându-se departe, în nord, în peninsula Yucatan. Toate semnele civilizaţiei lor au dispărut în mod misterios în jurul anului 600 d. Hr., fără nici o explicaţie. Incaşii au dezvoltat mai apoi, pe acelaşi loc, o altă aşezare.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu mayaşii?

Sanchez m-a privit lung.

— Nu ştiu.

Am mai mers câteva minute în linişte şi, deodată, mi-am adus aminte că Sanchez îi spusese lui Sebastian că citise ceva în plus din cea de *A Noua Viziune*.

— Cum ai reuşit să găseşti ultima parte a celei de *A Noua Viziuni*? l-am întrebat.

— Tânărul soldat care ne-a ajutat ştia unde a fost ascunsă. După ce ne-am despărţit, am intrat într-o încăpere şi mi-a arătat acel fragment. Avea câteva idei în plus faţă de ceea ce ne spuseseră deja Phil şi Dobson şi astfel m-am putut folosi de nişte atuuri în discuţia cu Sebastian.

— Ce anume spunea?

— Că Manuscrisul va aduce lumină asupra multor religii şi le va ajuta să-şi împlinească promisiunile. Toate religiile - scria acolo - vorbesc despre felul în care oamenii pot stabili o relaţie cu o putere superioară lor. Toate religiile vorbesc despre perceperea lui Dumnezeu înlăuntrul nostru, această percepere împlinindu-se şi făcându-ne să simţim că fiinţa noastră este mult mai complexă. Învăţăturile religiilor au fost viciate în momentul în care reprezentanţii lor şi-au arogat dreptul de a impune oamenilor voinţa lui Dumnezeu, în loc să le arate cum să-L găsească în ei înşişi. Manuscrisul spune că uneori, de-a lungul istoriei, vor exista cazuri izolate când câte un individ va reuşi să întrevadă cum se poate face conectarea la sursa de energie care este Dumnezeu, devenind astfel un exemplu că această conectare este posibilă. Nu asta a făcut Iisus? a întrebat

Sanchez, privindu-mă semnificativ. Nu şi-a amplificat el energia şi vibraţia până când a devenit suficient de uşor ca să…?

Sanchez şi-a sfârşit întrebarea acolo, lăsând-o neterminată şi adâncindu-se în gânduri.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat.

Mă privea încurcat.

— Nu ştiu. Copia soldatului se termina exact aşa. Spunea că acel om va lumina o cale pe care întreaga suflare omenească va trebui să o urmeze. Dar nu spunea unde duce această cale.

Apoi, un sfert de oră am călătorit în tăcere. Încercam să primesc indicii despre ce va urma, dar nu puteam să mă gândesc la nimic. Mă chinuiam prea mult fără nici un rezultat.

— Iată şi ruinele, a spus Sanchez.

În faţa noastră, printre copacii de pe partea stângă a drumului, am putut vedea trei sau patru piramide mari. Am tras pe dreapta şi ne-am apropiat de ele. Erau construite din pietre tăiate şi aşezate la o distanţă egală una de alta, de vreo şaizeci de metri. Între ele se aflau alei pavate. Erau şi câteva săpături arheologice, chiar la baza piramidelor.

— Priveşte acolo! mi-a spus Sanchez, arătând spre cea mai îndepărtată.

O siluetă gigantică şedea în faţa mormântului. Apropiindu-mă, am remarcat că nivelul meu energetic creştea mereu şi când am ajuns în centrul suprafeţei pavate m-am simţit incredibil de „plin”. L-am privit pe Sanchez şi el a tăcut, ridicând doar din sprâncene. Am recunoscut şi persoana care stătea acolo: era Julia. Şedea pe joc, cu picioarele încrucişate, având în poală câteva hârtii.

— Julia! a strigat Sanchez.

Ea s-a întors, apoi s-a ridicat, având o figură radioasă.

— Unde e Wil? am întrebat.

Julia a arătat spre dreapta. Acolo, la vreo şaptezeci de

metri, era Wil. Părea că străluceşte în lumina palidă a apusului.

— Ce face? am întrebat din nou.

— Citeşte *A Noua Viziune*, a spus Julia, întinzându-ne teancul de hârtii.

Sanchez i-a povestit că avusesem şi noi o parte din text, cea cere prevedea că lumea se va transforma printr-o evoluţie conştientă.

— Dar unde ne va duce această evoluţie? a întrebat-o el.

Julia nu a răspuns. A rămas doar cu hârtiile în mâna întinsă, aşteptând parcă să-i citim gândurile.

— Ce e? am întrebat.

Sanchez mi-a întins braţul. Privirea lui mă îndemna să rămân atent şi să aştept.

— *A Noua Viziune* dezvăluie destinul nostru ultim, a spus Julia. Face ca totul să fie foarte limpede. Spune din nou că omul reprezintă o culme a evoluţiei. Vorbeşte despre materie, care a pornit de la o formă simplă, pentru a deveni apoi din ce în ce mai complexă, adăugând elemente noi, specii noi, cu niveluri de vibraţie tot mai înalte. Când au apărut oamenii primitivi, evoluţia a continuat inconştient, prin cuceriri şi lupte, prin adjudecarea energiei altora şi înaintarea pas cu pas, prin pierderea energiei în favoarea altora. Acest conflict fizic a durat până când a fost inventată democraţia, un sistem care nu a încheiat lupta, ci a transpus-o de la nivelul fizic la cel mintal. Acum, a continuat Julia, se conştientizează tot acest proces. Putem vedea că de-a lungul istoriei ne-am pregătit să înţelegem această evoluţie conştientă. Acum ne putem mări nivelul energetic şi putem trăi coincidenţele în mod conştient. Acest lucru grăbeşte evoluţia, înălţând şi mai mult vibraţia noastră.

A ezitat o clipă, privindu-ne pe rând, apoi a repetat:

— Destinul nostru este să continuăm să ne mărim nivelul energetic. Pe măsură ce el va fi tot mai înalt, nivelul de

vibraţie al atomilor trupului se va schimba, fiind unul superior.

A tăcut din nou.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Înseamnă că devenim mai uşori, mai puri din punct de vedere spiritual, a spus ea.

M-am întors spre Sanchez. Era concentrat cu totul asupra Juliei.

— *A Noua Viziune*, a continuat ea, spune că dacă noi, oamenii, ne vom creşte nivelul energetic, va începe să se întâmple ceva uimitor. Grupuri întregi de oameni ajunşi la un nivel vor deveni dintr-o dată invizibili pentru cei care vibrează la un nivel mai scăzut. Acestora din urmă li se va părea că au dispărut, pur şi simplu, dar cei „dispăruţi" vor fi tot acolo, doar că se vor simţi mult, mult mai uşori.

Pe măsură ce vorbea, figura şi trupul ei se schimbau, luând aspectul câmpului ei energetic. Trăsăturile îi erau clare şi distincte, dar în faţa ochilor nu mai vedeam carnea. Părea să fie făcută toată din lumină, strălucind din interior.

M-am întors spre Sanchez. Era la fel. Spre uimirea mea, totul în jur era la fel: piramidele, piatra de sub picioarele noastre, pădurea, mâinile mele! Frumuseţea pe care o puteam percepe era mai presus de tot ce văzusem vreodată.

— Când oamenii îşi vor ridica nivelul de vibraţie până la un punct în care ceilalţi nu-i vor mai vedea, a continuat Julia, acela va fi semnalul că e momentul să trecem graniţa dintre această viaţă şi lumea cealaltă, din care am venit şi în care ne întoarcem după moarte. Această trecere conştientă ne-a fost arătată de Iisus. El s-a deschis energiei divine, până când a devenit atât de uşor, încât a putut merge pe apă. El a transcens moartea, chiar aici, pe Pământ, şi a fost primul care a trecut dincolo, extinzând lumea fizică spre cea spirituală. Viaţa Lui demonstrează clar cum se poate face acest lucru, şi dacă ne conectăm la

sursă, vom face şi noi acelaşi lucru, pas cu pas. Fiecare, în felul său, va vibra la nivelul care îl va purta spre Paradis.

Am observat că Wil venea încet spre noi. Mişcarea lui era neobişnuit de graţioasă, părea mai degrabă o alunecare.

— Viziunea spune, a continuat Julia, că majoritatea oamenilor vor atinge acest stadiu în mileniul al treilea, în grupuri care au un nivel de vibraţie apropiat. În istorie se cunosc cazuri de popoare care au atins deja acest nivel. Conform celei de *A Noua Viziuni*, mayaşii au trecut cu toţii „dincolo”, în acelaşi moment.

Julia s-a oprit brusc. Din spatele nostru se auzeau şoapte în spaniolă. Zeci de soldaţi au intrat printre ruine. Spre surprinderea mea, nu simţeam nici un fel de teamă. Soldaţii păreau că ne caută, dar, ciudat, nu veneau spre noi.

— Nu ne pot vedea! a strigat Sanchez. Vibraţia noastră este prea înaltă!

Am privit din nou spre soldaţi. Avea dreptate. Treceau pe lângă noi, ignorându-ne total.

Deodată am auzit dinspre piramida din stânga nişte strigăte, în spaniolă. Soldaţii de lângă noi au alergat acolo.

M-am străduit să văd ce se întâmpla. Un alt grup de soldaţi ieşea din pădure, târând doi bărbaţi: Dobson şi Phil. Priveliştea capturării lor m-a îngrozit şi am simţit cum nivelul energetic mi se prăbuşea. I-am privit şi pe Sanchez şi pe Julia. Amândoi erau atenţi la aceeaşi scenă şi erau la fel de afectaţi.

— Staţi! a strigat Wil. Nu vă pierdeţi energia!

Mai degrabă i-am simţit cuvintele, decât le-am auzit. Erau de-abia şoptite.

Wil venea spre noi. Părea să ne mai spună şi altceva, dar nu am înţeles nimic. Mi-am dat seama că nu mă mai puteam concentra. Imaginea lui devenea neclară, distorsionată. Privindu-l, fără să-mi vină să cred ceea ce vedeam, a dispărut cu totul.

Julia s-a întors către Sanchez şi către mine. Şi nivelul ei

energetic părea să scadă, dar acest lucru nu o dezamăgea, ci dimpotrivă, venea să clarifice totul.

— Nu ne-am putut menţine vibraţia, a spus ea. Teama duce la scăderea drastică a nivelului energetic.

A privit spre locul unde Wil dispăruse din faţa ochilor noştri.

— *A Noua Viziune* spune că unii oameni vor trece sporadic graniţa, dar exodul nu se va întâmpla până când nu ne vom înfrânge teama, până când nu vom învăţa să ne menţinem nivelul energetic în faţa oricărei situaţii.

Agitaţia ei creştea.

— Vedeţi că noi nu putem face încă asta, însă rolul celei de A Noua Viziuni este de a ne întări încrederea. Ea este Viziunea prin care aflăm încotro ne îndreptăm. Toate celelalte nu fac decât să creeze imaginea unei lumi pline de frumuseţe şi de energie, în care noi ne putem conecta la această energie. Cu cât percepem mai mult frumuseţea, cu atât evoluăm mai mult. Cu cât evoluăm mai mult, cu atât vibrăm mai sus. *A Noua Viziune* arată că, în cele din urmă, percepţia şi vibraţia noastră ne vor deschide spre un Paradis care se află deja în faţa noastră. Doar că nu-l putem vedea încă. De câte ori ne vom îndoi de calea noastră sau vom pierde integrarea în acest proces, trebuie să nu uităm spre ce anume ne îndreptăm, de ce existăm, de ce ne este dată viaţa. *Raiul pe Pământ*, pentru asta suntem noi aici. Acum ştim cum se poate dobândi… cum se va dobândi…

A tăcut o clipă.

— *A Noua Viziune* menţionează şi existenţa unei a Zecea. Cred că aceasta dezvăluie…

Înainte de a-şi termina vorba, o rafală de mitralieră a zgâriat pietrele de la picioarele noastre. Ne-am aruncat la pământ, cu mâinile ridicate deasupra capului. Nici unul dintre noi nu a scos o vorbă cât timp soldaţii ne-au percheziţionat, ne-au confiscat actele şi ne-au târât pe fiecare în direcţii diferite.

*
* *

Primele săptămâni după capturarea mea au trecut într-o teroare continuă. Nivelul meu energetic scădea mereu, după fiecare interogatoriu, după fiecare amenințare.

Jucam rolul turistului distrat şi pretindeam că habar n-am de nimic. Până la urmă, chiar era adevărat: nu aveam idee cine altcineva ar mai fi putut avea copii după Manuscris, sau cât de răspândit devenise documentul. Încet, încet, tactica mea a început să-şi arate roadele. Soldaţii păreau să se fi săturat de mine, şi până la urmă m-au dat pe mâna autorităţilor civile, care avea un cu totul alt mod de abordare.

Aceştia au încercat să mă convingă că excursia mea în Peru a fost de la bun început o prostie, pentru că Manuscrisul acesta nici nu exista cu adevărat. Viziunile fuseseră inventate de un grup de preoţi rebeli. Fusesem indus în eroare - îmi spuneau ei - iar eu îi lăsam să vorbească. După o vreme, conversaţia a devenit aproape cordială. Toţi au început să mă trateze ca pe victima nevinovată a unui complot, ca pe yankeul aventurier care văzuse prea multe filme de acţiune şi acum se pierduse într-o ţară străină.

Şi pentru că energia îmi era atât de scăzută, eram foarte vulnerabil în faţa acestei spălări de creier, până când, după un timp am fost transferat de la unitatea militară unde fusesem reţinut, la o închisoare guvernamentală, în apropierea aeroportului din Lima, unde era închis şi părintele Carl. Această coincidenţă mi-a redat încrederea.

Când l-am văzut prima dată mă plimbam prin curte. Şedea pe o bancă şi citea. M-am grăbit spre el, încercând să-mi temperez exuberanţa şi sperând să nu atrag atenţia nimănui din acea clădire. Când m-am aşezat lângă el, şi-a

ridicat privirea şi mi-a spus, zâmbind:

— Te aşteptam.

— Nu mai spune!

— După ce părintele Costous şi cu mine am venit în Lima, am fost imediat prinşi şi ne-au despărţit, eu aflându-mă aici în detenţie, încă de atunci. N-am înţeles de ce, pentru că nu se întâmpla nimic. Apoi mi-au venit mereu în minte gânduri despre tine.

M-a privit semnificativ.

— Aşa că mi-am închipuit că o să apari, la un moment dat.

— Nu ştiu cui trebuie să-i fiu recunoscător că te afli aici, am spus. Ţi-a povestit cineva ce s-a întâmplat la ruinele Celestina?

— Da. Am apucat să vorbesc cu părintele Sanchez. A fost reţinut aici o zi, apoi l-au dus mai departe.

— Era bine? Ştia ce s-a întâmplat cu ceilalţi? Urma ca el să fie judecat şi închis?

— Nu ştia absolut nimic despre ceilalţi. Strategia guvernului constă în căutarea şi distrugerea metodică a tuturor copiilor Manuscrisului, pentru ca apoi să declare că toată povestea a fost o mare păcăleală. Presupun că vom fi cu toţii discreditaţi cu mare grijă, dar nu se ştie ce vor face până la urmă cu noi.

— Şi copiile lui Dobson cu *Prima* şi *A Doua Viziune*, pe care le-a lăsat în State?

— Le au deja, a spus părintele Carl. Părintele Sanchez mi-a spus că au fost găsite şi furate de agenţii guvernului. Se pare că agenţi peruani au umblat peste tot. Ştiau totul, de la bun început, atât despre Dobson, cât şi despre prietena ta Charlene.

— Şi crezi că nu mai rămâne nici o copie?

— Cred că ar fi o minune dacă ar mai rămâne vreuna…

M-am întristat, simţind că energia mea, câştigată de curând, scădea.

— Ştii ce înseamnă acest lucru, nu? m-a întrebat Carl.

L-am privit fără să scot o vorbă.

— Înseamnă, a continuat el, că fiecare din noi trebuie să-şi amintească exact ce scria în Manuscris. Tu şi Sanchez nu l-aţi convins pe cardinal să facă public Manuscrisul, dar l-aţi întârziat destul, pentru ca *A Noua Viziune* să fie înţeleasă. Acum trebuie să fie transmisă mai departe. Trebuie să te implici în comunicarea aceasta.

Afirmaţia lui m-a făcut să mă simt sub presiune şi rolul meu de distant a redevenit activ. M-am sprijinit cu spatele de bancă şi am privit în altă parte. Părintele Carl a început să râdă. În acel moment am văzut amândoi că eram priviţi de la fereastra unui birou.

— Ascultă, a spus Carl repede. De acum încolo, Viziunile trebuie împărtăşite altor oameni. Fiecare om care le va cunoaşte şi se va convinge de autenticitatea mesajului lor, va trebui să le transmită mai departe celor care sunt pregătiţi. Conectarea energetică implică deschiderea oamenilor. Trebuie să li se vorbească despre asta şi să li se explice unde duce această conectare. Altfel, omenirea va involua şi va crede că viaţa înseamnă controlul asupra altora, exploatarea lor. Dacă vom continua să facem asta, nu vom supravieţui. Fiecare dintre noi trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a răspândi aceste mesaje.

Am observat doi oficiali care veneau spre noi.

— Şi încă ceva, a mai spus părintele Carl în şoaptă.

— Ce? am întrebat.

— Părintele Sanchez mi-a spus că Julia a pomenit ceva despre o *A Zecea Viziune*. Nu a fost găsită încă şi nimeni nu ştie pe unde poate fi.

Cei doi se apropiau cu repeziciune.

— Mă gândeam, a continuat Carl, că s-ar putea să-ţi dea drumul. Probabil că vei fi singurul care va putea pleca în căutarea ei.

Conversaţia a fost întreruptă de către cei doi oficiali, care

ne-au însoţit spre clădire. Carl a zâmbit, mi-a făcut semn cu mâna şi a spus ceva, dar n-am mai putut auzi. În momentul în care pomenise de cea de *A Zecea Viziune*, gândul meu se dusese la Charlene. Oare de ce m-am gândit la ea?

Cei doi funcţionari au insistat să-mi iau lucrurile, apoi am fost condus la ambasadă, într-o maşină a autorităţilor. De acolo am fost dus direct la aeroport şi am ajuns în faţa unui funcţionar de la casa de bilete. Mi-a zâmbit profesional din spatele unor ochelari cu lentile groase.

Apoi, cu o figură ternă şi serioasă, mi-a înmânat paşaportul şi un bilet pentru Statele Unite şi mi-a spus, cu un accent supărător, să nu mai revin niciodată în Peru.

*
* *